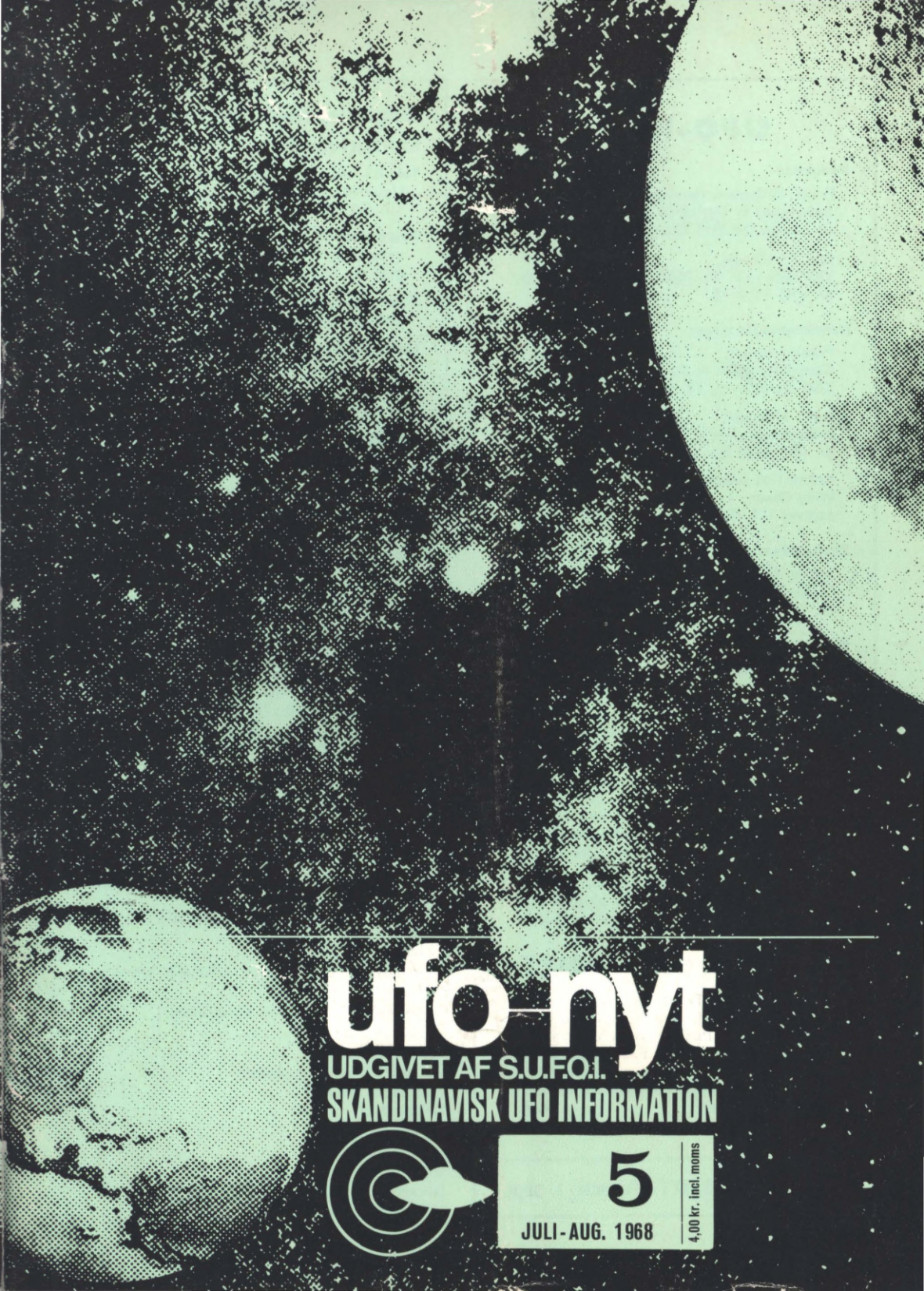

ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

5

JULI - AUG. 1968

4,00 kr. incl. moms

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge,
tlf. Lynge (03 277) 732.

Iver O. Kjems,
Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/Avedøre,
tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretærer:

Frank Lerbæk,
Sanddalsparken 6, 2. sal t.h.,
5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Bodil Kromann,
Hattemagerstien 32, 2300 København S,
tlf. (01) 55 92 88.

Kontakt til udlandet:
Willy Olsen,
Jagtvej 121, 2200 København N.

Ekspedition:

Hanne Nielsen,
Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.,
tlf. (01) 55 69 20.

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 8900 Randers,
tlf. (06) 43 10 05,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D. kr. 32,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

Adresseforandringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkr. 1. sept.

LITO TLF. 211815 SVENDBORG

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Teknisk afd.: Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr. 3540 Lynge. Tlf. (03 277) 732.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, 8900 Randers, tlf. (06) 43 10 05, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., 2300 Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Rapportcentral: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Harridslev pr. 8900 Randers.

Oversættelsescentral: Bodil Kromann.

Repræsentanter for København:

John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør. Tlf. (01) 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

G. Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 Kbhvn. S. Tlf. (01) 55 77 34.

Repræsentant for Fyn:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal t.h., 5700 Svendborg. Tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1., 4900 Nakskov.

Repræsentant for Norge:

Ludvig Andreas Hoff, Villavei 1, Bergen, Tlf. 1 74 25.

INDEHOLDER bl. andet

Leder 185
Hvordan går det med de officielle kommissioner? 186
Condon-konflikten for kongressen 192
Observationer 194
Jorden rundt 206
De små mænd - og damer 211
Kontaktberetning 216
UFO-teknik 220
Brevkassen 223
Rapport-hjørnet 226
UFO-logi 227
Diverse 231
Kontaktadresser 233

Svindel på topplan...

Da Condon-kommissionen i efteråret 1966 påbegyndte sine undersøgelser af UFO-sagen, hilstes dette nye projekt (Colorado-projektet) velkommen i mange ufo-kredse. NICAP modtog dette nye initiativ positivt forsigtigt, men tilbød straks at stille sine arkiver og medarbejdere til rådighed.

SUFOI hilste også projektet velkommen, idet vi udtrykte håbet om, at de offentlige videnskabelige undersøgelser hermed endelig var kommet ind i de rette baner. Gennem mange års skuffelser havde vi dog lært at tage alt med et vist forbehold. I dec. 1966 (UFO-NYT nr. 6/1966) tilkendegav vor rapportcentral således: »at den ikke troede, at man med denne nye undersøgelse har et virkeligt ønske om at kaste nyt lys over UFO-sagen«.

Hvor beklageligt det end er at få ret, ser det nu ud til at skulle gå netop som ovenfor citeret. Fra Professor James E. McDonald, University of Arizona, som SUFOI nu har fået fast kontakt med, modtog vi først i maj en fotokopi af en artikel af John G. Fuller, som ville komme i magasinet »Look« (Look d. 14. maj, side 58-63), læs i dette nummer »EN TALLERKEN-FIASKO«.

Ifølge artiklen ser det meget stærkt ud til, at projektets ledere overhovedet ikke har haft til hensigt at gennemføre en videnskabelig korrekt undersøgelse, og at man med fuldt overlæg har undgået at beskæftige sig med tilfælde, hvor man kunne komme i vanskeligheder med at afvise hypotesen »Ikke-jordiske, fysiske fænomener«.

Det må også forekomme ejendommeligt, at man i højere grad har beskæftiget sig med psykologiske og sociologiske undersøgelser af de personer og grupper, der rapporterer, at de ser UFO'er, i stedet for at lægge hovedvægten på en udforskning af de fysiske fænomener. Eller er sandheden ikke den enkle, at man ved at holde undersøgelserne på et abstrakt plan, hvor »bevisførelsen« både er vanskelig og særdeles flydende, opnår (udvælgelsen af tilfælde af tvivlsom karakter taget i betragtning) en god udgangsposition for at spille det dobbeltspil, man åbenbart har ønsket og stræbt imod, nemlig **»at give både offentligheden og de videnskabelige kredse det indtryk, at der er tale om en fuldtud objektiv undersøgelse... men forventningen om at finde en tallerken er næsten lig nul«.**

Det kunne være gået godt for kommissionen, men nu er afsløringerne kommet. Flere medarbejdere ved projektet er blevet afskediget, fordi de protesterede mod sådanne helt uantagelige arbejdsvilkår og metoder. NICAP har brudt med Colorado-projektet, og de seneste meddelelser fra USA tyder på, at der igen skabes røre om sagen i det amerikanske Senat.

Hvordan det nu vil gå med arbejdet i Colorado, ved vi ikke, men noget positivt er der dog alligevel kommet ud af alt dette. Når man udfolder så store anstrengelser på så højt et plan for at komme fænomenet til livs, kunne noget jo tyde på, at de samme kredse allerede har set tilstrækkeligt stærke beviser for, at folk virkelig har set UFO'er, og at disse UFO'er er fysiske fænomener af »ikke jordisk afstamning«.

Der er endnu et aspekt i affæren om Colorado-projektet, som der kan være grund til at nævne, og måske det endda på kortere eller længere sigt vil vise sig at være det mest betydningsfulde. Colorado-projektets ledere har ikke blot forsøgt at føre os andre bag lyset, men man har også tilstræbt at føre videnskaben på vildspor, og dette kan meget vel komme til at give bagslag. Mange videnskabsmænd har vænnet sig til ikke at reflektere synderlig dybt og alvorligt på lægmænds kritik og reaktioner, men når kollegaer til dem, ansat i et offentligt projekt, bevidst fører en politik, der har dem (videnskabsmændene) til bedste, vil de sikkert reagere. Resultatet kan gå hen at blive det modsatte af, hvad professor Condons stab tilsigtede, nemlig den, at professor J. E. McDonald nu vil få følgeskab af en række videnskabsmænd verden over, som vil støtte kravet om internationale, objektive undersøgelser. Situationen er så paradoksal, at det ikke er utænkeligt, at den mand, som i 20 år har været anset for UFO-sagens fjende nr. 1, astronomen dr. Allen Hynek, vil komme til at spille en ganske fremtrædende rolle i kravet

om objektive videnskabelige undersøgelser, og dermed indirekte en værdifuld støtte for de ufo-organisationer, der gennem mange år har været på linie med NICAP i dette spørgsmål.

UFO-NYT vil meget nøje følge udviklingen på dette felt, idet vi håber gennem professor J. E. McDonald at blive holdt underrettet om, hvad der sker i U.S.A. **Frank Pedersen**

Hvordan går det med de officielle kommisioner...?

En tallerken - fiasko

En række besynderlige hændelser ved Colorado-Universitetets UFO-kommission har ført næsten til mytteri blandt adskillige af videnskabsmændene ved projektet, afskedigelse af to dr. phil'er fra staben og en opsigelse fra holdets administrerende assistent.

Projektet, der blev præsenteret som en fuldstændig objektiv, videnskabelig undersøgelse af et af vor tids mest gådefulde fænomener, har allerede kostet skatteyderne over en halv million dollars. Komiteen skal ifølge planen afgive rapport omkring nytår.

Da Forsvarsministeriet i oktober 1966 erklærede, at luftvåbnet havde sluttet kontrakt med Dr. Edward U. Condon og Colorado-Universitetet om UFO-forskningen, blev det hilst velkommen af både skeptiske iagttagere og af dem, der var overbevist om de »flyvende tallerkeners« eksistens.

Major Donald Keyhoe og hans organisation, National Investigations Committee on Aerial Phenomena, som var blandt dem, der kritiserede luftvåbnets undersøgelse (Bluebook) voldsomst, tilsagde offentlig forsigtig støtte og tilbød den nye forskningsgruppe adgang til NICAP's landsomfattende UFO-rapportsystem.

Condon, som dengang var 64 år og en anerkendt fysiker, tidligere præsident for såvel The American Association for the Advancement of Science som The American Physical Society, havde kæmpet mod og været med til at afskaffe Komiteen for Uamerikansk Virksomhed og fungeret som leder af The U.S. Government's National Bureau of Standards fra 1945 til 1951. Hans udnævnelse til leder så ud til at sikre en renlivet, videnskabelig objektivitet i undersøgelsen. Kun to enkeltheder syntes at forurolige nogle iagttagere. Fire ud af de første fem forskere, der blev udpeget, var psykologer. Og Robert J. Low, projektets koordinator og nøglefiguren i undersøgelsen, havde embedseksamen (master's degree) i virksomhedsadministration, (selv om hans lavere magistergrad (bachelor's degree) var som elektroingeniør). Nogle kritikere følte, at der var behov for flere fysikere. Condon forsikrede dem, at holdet ville blive bedre afstemt, og det blev det også senere.

Projektets stab fik en mindre rystelse tidligt i oktober 1966, da **Denver Post** offentliggjorde en artikel: »C. U.s Adjudant langer ud efter UFO-undersøgelsen«. Low blev citeret for en udtalelse om, at UFO-projektet »kommer meget nær til kriteriet for uantagelighed« som universitetsopgave betragtet.

Men de voldsomme problemer med at få projektet igang levnede ikke megen tid for debat om denne erklæring. Der blev afholdt orienterende møder, hvor Dr. J. Allen Hynek, leder af Northwestern University's Astronomiske fakultet, og en af de få videnskabsmænd i landet, der har underkastet UFO'erne alvorlig undersøgelse, gav holdet de baggrundsoplysninger, han havde erhvervet under sine 20 år som videnskabelig konsulent for luftvåbnet. Senere talte autoriteter som Major Keyhoe og Richard Hall fra NICAP, Major Hector Quintanilla fra luftvåbnets UFO-projekt (Bluebook), og Dr. James McDonald, seniorfysiker ved Instituttet for Atmosfærisk Fysik og professor ved Arizonas Universitetet's Meteorologiske fakultet, for gruppen.

McDonald havde på egen hånd foretaget en omfattende undersøgelse. Efter at have gennemgået de mange hundrede veldokumenterede observationsrapporter fra militær- og luftfarts-piloter, radarobservatører, politifolk, tekniske observatører og fornuftige lægfolk, der kunne udtrykke sig, forkastede McDonald sådanne gængse forklaringer på UFO'erne — som kuglelyn (plasma), hallucinationer, svindel og fejltolkede naturfænomener — som yderst usandsynlige. Han konkluderede, at »der i de sidste 15 år kun er sat fortvivlende lidt videnskabelig kompetence ind på studiet af UFO'er indenfor luftvåbnet. Ulykkeligvis er videnskabelige kredse og offentligheden i al denne tid gentagne gange blevet forsikret om, at der blev sat betydelig videnskabelig talent ind på sagen..«

Lige fra starten var der et skærende misforhold mellem Dr. McDonald og Robert Low, projektets koordinator. Low, som taler blidt, glat og med varsomhed, står i skarp modsætning til McDonald, som er heftig og i sin veltalenhed »går lige på og hårdt«.

Forholdet mellem Colorado-gruppen og NICAP var særligt vigtigt. NICAP var stor og velorganiseret og kunne fremlægge oplysninger om UFO-observationer i landsdækkende målestok. NICAP håbede, at Colorado-gruppen ville opretholde sin videnskabelige objektivitet ved at koncentrere sig om de anslåede 10 pct. af tilfældene, der havde »høj troværdighed«, som for eks. dem, Dr. Mc Donald undersøgte.

Det første større røre kom i begyndelsen af februar 1967. Condon, der var bebyrdet med et tungt ansvar i mange offentlige og uddannelsesprojekter, kunne ikke tilbringe megen tid på projektets kontorer. Low havde påtaget sig ansvaret for størstedelen af afgørelserne. Men den 25. jan. talte Condon, der er kendt for sin joviale, anekdotiske facon, for en afdeling af Sigma Xi, den ærværdige videnskabelige loge (studenterforening). Star-Gazette fra Elmira, New York, rapporterede:

»Uidentificerede flyvende objekter er 'ikke en sag for luftvåbnet'.. udtalte Dr. Edward U. Condon her onsdag aften.. Dr. Condon efterlod ingen tvivl om sin personlige indstilling til sagen: 'Lige nu er jeg tilbøjelig til at anbefale, at regeringen trækker sig ud af denne affære. Min egen indstilling for øjeblikket er, at der ikke ligger nogetsomhelst bag det.' Smilende tilføjede han: 'men det forventes ikke, at jeg når frem til nogen konklusion det første år..'.«

Artiklen citerede også Condon for denne udtalelse: »Vi er altid henvist til kun at interviewe personer, der påstår at have haft en eller anden form for oplevelse.. Jeg kender ikke til noget tilfælde, hvor fænomenet stadig var dér, efter at personen havde rapporteret det.. og det er mærkeligt nok, men disse mennesker synes altid at vente, til de kommer hjem, før de rapporterer, hvad de så«.

Keyhoe kendte tilfælde, hvor »fænomenet stadig var dér, efter at personen havde rapporteret det« (fx. begivenheden i Exeter, o.a.), og hvor observatøren ikke ventede, til han var kommet hjem, før han rapporterede det. Han rejste børster. Han vidste, at Condon endnu ikke personligt havde undersøgt noget tilfælde i marken, ejheller havde noget medlem af holdet afsluttet nogen meningsfuld forskning. Projektet var kun tre måneder gammelt. »Jeg må indrømme«, sagde Keyhoe til David Saunders, et af holdets centrale medlemmer, »at jeg er chokeret over disse udtalelser. Er detteher en videnskabelig undersøgelse, eller er det ikke?«

Condon skrev til Keyhoe, at nogle af hans bemærkninger var blevet taget ud af deres sammenhæng. NICAP offentliggjorde da denne erklæring: »Selv om stadig tager visse forbehold for vort indtryk af Dr. Condon's indstilling, som den er kommet til udtryk gennem visse pressemeddelelser, ser vi ingen grund til at slå følge med de skeptikere, der tolker projektet slet og ret som det seneste udspil i en propaganda-kampagne fra luftvåbnets side. Vi har mødt de fleste af de implicerede videnskabsmænd, og vi er i det store og hele tilfredse med deres redelige indstilling og deres grundige planer..«

Samarbejdet med NICAP gjorde det muligt at etablere et hurtigtvirkende varslings-system, og forskerne fra holdet blev nu sendt ud for at optage rapporter i marken. Saunders lagde særlig megen vægt på studier i marken og på, at man fik lavet en hovedbog over observationer samt, at holdet drøftede de vigtigste tilfælde. Low gav stabens medlemmer meget frie tøjler med hensyn til, hvilken måde de ville nærme sig problemet på. Condon, hvis kontor lå noget borte, viste sig ikke ret ofte, og en del af holdets medlemmer følte, at de ofte blev skuffede, når de prøvede at få fat i ham. I denne periode så det for nogle af dem ud til, at Low modsatte sig undersøgelse af adskillige, muligvis interessante, tilfælde, af tilsyneladende plausible grunde.

Endnu en videnskabelig forsker, Dr. Normann Levine, kom med i projektet og blev øjeblikkeligt klar over den spændte atmosfære, der udviklede sig mellem Low og flere af holdets medlemmer. Condon selv blev hørt udtale, at han ønskede, projektet kunne give pengene tilbage.

Et senior-medlem af staben, som var blevet anmodet om at holde tale for en lærerforening, begyndte at lede efter nøjagtige enkeltheder om projektets oprettelse. Det blev fortalt ham, at han måske kunne finde oplysninger i de frit tilgængelige optegnelser, under overskriften: »Luftvåbenkontrakten og baggrunden for den«. Det uanstrengte, »åbne-optegnelser«-system var en del af den generelle politik for at holde projektet fri for noget »spillen under dække«. (I et senere memorandum sagde Low: »Nøglepunktet, vi må have for øje, er, efter min opfattelse, at vore egne optegnelser ikke er sikre, de er ikke hemmelige, de kan ikke holdes fortrolige, og det bør de heller ikke.. det er uforeneligt med et universitets formål at holde nogen optegnelse over forskningsaktivitet hemmelig — eller for den sags skyld en hvilkensomhelst anden optegnelse.«)

Dette stabsmedlem fandt, at det meste af materialet om kontrakten var temmelig trivielt, men eet memorandum, skrevet af Low den 9. august 1966, til embedsmænd ved universitetet, indeholdt nogle få friske enkeltheder. Dette memorandum, der havde titlen: »Nogle tanker om UFO-projektet«, var blevet skrevet, inden kontrakten var underskrevet. Low skrev heri: »Vores undersøgelse vil blive foretaget næsten udelukkende af skeptikere, der, omend de absolut ikke kan **bevise** et negativt resultat, dog vil kunne — og det sker formentlig også — fremlægge en imponerende mængde bevismateriale for, at der ikke er nogen realitet bag observationerne. Jeg mener, at fidusen må være at beskrive projektet således, at det overfor offentligheden ser ud, som om det er en fuldtud objektiv undersøgelse, men som i de videnskabelige kredse vil give et billede af en gruppe skeptikere, der gør deres bedste for at være objektive, men hvis forventning om at finde en tallerken er næsten lig nul. En måde at gøre dette på vil være at lægge hovedvægten på udforskning, ikke af de fysiske fænomener, men snarere af de mennesker, der foretager observationerne — psykologiske og sociologiske undersøgelser af de personer og grupper, der rapporterer, at de ser UFO'er. Dersom eftertrykket blev lagt hér, snarere end på en undersøgelse af det gamle spørgsmål om tallerkenernes fysiske realitet, tror jeg, at videnskabsmændene hurtigt ville fange meningen.. jeg er på dette tidlige stadium tilbøjelig til at mene, at hvis vi griber tingene rigtigt an og gør os umage for at få de rigtige folk med, og hvis vi får held til at fremlægge det indtryk, vi ønsker, overfor videnskabsmændene, kan vi afvikle arbejdet til gavn for os selv..«

Da Levine læste dette memo, blev han foruroliget over ordet »fidusen« og vendingen om at få undersøgelsen til at »se ud, som om det er en fuldtud objektiv undersøgelse«, overfor offentligheden. Andre på holdet reagerede på samme måde.

Mange stabsmedlemmer blev også foruroliget over nyheden om, at Condon havde besluttet at overvære »Ufologernes« juni-kongres i New York. Det var en kongres for meget vidtløftige tilhængere af udokumenterede og yderst farverige UFO-observationer.

Den 18. september mødtes Condon, Low og Saunders for første gang i mange uger. Saunders var, fordi han havde læst memo'et, dybt bekymret over den negative indstilling til UFO-problemet. Han følte, det ville være let at koncentrere sig om de helt afsindige tilfælde og på overbevisende måde udelukke enhver alvorlig beskæftigelse med det virkelige problem.

Mødet strakte sig over tre timer. Det var Low, der førte ordet det meste af tiden, Condon virkede træt. Low's standpunkt var, at Saunders stak sin næse i noget, der ikke vedkom ham. Condon's standpunkt var, at han ikke forstod, hvad Saunders snakkede om.

Saunders måtte få den opfattelse, at dersom hypotesen om Ikke Jordisk Intelligens tilfældigvis blev godtgjort, så ville bekendtgørelsen (herom) af Condon blive sendt direkte til luftvåbnet og præsidenten, og aldrig få lov at komme ud til offentligheden. Dette foruroligede Saunders, fordi han klart havde fået forståelsen af, at rapporten først ville gå til Videnskabernes Akademi, og derefter til offentligheden og luftvåbnet samtidigt. Saunders mente ikke, han kunne lade problemet falde til jorden. Man blev enige om endnu et møde.

På dette tidspunkt sendte Keyhoe pludselig besked om, at NICAP ville sætte sig voldsomt imod Condon-komiteen og ikke længere forsyne dem med materiale og rapporter. Årsagen hertil, sagde Keyhoe, var en tale, Condon den 13. september 1967 havde holdt ved symposiet for Atom-spektroskopi i Gaithersburg, Maryland. En rapport om den nye Condon-tale var allerede nået frem til Dr. McDonald i et brev fra en kollega ved Arizona

---

Forbavsende mange mennesker forveksler egenrådighed med karakterstyrke. (Adlai Stevenson, amerikansk FN-ambassadør).

Universitetet, ass. fysikprofessor William S. Bickel.

»..Dr. Condon's tale var morsom og underholdende«, skrev Bickel. »Men for mig var den tillige nedslående og overraskende. Dr. Condon understregede mest komiske forhold. Han fortalte om et tilbud, han havde fået fra en »kontaktperson«, der, mod en klækkelig betaling, deponeret i en bestemt bank, ville præsentere ham for et UFO's besætning.. Han fortalte, hvordan han havde forfulgt sagen og konkluderede, at det efter alt at dømme var et svindelnummer.. Mine tanker om UFO'er er de samme som mange andres — jeg ved ikke, hvad det er; jeg tror, folk ser noget reelt, og jeg tror, at en videnskabelig beskæftigelse med problemet vil opklare mysteriet — hvad det så end er.. Det kontante udbytte af Dr. Condon's tale var nul, eller måske endda negativt..«

I sit svar til Bickel skrev McDonald: »Tåberne er så uhyre let kendelige, at man overhovedet ikke behøver spilde tid på dem.. Jeg fatter ikke, hvorfor noget medlem af Condon-komiteen skulle holde tale for en videnskabelig tilhørerskare om et emne som »tåbernes kompagni«..«

Der kom besked fra Keyhoe om, at han var ved at sætte et langt brev sammen til Colorado-undersøgelsesholdet, og at NICAP kun ville tage samarbejdet op til fornyet overvejelse, dersom svarene på en række spørgsmål blev tilfredsstillende.

Den 27. september offentliggjorde *Rocky Mountain News* (Denver, Colorado), denne overskrift: *Den ledende UFO-forsker ved C. U. er desillusioneret.* Condon blev citeret for udtalelsen: »Jeg er næsten tilbøjelig til at mene, at sådanne undersøgelser burde ophøre, med mindre en eller anden kommer med et nyt forslag til, hvordan man skal nærme sig problemet.. Det 21. århundrede vil måske dø af grin, når man ser tilbage på mange ting, vi har foretaget os. Denne (UFO-undersøgelsen) kan tænkes at blive en af dem«.

Størstedelen af staben begyndte at undersøge flere forskellige forslag, herunder muligheden for, at hele staben tog sin afsked *en masse*, eller udsendte en pressemeddelelse eller en minoritets-rapport. Et andet forslag gik ud på at etablere en uafhængig videnskabelig gruppe, der skulle udforske de fornuftige observations-rapporter og udelukke »støjen fra tåbernes kompagni«. Der var almindelig enighed om, at der skulle foretages en objektiv undersøgelse af UFO-problemet, og at nøjagtige og uhildede resultater skulle tilgå Videnskabernes Akademi, offentligheden og luftvåbnet. En personlig konfrontation med Low og Condon blev arrangeret. Condon udtrykte sin beklagelse over, at hans erklæringer var blevet bragt i aviserne. Adskillige medlemmer af komiteen fortalte om deres bekymring for, at den endelige rapports indhold og form ville komme til at genspejle dét, som de nu følte var Condon's og Low's forudfattede meninger, og ville blive negativ i uforsvarlig grad. Holdets medlemmer fremsatte den teori, at Condon, foruden at være desillusioneret, tillige var træt. Han forblev en gåde, fordi staben så så lidt til ham.

Ved et uformelt møde i Denver den 12. december 1967 blev Saunders, Levine, McDonald og Hynek enige om, at man måske kunne danne en ny organisation, der udelukkende bestod af medlemmer på professionelt plan, og som skulle sikre en videreførelse af en begavet UFO-undersøgelse, uanset om Condon-rapporten blev negativ eller positiv. Da Hynek var gået, blev McDonald for første gang bekendt med Lew's memo og udtrykte sin bestyrtelse.

Den 19. januar 1968 ringede Low til McDonald på Arizona Universitetet. McDonald mindede Low om den klart negative tone i Condon's foruroligende forkærlighed for »tosse-aspekterne«. Han bragte også det forhold på bane, at Condon havde undladt, såvel personligt at undersøge signifikante tilfælde, som at udspørge nogen af dé medarbejdere i kommissionen, der *havde* foretaget en alvorlig UFO-undersøgelse. McDonald understregede, at han ikke var modstander af negative resultater. Det, der bekymrede ham, var, at negative resultater allerede klart blev udtrykt af både Low og Condon. Low knaldede røret på i vrede. McDonald satte sig til at skrive et langt brev til Low, hvori han resumerede sine klagepunkter. Low fik ikke lejlighed til at læse brevet før den 6. februar. Heri omtalte McDonald for første gang sin bekymring over memo'et og citerede vendingerne om »fidusen« for Low. »Jeg er temmelig meget i vildrede med hensyn til de synspunkter, der bliver udtrykt dér«, skrev McDonald, »men jeg regner med, at de forekommer Dem ganske lige ud ad landevejen; i modsat fald ville denne del af protokollen formentlig ikke være tilgængelig for gennemsyn i det åbne Projekt-arkiv..«.

Mrs. Mary Louise Armstrong, der havde arbejdet direkte sammen med Low som dennes privatsekretær (adm. assistent), befandt sig i kontoret, da Low var ved at læse brevet til ende. Low eksploderede. Han sagde, at den, der havde givet Mc Donald dette memo, hvem det end var, burde fyres øjeblikkeligt. Derefter syntes han at falde ned på jorden igen.

Onsdag den 7. februar blev Saunders kaldt til Condon's kontor. Low og Condon var der. For-

høret koncentreredes om memo'et. Kendte Saunders noget til det, og vidste han, hvor det blev opbevaret? Saunders sagde, at memo'et kun var en del af hele problemet. Han mente, dét i sig selv ikke forekom specielt vigtigt. Det større spørgsmål om videnskabelig integritet stod på spil. Condon, der var rasende over, at han ikke øjeblikkeligt var blevet informeret om, at McDonald kendte til memo'et, sagde til Saunders: »For en sådan handling burde De ødelægges som videnskabsmand«.

Saunders gav igen ved at sige, at Condon og Low syntes at behandle symptomerne fremfor sygdommen. Han mindede dem om hele stabens anstrengelser for at få Low og Condon til at modificere deres umedgørlige holdning. Han gav en oversigt over den lange række begivenheder og mindede Low om, at han havde sat en stopper for udforskningen af ét, særligt forbløffende, UFO-tilfælde. Low påstod, at udforskningen af denne sag var afsluttet. Der blev ikke fremsat bemærkninger om, at man på nogen måde var utilfreds med Saunders' arbejde.

Dr. Levine blev tilkaldt, endnu mens Saunders befandt sig på Condon's kontor. Saunders tilbød at blive der. Low rejste sig fra stolen og skubbede ham i bogstavelig forstand ud af døren. Levine var lamslået over, at Saunders blev smidt ud med magt. Atter en gang gik forhøret direkte ind på memo'et. Levine sagde, at han befandt sig ved Denver-mødet, da memo'et var blevet givet til McDonald. Han havde forstået, at der ikke var nogetsomhelst hemmeligt ved dét memo, og han kunne ikke indse, at der var noget galt i denne handling (udleveringen). Condon spurgte Levine, hvorfor han ikke var kommet til ham med memo'et, og Levine svarede, at Condon's offentlige og private udtalelser havde vist, at der kun var liden sandsynlighed for, at man virkeligt kunne komme på bølgelængde (opnå effektiv kommunikation). Han fortalte Condon, at Low havde smækket døren i for næsen af ham, da han havde bragt Low's behandling af et tilfælde ved luftvåbnets Edwards-base på bane, og han mindedes, at Condon selv havde foreslået, at Levine skulle melde sig syg, da han havde en aftale om at holde foredrag på Colorado's High Altitude Observatorium.

Condon beskyldte ham for at være illoyal og upålidelig, og Levine svarede, at loyalitet overfor et videnskabeligt mål kunne gå forud for personlig loyalitet. Condon spurgte, hvorfor Levine ikke havde indbudt ham til at komme over og undersøge de vigtige tilfælde. Levine påpegede, at det efter hans opfattelse ikke var hans opgave at bede den videnskabelige leder af projektet om at komme over. Forhøret varede ca. en time. Condon sendte brat Levine afsted.

Mrs. Armstrong var kommet med i projektet ved dets start, uden at have nogensomhelst overbevisning om UFO'er. Da man var nået til februar 1967, var hun blevet overbevist om, at undersøgelsen i alvorlig grad blev ledt i gal retning. Den 7. februar 1968, da Condon fortalte hende, at han ville fyre Saunders og Levine dagen efter, var Mrs. Armstrongs første indskydelse at sige op på stedet. Men hun besluttede sig så til først at konfrontere Condon med dét, hun betragtede som klar og uangribelig dokumentation for forholdene bag uoverensstemmelsen og stabens ringe moral.

Hun talte med Condon den 22. februar på hans kontor. Hun fortalte ham direkte, at der så ud til at være en næsten enstemmig mangel på tillid til projektets koordinator og hans videnskabelige ledelse af projektet. Hun fremhævede, at Low havde udvist meget ringe interesse for at tale med dém, der udførte undersøgelserne, og for at læse deres rapporter. Hun sagde, at hendes lange, nære tilknytning til Low gav hende stærke beviser for, at han af al magt søgte at sige så lidt som muligt i den endelige rapport, og at fortælle dette (som han måtte sige) på så negativ måde som muligt. På Condon's anmodning skrev hun et påmindelses-(follow-up) brev, i hvilket hun tilføjede, at memo'ets karakter viste, at Low ikke var upartisk fra begyndelsen. Condon skrev da til hende: »Mit synspunkt er, at dette brev er et fortroligt anliggende mellem os to, og hvis De ville afsløre det for andre, ville det være uetisk i ganske alvorlig grad«. Men efter lange overvejelser mente Mrs. Armstrong, at det var mere vigtigt i offentlighedens interesse klart at udtale sin mening.

De andre, der forlod projektet, følte ligeledes, at de havde en forpligtelse til at tale ud om forholdene, og da Condon undlod at reagere positivt på McDonald's åbenhjertige brev med kritik, fremførte denne sagen for de overordnede embedsmænd ved Videnskabernes Akademi, i form af en kraftig, skriftlig protest. Saunders og Levine ryddede deres skriveborde i Woodbury Hall og tog afsted.

På en forespørgsel om det omtrentlige mytteri i forsker-staben sagde Condon, at han ikke ønskede at fremsætte kommentarer. Low erklærede, at han

---

Profeter bør man tale med senere. Helst 30 år senere. *(Adlai Stevenson).*

---

havde absolut »nul kommentarer« at knytte til afskedigelserne. Thurston E. Manning, vicepræsident og dekan for fakulteterne ved Colorado-Universitetet, gav gennem sin sekretær besked om, at han intet havde at sige. Scott Tyler, der varetager public-relations for universitetet, sagde, at han ikke havde nogen kommentarer.

Det håb, som oprettelsen af Colorado-undersøgelsen bragte med sig, er blegnet. Alt, hvad der synes at være tilbage, er 500.000 dollars-fidusen.

John G. Fuller

En erklæring fra lederen af NICAP

Efter 17 måneders forløb har NICAP brudt med Colorado-Universitetets UFO-projekt. Vi slutter op om LOOK og John G. Fuller i en afsløring af kendsgerningerne, som en tjeneste overfor offentligheden.

I begyndelsen var NICAP skeptiske overfor et luftvåben-financieret projekt. Efter at Dr. Condon havde garanteret en retfærdig undersøgelse, orienterede vi videnskabsmænd, trænede hold, der kunne rykke i marken, udlånte verificerede rapporter fra piloter, fly- og rumfartsteknikere og andre kvalificerede observatører. Senere citerede avismeddelelser Condon som stærkt forudindtaget og afvisende alt bevismateriale. Da vi fandt ud af, at næppe en halv procent af NICAP's rapporter blev undersøgt (og ingen af Condon selv), ophørte vi med at fremsende materiale. Administratoren Low's foruroligende forslag og afskedigelsen af Dr. Saunders og Dr. Levine førte til vort afgørende brud.

NICAP vil for præsidenten og kongressen fremlægge planer for en ny, officiel undersøgelse, frigjort for (indflydelse fra) militære eller civile instanser, med kontrol ved hjælp af flertals-afstemninger, hyppige offentlige rapporter og andre sikkerhedsforanstaltninger. Vi modtager med glæde forslag (gerne anonymt, om ønsket) fra videnskabsmænd og andre borgere, der ønsker en fuldstændig, åben vurdering (af problemet). I mellemtiden vil vore undersøgelser, for at skabe modvægt mod Colorado-fejltrinet, blive intensiveret — NICAP er verdens største UFO-undersøgelses-organisation med over 300 videnskabelige og tekniske rådgivere, erfarne forskere og tusinder af medlemmer over hele landet. For at hjælpe til at øge det faktiske bevismateriale anmoder vi om, at alle bekræftede observationer må blive rapporteret til os. Navne vil, om ønsket, blive hemmeligholdt.

Major Donald E. Kayhoe, Den amr. flåde, pens., leder af
National Investigations Committee on Aerial Phenomena
1536 Connecticut Avenue, NW, Washington, D.C. 20036.
Look, 14.5.1968 / IOKj.

Berettiget UFO-undersøgelse

Det erfares, at The National Research Council i Ottawa, Ontario, planlægger at oprette en særlig komite til undersøgelse af de seneste UFO-rapporter, og til at konstatere, om yderligere undersøgelser er berettigede. Komiteen skal arbejde under formandsskab af dr. R. S. Rettie, leder af rumforskningsafdelingen ved Ottawas N.R.C.

Forsvarsminister Poul Hellyer sagde i et interview, at siden den særlige komite til undersøgelse af UFO-observationer havde standset sit virke for 10 år siden, var de rapporter, der var blevet sendt til hans afdeling, blevet overført til forsvarsstaben. I de sidste år er undersøgelserne bleet overfladisk behandlet på grundlag af et »+ eller ÷« system. På den tid fandt komiteen intet, der kunne tyde på en trusel mod USA's eller Canadas sikkerhed fra luftrummet over disse lande.

(Winnipeg Free Press, 21/7 1967)
Saucers, Space & Science nr. 49, 1967 / K.S.

Condon-konflikten for kongressen

Dr. James McDonald har sendt os yderligere materiale til belysning af det røre, der er skabt om Condon-kommissionens arbejdsmetoder. Nedenstående er oversættelser af to henvendelser til Repræsentanternes Hus, som de er citeret i fotokopier af kongres-protokollatet.

---

30. april 1968:

Financiering af projektet til undersøgelser af uidentificerede flyvende objekter

(Mr. Rouch anmodede om, og fik, tilladelse til at tale for Huset i et minut, og til at revidere og udvide sine bemærkninger).

Mr. Rouch: Hr. Formand, 14.-maj-udgaven af tidsskriftet LOOK (Rouch har åbenbart — som UFO-NYT — modtaget en kopi af prøvetrykket. o.a.) bringer en artikel om 500.000 dollars-projektet — financieres af luftvåbnet og ledes af Dr. Edward U. Condon ved Colorado-Universitetet — for undersøgelse af de fænomener, der kendes som uidentificerede flyvende objekter — et navn, der genspejler vor bundløse uvidenhed om arten af de beskrevne fænomener.

Spørgsmålet om UFO'er har plaget den amerikanske offentlighed i hvert fald siden 1947 — vi har kendskab til endnu tidligere rapporter — da de vældede frem i aviserne. Luftvåbnet fik overdraget ansvaret for en undersøgelse af disse fænomener, så det kunne afgøres, om de udgjorde en trussel mod vort lands sikkerhed. De fandt ingen (trusler); og i de fleste tilfælde tog en lille forskerstab sig af rapporterne. Omend der blev fundet forklaringer på de fleste af de fænomener, borgerne rapporterede, var det af vigtighed, at der var en procentdel, der ikke kunne forklares; en procentdel, som selv luftvåbnets videnskabelige konsulent i dette spørgsmål, Dr. J. Allen Hynek, fandt var overordentligt interessant og en udfordring til videnskaben.

Gentagne observationer fra pålidelige vidner førte til, at luftvåbnet i 1966 gav støtte til et projekt på universitets-basis over dette emne. Projektet skulle ledes af Dr. Condon, et kendt navn i videnskabelige kredse. Resultaterne, den gruppe videnskabsmænd, han ledede, fandt frem til, skulle rapporteres til Videnskabernes Akademi.

Nu, flere måneder inden en sådan rapport skulle konkludere, rejser historien i »LOOK« alvorlig tvivl om den videnskabelige grundighed og objektivitet af det arbejde, der udføres ved Colorado-Universitetet. Offentliggørelsen af denne artikel vil kaste tvivl om dette projekts resultater — i den amerikanske offentligheds bevidsthed — og blandt videnskabsmændene.

Vi er fattigere — 500.000 dollars senere — ikke rigere på oplysninger om UFO'er. Hvilken vej skal det gå fra nu af? Jeg er ikke beroliget; den amerikanske offentlighed vil ikke være beroliget.

I egenskab af medlem af Repræsentanternes Hus' komite for Videnskab og Astronautik har jeg været interesseret i dette emne, forstået som ikke-forklarede fænomener.. I løbet af det sidste år har jeg talt eller korresponderet med alle betydelige deltagere i UFO-undersøgelser indenfor USA.

Derfor vil jeg anbefale, at vi indleder en kongres-undersøgelse af UFO-spørgsmålet. Jeg vil meget indtrængende anmode om, at vi til disse høringer indbyder alle de enkeltpersoner og organisationer, i USA og i udlandet, der har gjort sig alvorlige anstrengelser for at undersøge emnet. Vi har brug for en sådan videnskabelig gennemgang (af emnet) for at kunne styre vore bestræbelser (i den rigtige retning) i fremtiden. Det amerikanske folk har ret til at forvente dette af os.

---

1. maj 1968:

Uidentificerede flyvende objekter

(Hr. *Rouch* anmodede om, og fik, tilladelse til at tale for Huset i et minut, og til at revidere og udvide sine bemærkninger).

Mr. Rouch: Hr. Formand, jeg rejser mig for atter idag at henvende mig til mine kolleger om det luftvåben-financierede projekt ved Colorado-Universitetet, under ledelse af Dr. Edward U. Condon. Dette projekt, som var rettet mod at afsløre sandheden om uidentificerede objekter — eller i hvert fald at finde ud af, hvilke spørgsmål man skulle stille, er — i en artikel for nylig i LOOK — blevet fordømt i en grad, der har givet genlyd videnom.

Efter at have læst denne artikel og overvejet situationen, har jeg skrevet til luftvåbnets sekretær og udbedt mig hans kommentarer til denne beklagelige situation; og jeg har ligeledes skrevet til De forenede Staters statsrevisor og anmodet om en øjeblikkelig undersøgelse af de forhold, der omfatter anvendelsen af offentlige midler ved Colorado-Universitetet.

Der må være en eller anden fyldestgørende forklaring på de hændelser, der er beskrevet i denne artikel. Dersom de er ukorrekte, må de korrigeres. Dersom de er korrekte, kaster de alvorlig tvivl over — vore universiteters indstilling til regerings-kontrakter; over objektiviteten hos uddannelses-institutioner, der fremfor alt er helliget en upartisk søgen (jagt) efter sandheden, i så vid udstrækning, som forholdene kan afsløre denne for os.

Sidst, men ikke mindst; dersom oplysningerne i artiklen er korrekte, nærer jeg kun ringe forhåbninger om, at vi vil erfare meget nyt om UFO-problemet fra dette projekt; jeg nærer kun ringe tvivl om, at der vil blive sat spørgsmålstegn ved konklusionerne, at de vil blive betvivlet. Jeg føler mig overbevist om, at emnet: uidentificerede flyvende objekter vil forblive et mysterium.

Det er muligt, at nogle af De, mine herrer, betragter hele dette emne med hån eller (overbærende) munterhed. Jeg er ikke selv en »troende«, snarere mere i retning af agnostiker overfor spørgsmålet om, hvorvidt disse rapporteringer om genstande varsler om mere end dét, man har fået os til at tro. Men — jeg er overbevist om, at den rimelige måde at nærme sig spørgsmålet på, den videnskabelige måde, er at bevare en åben indstilling til spørgsmålet, indtil der foreligger virkelige beviser i den ene eller anden retning. Vi har hidtil ikke haft noget, der lignede dette. Jeg nærede forhåbninger om, at Colorado-projektet ville fremdrage netop dette bevismateriale, eller retningslinier for fremtiden. Nu har jeg min tvivl.

Congressional Record, 30. april og
1. maj 1968 / IOKj

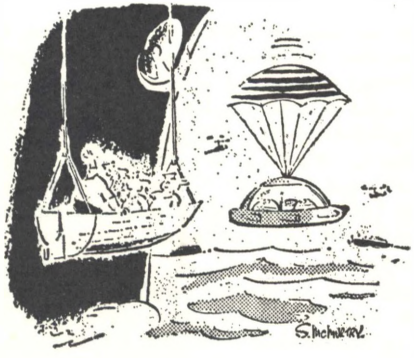

– Vent lidt, folkens – det er ikke VORES rumskib . . !

UFO dykker ned i havet ud for Nova Scotia

Lokale beboere i Shelburne, Nova Scotia, så et oplyst objekt, der syntes at bevæge sig i glideflugt, snarere end at falde, ned i Atlanterhavet omtrent 1/2 mile (800 m) ude, ud for den nærliggende Shag Harbour, kl. 23,30, onsdag den 4. oktober 1967. RCMP (Royal Canadian Mounted Police) blev tilkaldt og ankom tids nok til at se objektet flyde og til slut forsvinde under havoverfladen. Stedlige beboere sejlede ud i både for at undersøge sagen. Der blev ikke rapporteret om luftoperationer i området på det pågældende tidspunkt.

Luft- og Søredningstjenesten i Halifax ville torsdag aften ikke udelukke muligheden for militærdeltagelse i eftersøgninger af objektet, der blev beskrevet som værende et hvidt lys, der afgav en kraftig, hvislende lyd, da det ramte vandoverfladen.

Hele det mulige område, hvor objektet kunne være dykket ned, blev i de følgende dage grundigt gennemsøgt af dykkere og frømænd fra bl. a. marinen, uden at man dog fandt det mindste spor af eller holdepunkt for noget som helst.

Vidnerne oplyste, at det var en over 18 m lang genstand med 4 lys, der var »gledet« ned på vandspejlet. Folk fra fire både i nærheden rapporterede noget tykt (tæt), gulligt skum på vandet.

Om onsdagen, den 11. okt., så 5 personer igen en formation af flyvende objekter. Lockland Cameron, hans hustru og datter, hans bror, Havelock, og dennes hustru, fortalte RMCP, at de omkring kl. 22 så et objekt, 17-18 m langt, med 6 røde lys i række. Det var en 150-180 m oppe og ca. 800 m fra det sted, hvor der blev observeret lys en uge tidligere. Cameron fortalte, at han havde observeret lysene i 10 minutter. De forsvandt, men snart efter viste 4 nye, røde lys sig og fløj i formation bort over horisonten.

En time senere viste 4 andre lignende lys sig, denne gang dog gule, idet de strøg afsted hen over himmelen, »hurtigere end noget luftfartøj«, fortalte Cameron.

»Ser De, den fik endog TV-apparatet til at skabe sig«, forklarede Cameron. »Skærmen havde en hvid linie på tværs, og billedet var ét flimmer«. Lysene var nær ved det sted, hvor snesevis af personer havde rapporteret at have set lys en uge i forvejen.

En militær talsmand nægtede at kommentere de seneste observationer.

(The Cape Breton Post, 6., 7. og 9 okt. 1967, samt Toronto Daily Star, 12. oktober 1967).

Saucers, Space & Science nr. 49,
1967 / K.S.

Kommentar: Det væsentlige her er, at militære og offentlige myndigheder ikke lader ligegyldige over for episoderne. K.S.

(Se også artiklen om undervands-UFO'er side 227. red.)

Mærkelige lys i Vietnam

APRO hovedkvarteret modtog for nylig følgende rapport fra et medlem i Vietnam, som er officer i US Army:

Kl. 19.10 i juli måned var den omtalte officer

og en menig ved at vende tilbage fra arbejdet til deres kvarter. Officeren kørte på kystvejen med den menige som passager. Soldaten bemærkede to særligt klare lys og gjorde officeren opmærksom på dem, og han standsede straks bilen. Lysene forblev stationære ca. 25 sek. Så begyndte lys nr. 1 langsomt at bevæge sig mod vest, indtil det ca. 10 sek. senere forsvandt af syne bag ved kystbjergene. Mens lys nr. 1 bevægede sig, forblev nr. 2 stationært. Efter at lys nr. 1 var forsvundet, satte officeren jeepen i bakgear og kørte ca. 15 m tilbage ad vejen for at se, om det tilbageblevne lys muligvis var en refleks. Dets lys skiftede ikke udseende. Ca. 50 sek. efter, at lys nr. 1 var forsvundet, strøg lys nr. 2 over himlen, idet det fulgte nøjagtigt samme bane, som nr. 1 havde fulgt. Den totale flyvetid for lys nr. 2 var 1-2 sek.

Begge vidner erklærer, at de aldrig har observeret lignende lys før. Officeren har set og/eller fløjet i næsten enhver type fly, der for tiden bliver brugt i Vietnam. Lysene var runde, yderst klare og ca. den kvarte diameter af en 10-cent, holdt ud i en arms længde. Der var ingen lyd, og lysene blev iagttaget af parret i omkring 1 min. i en omtrentlig afstand af ca. 1½-2 miles.

A.P.R.O. Bulletin, juli-aug. 67 / K.S.

9 objekter over Manila, Philipinerne

3 bølger af UFO'er er blevet set over Greater, Manila 11. juli 67.

Vidner, som inkluderer teen-agers, ældre beboere og politibetjente, gav de samme beskrivelser af objekterne, som blev set omk. kl. 20,30.

Tre runde objekter, hver især meget større end en stjerne og lysende i en gullig farve, kom først i en bane fra SV til N, og blev to minutter senere fulgt af tre objekter; og endnu to minutter senere kom en tredie bølge på fire objekter. Der var ingen spor, og ingen lyd blev hørt. De blev iagttaget, idet de kom til syne højt oppe og bevægede sig mod nord, hvor de »gik ud« ca. to min. senere. De bevægede sig i cirkler, mens de fløj.

A.P.R.O. Bulletin, juli-aug. 67 / K.S.

Sydaustralsk observation 14. - 8. 1967

En prominent kvægopdrætterfamilie er nu gået over til dem, der tror på fl. tall. Rapporten, der blev modtaget den 15. aug. via Adelaide politiet, lyder som følger:

Mellem kl. 19.00 og 19.45 d. 14/8 67 bemærkede kvægopdrætterens kone (som vi her kalder fru A) et klart, stjernelignende objekt over en lav bakkekam VNV for ejendommen. Aftenen var klar og kølig, næsten vindstille. Der var kun nogle få og små skyer på en ellers klar himmel, og stjernerne skinnede klart mod en fløjelsagtig blåsort baggrund. Hendes mand, hr. A, så også objektet, mens han afslutede sit dagværk, og han skyndte sig hjem og sluttede sig til sin kone ved køkkenvinduet.

Objektet syntes at være på størrelse med en 10-cent, når den blev holdt ud i udstrakt arm, og det syntes at pulsere let, idet det skiftede farve fra blåhvid til lyserød, grøn, rød og tilbage til (blå)hvid igen. Det blev på den samme position ca. 30 min., og bevægede sig så langsomt bort over horisonten. Til tider passerede det f o r a n nogle skyer, ifølge fru A's beretning, og overbeviste dem således om, at hvad de havde set, bestemt ikke havde været en stjerne.

En politiinspektør ringede til mig nogle dage efter hændelsen og rapporterede, at han havde talt med professor Horton fra det fysiske fakultet ved Adelaide-universitetet, og han havde sagt, at efter hans mening var det, som hr. og fru A havde set, uden tvivl Venus, som havde været synlig på de sydaustralske himmelstrøg i nogle uger, og muligvis kunne ses på den NVlige himmel på det pågældende tidspunkt.

Må jeg spørge: Hvem har nogensinde hørt om Venus, der stod uden at bevæge sig på det samme sted på himmelen i over en ½ time, for derefter majestætisk at bevæge sig bort over horisonten? Har nogen nogensinde set Venus skifte farve eller bevæge sig f o r a n skyer?!

(A. E. Bran, Panorama, nr. 5, okt.)

Den vise føler respekt for alt. Fremfor alt føler han respekt for sig selv. *(Konfutse).*

Student tager billede af diskosformet objekt i New Mexico

En student fra N. M. universitetet, der var ude på en ørkentur for at fotografere landskabsformer vest for Picacho Peak søndag eftermiddag den 12. marts, så pludselig en rund sølvskinnende diskos over en bakke 500 yards (457 m) borte. Han snappede sit fotografiapparat og fik det her viste billede.

Studenten (hvis navn tilbageholdes efter ønske) var kørt på sin cykel ad en lastvognsomkørselsvej mod Deming, N.M., var drejet hen ad en jordvej ved lufthavnen og fortsat 2-3 miles fra landevejen. Han gik gennem ørkenen og søgte efter landskabsformer at fotografere.

Vest for Picacho Peak så han en usædvanligt skarprygget grundfjeldsformation. Idet han kom film i sit apparat, indstillede han på de to klippeformationer. Da han kikkede op, så han det runde sølvagtige objekt. Næsten automatisk trykkede han af.

Objektet var stationært, da han så det. Han så ned for at skifte pladen i sit apparat, hvilket tager ca. 3 sek. Da han så op igen, var objektet forsvundet.

Studenten stod med ansigtet mod nord. Han hørte ingen støj, og der kom intet lys fra objektet. Men han bemærkede en lugt ligesom den, der kommer fra elektrisk maskineri eller brændende elektrisk isolation.

Observationen fra den 12. marts kl. 14 er en af mange rapporter i dette område i begyndelsen af marts.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 67 / K.S.

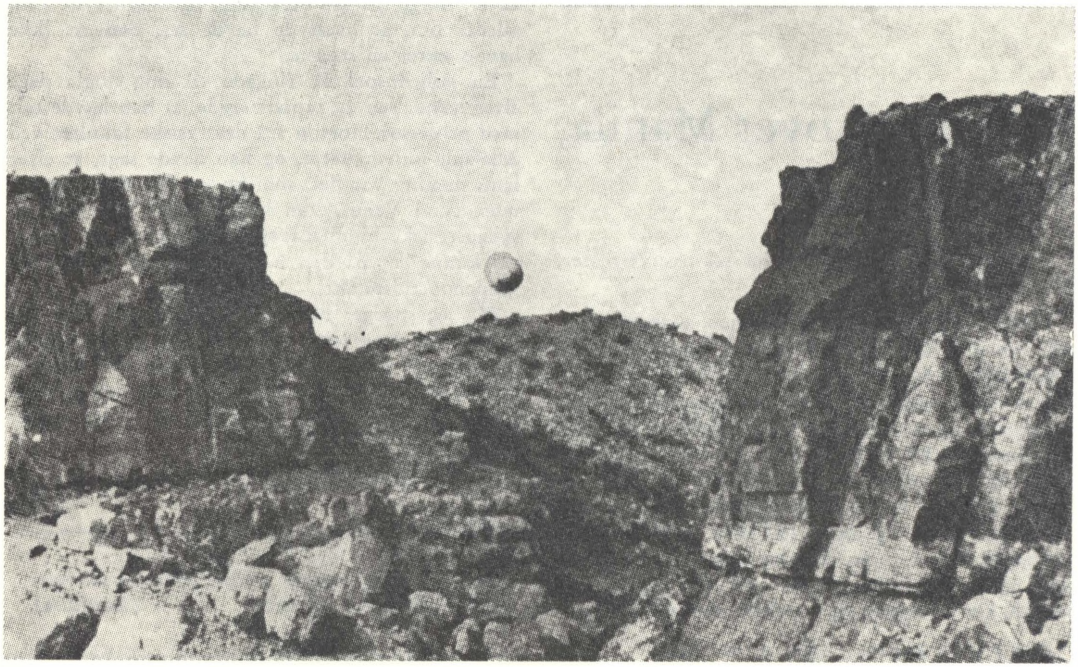

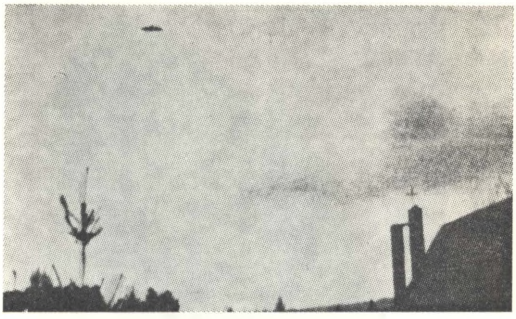

Fotografi taget af en dreng fra Oregon

Fotografier af en metallisk diskosformet genstand, som den 16. marts 67 aftegnede sig på himlen over byen Salem i Staten Oregon, blev taget med et polaroid kamera af en af tre drenfge, som var vidner til begivenheden.

Ronald Forest, 3045 Windsor Av., var omme i baghaven til Thomas Ronald Bakers hjem i nr. 1893, 32'de Av., da han fik øje på objektet. Han alarmerede Bakers sønner, Kenneth og Ronald, og Ronald løb ind efter sit kamera og tog billederne. Det var omkr. kl. 15.30. Det første blev taget, da objektet syntes at svæve, og det andet ca. 4 sek. senere, da det strøg bort for at forsvinde i vest.

Drengene var enige om, at diskos'en var metallisk af farve og fløj meget højt. De fortalte, at det ikke havde nogen lys, og de hørte ingen lyd.

»Jeg er tilbøjelig til at tro, at det var et rumskib af en eller anden slags, sagde Forest, 15 år. »Jeg har aldrig set en ballon bevæge sig så hurtigt«, tilføjede han, idet han forklarede, at objektet syntes at holde sig svævende i få sekunder, hvorefter det hurtigt forsvandt mod vest.

»Den bevægede sig temmeligt hurtigt«, sagde Kenneth, men den svævede et øjeblik, før den fløj af sted. - Jeg troede for så vidt på historierne om rumskibe, men dette beviser det«.

Kenneth og Ronald Forest er 2. års studerende ved North Salem Highschool. Ronald Baker går i 9. klasse på Waldo Junior Highschool.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 67 / K.S.

☆

Fotoreporter ser UFO

En fotoreporter ved et ugeblad i Minneapolis og tidligere militærpilot har rapporteret at have set tre diskosformede objekter bevæge sig over horisonten, »som om de foretog et lavt angreb mod mål på jorden«.

Om aftenen den 25. febr. 67 ved 7-tiden kørte hr. Joseph E. Sullivan, hans kone og deres fem børn en tur i deres bil. Det var klart vejr, da de observerede nogle diskosformede objekter, der kom fra NV og foretog en krængende drejning mod SØ, nær ved 1st. Avenue og 25th Street i Minneapolis. »Da objekterne begyndte at dreje, lyste det forreste objekt med en rød farve, ligesom smeltet jern. Jeg kunne med sikkerhed bestemme, at det var en eller anden form for luftfartøjer. I fænomener, når jeg har interviewet folk, som har set forskellige objekter. Jeg undlod at sige til min kone, hvad jeg så, men jeg spurgte hende, og hun rapporterede nøjagtigt, hvad jeg så, hvilket også blev bekræftet af børnene.

Efter at have kikket mig rundt i bilen for at kunne lade reflektion ude af betragtning, bemærkede jeg, at objekterne var af fast form og med skarpe omrids«.

Mr. Sullivan skønnede, at de var ca. 18 m i diameter og ca. 10 m fra hinanden, og at de fløj med en fart af ca. 300 km/t i en højde af ca. 300 m. De forsvandt på ca. 7 sek.

Mr. Sullivan meddelte det til WCCO-TV, hvorfra oplysningen blev overgivet til luftvåbnet. Vi har ikke yderligere kendskab til behandlingen af observationen.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 1967 / K.S.

Forstørrelse af objektet.

Tre fotografier i Louisiana

Flere observationer af et objekt med en mærkelig «støvsugeragtig« lyd nord for Baton Rouge d. 12. og 13. januar 1967 resulterede i en interessant og lidt uhyggelig beretning fra en Louisiana-herre, som foretrækker at være anonym. To af fotografierne, og forstørrelser af udsnit, der viser objekterne, er vist på denne og næste side.

»Klokken var ca. 4 om eftermiddagen, da det mærkelige objekt først fangede min opmærksomhed. Jeg sad i min båd på vestsiden af Old River. Himlen var overskyet, og det var en typisk kølig januardag i denne del af Louisiana. Det var ganske tilfældigt, at jeg kikkede mod øst og så objektet nærme sig, næsten i en lige linie mod mig. Med det samme tænkte jeg på det fotografiapparat, som jeg næsten altid har med mig overalt. Jeg rakte ned og greb det, og nu var objektet næsten lige over mig. Men det fortsatte ikke sin kurs, for da jeg indfangede det i søgeren, begyndte det temmelig langsomt at dreje til højre. Så trykkede jeg på udløseren og fangede det i en 45° vinkel. Der var ikke tid til et andet skud, for på ca 5. sek. havde det fuldført sin drejning, og med en meget stor fart forsvandt det mod øst«.

Det var sådan, det første af de særligt detaillerede Polaroid-billeder blev taget. Men dagen var ikke forbi endnu.

Ca. kl. 21, mens han så sine fiskesnører efter, 3 km syd for den nordre ende af Old River, hørte han en usædvanlig lyd — ligesom fra en stor støvsuger, der går for fuld kraft, men i nogen afstand. I sin motorbåd sejlede han i retning af ly-

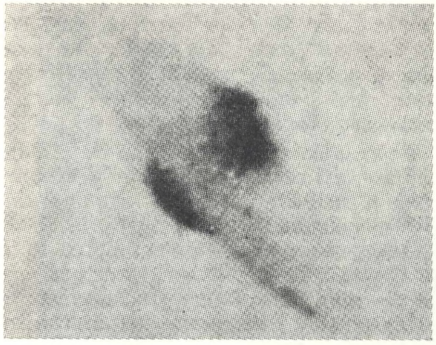

Forstørrelse af objektet.

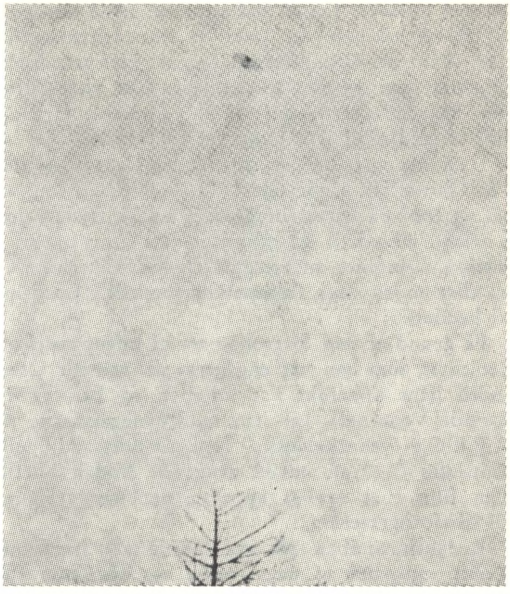

den, men han kunne ikke se noget, for aftenen var meget mørk. Han kunne ikke høre støjen for bådens motor, men da han dæmpede den, var »støvsuger«-støjen der igen og nu meget stærkere end før. Han vendte båden og sejlede hen mod sin lejr. Da han kom derhen og standsede motoren, var lyden væk. Han prøvede så at få sig lidt søvn.

Næste morgen kikkede han efter objektet. Det første, han lagde mærke til, var et usædvanligt stort antal døde fisk langs med flodbredden. Han havde bemærket døde fisk før, men ikke så mange. Han påpegede, at hans opmærksomhed kunne være blevet henledt på dem, fordi UFO-observationen stadig var så frisk i hans erindring, ligesom den uhyggelige lyd aftenen før.

Omkring kl. 9 om morgenen besluttede han at skyde til måls med sin riffel. Idet han tog sit fotografiapparat med sig, begyndte han at gå langs med bredden, så han hele tiden kunne se floden. Ikke langs fra lejren hørte han noget, der lød som en million krager, der »sludrede som gale« i en klynge træer på den anden side af floden. Han så derhen, og der var det igen, det samme eller et lignende objekt på himlen over den modsatte bred. Igen syntes det at bevæge sig lige over mod ham, men denne gang var det længere væk. Han fik fotografiapparatet op til sit øje og ventede på, at det skulle komme nærmere. Da det begyndte at dreje, som det før havde gjort, snuppede han et billede og trak hurtigt den eksponerede film ud af apparatet og snuppede en anden. I det øjeblik, det andet billede var taget, havde objektet fuldført sin drejning og var steget »som en elevator« op over skydækket.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 1967 / K.S.

UFO fotograferet fra flyvemaskine

Mr. Inake Oses fløj over den sydlige del af staten Guarico, Venezuela, om morgenen den 13. febr. 1966, fordi han skulle tage nogle luftfotografier af området til brug for et mineselskab. Ca. kl. 10 om formiddagen var mr. Oses fra maskinen ved at opmåle et område 80 km syd for byen Calabozo. Han fløj i en højde af 8000 feet (2,4 km), da hans opmærksomhed pludselig blev henledt på et strålende gult, klartskinnende objekt, der fløj ujævnt med stor fart under maskinen. Objektet standsede af og til pludselig midt i luften nogle få minutter, hvorefter det fo'r af sted igen i en anden retning. Oses instruerede piloten om at prøve at følge objektet, mens han selv begyndte

at tage billeder. Jagten fortsatte, til både objektet og flyvemaskinen var over et minedriftsområde nær »Paso del Caballo-dæmningen«. Her standsede objektet igen og blev fotograferet (det viste billede). Så accelererede det til en fantastisk fart og fløj af sted mod syd, hvor det forsvandt.

I en rapport, der er skrevet til Caracas-avisen »El Universal«, sagde mr. Oses: »Objektet, som vi så, og som på dette fotografi synes at flyde midt i luften, ser ud til, på grund af dets form og præstation i rummet, at være en flyvende maskine af en eller anden slags, fuldstændig forskellig fra dem, vi kender«.

På grund af den fortrolige art af luftopmålingsprojektet, som han var engageret til, ventede Oses, indtil hans kontrakt var udløbet, og han havde forladt Venezuela, før han sendte negativerne til A P.R.O.s venezuelanske repræsentant, Horacio Gonzales G. Han havde brugt en Kodak hurtig Pan film i et særligt apparat, der var velegnet til luftfotografering.

Redaktionsstaben på »El Universal« har godkendt ægtheden af negativerne og står inde for mr. Oses' troværdighed og ærlighed.

A.P.R.O. Bulletin, marts-april 1967 / K.S.

Hypnotiseret politimand fortæller om sit møde med et UFO

Det første UFO-vidne, som er blevet hypnotiseret under Colorado-projektets auspicier, har — under hypnosen — berettet om en fantastisk oplevelse, som påstås at involvere »ikke jordiske væsener«, kommunikation med et af denne tallerkens besætningsmedlemmer, og en lammende lysstråle. Undersøgelserne blev foretaget den 14. og 15. februar.

Politiofficer Herbert Schirmer fra Ashland, Nebraska, blev bragt under hypnose af Dr. Leo R. Sprinkle, psykolog ved universitetet i Wyoming. Dr. Sprinkle er medlem af NICAP.

Colorado-projektet har bekræftet, at politimanden blev bragt til UFO-studie-gruppen i Boulder og hypnotiseret til at genfortælle sin historie. Colorado-projektet har ikke frigivet nogle konklusioner, men en detailleret beretning blev givet til Omaha World-Herald af en politiofficer, som var til stede under møderne.

Under møderne fortalte Schirmer Dr. Sprinkle og Colorado-projektets kontrollanter, at han så objektet den 3. december 1967 kl. 2,30 (a.m), da det var tæt ved vejen.

Schirmers beretning:

»Jeg prøvede at kalde over radioen..«, forklarede politimanden. »Jeg havde den ene hånd på mikrofonen og den anden hånd på mit våben.. men lysstrålen, som udgik fra objektets underside,

forhindrede mig i at gøre noget som helst«.

Ifølge de notater, som blev taget af Ashlands politichef William Waschin, under hypnoseeksperimentet, sagde Schirmer, at mens lysstrålen »oversvømmede« hans vogn, kom et lille menneskelignende væsen, fire eller fem fod (120-150 cm) højt, ud fra bunden af fartøjet og nærmede sig ham. Han sagde også, at væsenet »på en eller anden måde kommunikerede« med ham. Der var flere af disse »væsener« inde i fartøjet, oplyste Schirmer, mens han endnu var i dyb trance.

»De er ikke fra nogen af vore naboplaneter..«, fortalte Schirmer. »De kom fra en nabo-galakse.. men de har baser på Mars og Jupiter. De fortalte mig, at dette var det første af tre møder, som jeg skulle have med dem.. De næste to vil antagelig finde sted inden udgangen af 1968.

Schirmer fortalte også, at UFO'et »arbejdede med gravitation«, og at det »tappede« elektricitet fra en nærliggende kraftledning (højspændingsnet) for at opbygge et kraftfelt, som »forhindrede at noget kunne forstyrre (gribe ind eller angribe) dem på dette tidspunkt«.

Undersøgelserne fortsætter.

NICAP undersøger dette tilfælde så grundigt som overhovedet muligt. Vi håber at kunne få en fuldstændig beretning om hypnoseeksperimenterne, selv om Colorado-konklusionerne sandsynligvis ikke kan frigives, før Dr. Condons endelige offentlige rapport foreligger.

Det er NICAP's politik, at ethvert tilfælde om opstået »kontakt« må stadfæstes (godtgørelse af ægtheden) fuldstændigt, før vi kan akceptere den som sandfærdig. Hvis vi ikke følger denne kurs, vil man med rette kunne kritisere os for at have forladt vore principper om omhyggelige og saglige undersøgelser. Så vidt vi ved, har ingen kontaktberetninger klaret undersøgelsen. De fleste af de påståede vidner har været påfaldende upålidelige eller usikre (uligevægtige). Der har været nogle få undtagelser, hovedsagelig de såkaldte »tilfældige-kontakter« (hvor der ikke har været tale om nogen påstået kommunikation), hvor vidner, der nyder stor anseelse, har berettet at have set »væsener«, som antages at være ikke jordiske, i nærheden af UFO'er. Selv i disse tilfælde kan der være tale om ubevidste fejlagtige identifikationer. Vi kender ikke noget tilfælde, hvor enhver form for rimelig tvivl har kunnet elimineres; alligevel mener vi, at der bør skelnes mellem de ovennævnte »tilfældige-kontakter« og de mange uakceptable »kontakt-beretninger«.

NICAP, marts 1968 / F.P.

Politimand filmer UFO over Moline

Kredit: A. Schofield, Saginaw, Mich.
National Enquirer - 11. dec. 1967.

Politibetjent Bill Fisher er skeptiker og meget svær at overbevise — dog tror han, at han så to flyvende tallerkener. Og han filmede den ene af dem.

»Jeg blev som lammet, da jeg så det første objekt«, sagde Fisher. »Jeg var så forbløffet, at det varede et par minutter, inden jeg kunne foretage mig noget. Det er ikke sådan, at jeg nu fanatisk tror på historier om små grønne mænd, der kommer ud af rumskibe og affyrer laser-stråler mod én. Men det, jeg så, var virkelig fantastisk. Det var ganske usædvanligt. Og jeg er endnu ikke helt mig selv«.

Fisher, 32 år, som i 5 år har været ansat som politibetjent i Moline, Illinois, var en ud af et antal personer, som rapporterede UFO-observationer over Illinois 6.-9. marts 1967. Han og en anden fra politiet — undersherif Frank Courson, Knox, Illinois — var i stand til, takket være deres polititræning, at aflevere en fyldestgørende og detaljeret rapport. Om morgenen, da Fisher var mødt til tjeneste, hørte han rapporterne og tog hjem og hentede sit 8 mm smalfilmskamera, som indeholdt noget uexponeret film. Da han fulgte sin søn til skolen, fik han øje på et objekt over legepladsen. »Den lignede en omvendt tallerken, men senere viste de forstørrede billeder ikke genstanden så tydeligt, som jeg først så den. (Sikkert på grund af kraftfeltet). Objektet satte sig i bevægelse og forsvandt så. Hvad jeg filmede, var et andet ob-

jekt, der dukkede op, da det første forsvandt i det fjerne. Det lignede en krum banan. Det kunne minde lidt om en helikopter af den type, der bruges til troppetransport. Men det var afgjort ikke sådan en«.

Ved en senere kontrol konstaterede han, at der ikke havde været nogen helikopter over området den dag. (Fisher har taget smalfilm i otte år og er kendt med de forskellige former for aktiviteter i luftrummet).

Da objektet bevægede sig bort, var det ægformet og metallisk, og solens stråler reflekteredes i objektets omkreds. Det andet objekt holdt sig i nogen tid svævende i en højde af ca. 3.000 feet, og forsvandt så i vestlig retning.

Fisher kaldte stationen over radioen på sin motorcykel. Adskillige kikkede, men så intet, men bag i skolegården var der en lærerinde og moderen til et af børnene, som så objektet, foruden Fishers eget barn.

I en samtale med Wm. Powers, ledende ingeniør ved Dearborn observatoriet, North Western University, og Allen Hyneks assistent, blev Fisher fortalt, at der kunne have været tale om atmosfæriske fænomener, eller muligvis rumskibe, men han vovede ikke at sige noget om, hvorfra de kom. »Havde det været rumskibe, havde vi sporet dem på radar«, sagde han.

Lyder det bekendt?

The Interplanet. News. / WOJ

T/T »Jawesta«, Nord-Atlanteren den 8. juli 1965

Denne yderst interessante rapport har vi modtaget fra Trondheim UFO-Forening:

Overstyrmann Torgrim Lien, T/T »Jawesta«, A. Jahres rederi, Sandefjord.

Rapport vedrørende uidentifisert flygende gjenstand.

Tirsdag den 6. juli 1965. På reise fra Puerto la Cruz, Venezuela til Santa Cruz de Tenerife, Kanariøyene. Kl. 2152 GMT var skipets possisjon N 24⁰ 40' W 31⁰ 15'. Nordostlig vind, styrke 5. Lave såteskyer som drev i retning med vinden. Barometer 1023. Temperatur + 23⁰ C.

Kl. 2152 GMT (1852 skipstid) ble det av utkikken på babord brovinge rapportert en lysende gjenstand på himmelen i nordlig retning. I det jeg kom ut på babord brovinge fikk jeg se en intens blå ildtunge som med voldsom hastighet kom i retning mot skipet. Jeg løp til telefonen og ringte til kapteinen, og uten å vente på svar tok jeg kikkerten og løp ut på styrbord brovinge og fikk da se gjenstanden gjennom kikkerten i det den passerte skipet.

Gjenstanden passerte like aktenfor skipet i en høyde av ca. 200 til 400 meter, og gikk lavt under skyene. Det var stjerneklart og måneskinn mellom de lave skyene og jeg kunne tydelig se konturen av legemets overkant. Det hadde form som en sigar og jeg kunne tydelig se en rekke med firkantede vinduer, og det lyste et svakt gul — oransjefarvet lys fra insiden. Det var ingen tegn til vinger eller ror. Gjenstanden hadde en blåaktig ildtunge etter seg som var mest konsentrert ved halen, og litt aktenfor videt seg ut. Litt lenger aktenfor legemet kunne jeg se et utall av lysende kuler og fra hver kule strålte det ut en blå stråle i retning fra legemet. Ildtungens lengde antas å være ca. 100 meter. Gjenstanden syntes å være mye større en de hittil kjente flytyper.

Gjenstanden hadde en enorm hastighet og var synlig i omtrent 30-40 sekunder og på denne tiden fra nord- til syd horisont. Dens omtrentlige kurs var 180⁰. Til tross for den enorme hastigheten og den nære passeringen kunne vi ikke høre den minste lyd.

Utkikken på babord brovinge, matros Hernandez Ambrosio hevder at det først så ut som om gjenstanden lettet fra vannet og styrte nordover og deretter plutselig forandret kurs mot oss.

Rormannen, jungmann Narciso Guillen fikk også høve til å se gjenstanden like etter at den hadde passert skipet.

På poopen ble legemet observert av reperatør Juan Hernandez og messemann Ignacio Suarez. Deres beretning stemmer helt overens med min.

Jeg kan med sikkerhet si at det ikke dreier seg om et vanlig fly, rakett, meteor eller kulelyn.

Jeg vil også være takknemlig over å få høre en sakkyndigs mening om dette fenomen.

Ærbødigst
Torgrim Lien,
Overstyrmann og vakthavende.

Vi bekrefter å ha sett samme fenomen og at det vi så stemmer overens med denne rapport.

Hernandez Ambrosio, sign., Matros.
Narciso Guillen, sign., Jungmann.
Juan Hernandez, sign., Reparatør.
Ignacio Suarez, sign., Messemann.

Svar fra:

Forsvarets Forskningsinstitutt

AVDELING FOR ELEKTRONIKK.

Kjeller, 18. august 1965.

T/T Jawesta,
Anders Jahre,
Sandefjord.

Gjenpart:
LOK OIV
FFIS

Vi har fått oversendt Deres brev av 10 juli 1965 vedrörende en uidentifisert gjenstand observert 6 juli.

På grunnlag av de foreliggende opplysninger er det ikke mulig å angi hva den observerte gjenstand kan være. Det forhold at gjenstanden beveget seg med tilsynelatende stor hastighet i nærheten av skipet uten å forårsake hörbar støy kan imidlertid, uansett hva slags gjenstand det har vært, kun forklares ved at gjenstanden i virkeligheten har befunnet seg på meget stor avstand. Det må derfor nødvendigvis har funnet sted en form for hildring eller luftspeiling. Vi utelukker derfor ikke den mulighet at gjenstanden kan ha vært f eks overbygningen på et fartøy i meget stor avstand, og at denne på grunn av helt spesielle lysbrytningsforhold synes å ha opptrått nær Deres fartøy med unormal hastighet.

sign. Karl Holberg,
Sjef Avdeling for Elektronikk.
Sign. K. Endresen, Forsker.

KOMMENTAR:

En novelle, jeg læste — som led i svenskundervisningen — da jeg gik i skole, havde titlen »Der findes altid en tredie udvej«. Det er en god sætning at have liggende i baghovedet. Det ser dog ikke ud til, at de to lærde herrer fra Forsvarets Forskningsinstitut kender den. I dette tilfælde er der en udvej, de åbenbart slet ikke har skænket nogen tanke: at genstanden kan have været lydløs. Det er slet ikke nogen utopisk mulighed — vi har da f. eks. balloner, og disse er ofte forbløffende lydløse.

Men, naturligvis — når man skal til at forklare, at ballonen bevæger sig med stor fart, har vinduer og udspyer blå ildtunger, får man straks lidt mere besvær. Dog ikke mere end det, der skal til at redegøre for, hvorfor deres forslag: overbygningen på et skib, udviser disse ejendommelige karakteristika. Der bliver talt om »helt specielle lysbrydningsforhold«, og sådanne (det er forresten påfaldende, så hyppigt de optræder over hele jorden) kunne til nød forklare de mindre lys, der bevægede sig efter det store objekt. Men det er yderst vanskeligt, selv med alverdens uvejr, at gøre rede for de lange ildtunger på denne baggrund.

De to forskere burde fornuftigvis have indskrænket sig til den første del af brevet, sluttende med »hva den observerte gjenstand kan være«. De sidste rationaliseringer er simpelthen for irrationelle og dårligt gennemtænkte til, at de burde lægge navn til dem. IOKj

UFO-mærkater

Selvklæbende:

60	stk.	incl. forsendelse ..	kr. 5,00
120	-	- - ..	kr. 9,00
240	-	- - ..	kr. 17,00

Alm. gummieret papir:

100	stk.	incl. forsendelse ..	kr. 4,00
200	-	- - ..	kr. 7,00
400	-	- - ..	kr. 13,00

Bestillinger foretages ved at indsende beløbet på postgiro til:

Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. th.
5700 Svendborg - Postgiro nr. 14 78 03.

UFO förföljde bilist

»Tju vkil-tilfældet«, som der her berettes om på originalsproget, er en af de mest interessante UFO-observationer, der er indtruffet i Sverige i de senere år. Vi gengiver her en artikel fra Göteborgs-Posten den 28. marts 1967, skrevet af redaktør P. E. Bergendahl, og desuden civilingeniør Sven Schalin's rapport til FOA, den 3. maj.

Ett diskusformat flygande föremål utstrålande intensivt grönt ljus förföljde vid 23-tiden på onsdagskvällen i förra veckan en personbilist på vägen mellan Kungälv och Marstrand längs en sträcka av c:a två kilometer. Föraren, 22-åriga Ann-Lis Danielsson, Tjuvkil, hade tillfälle att under närmare en kvart följa föremålets märkliga manövrar. — Jag är alldeles övertygad om att det inte rörde sig om en ballong eller annat känt föremål, säger hon. Det gav intryck av att styras intelligent med bestämda rörelser och gav dessutom ifrån sig ett visslande ljud.

— Jag var på hemväg mot Tjuvkil på väg från Gullbringa efter att ha lämnat mjölkkärlen, då jag vid trevägskorset mellan Gullbringavägen och stora vägen mellan Kungälv och Marstrand fick syn på ett grönt skimmer i vindrutans högra övre kant, berättar Ann-Lis Danielsson. Jag böjde mig ned för att bättre kunna se uppåt, och fick då syn på tingesten, som kom från nordväst och svävade på uppskattningsvis 400 meters höjd och på ett avstånd av 150 meter. Det var en diskusformad skiva, skarp i konturerna, som utstrålade ett mycket kraftigt ljus av intensivt grön färg. Ljusstyrkan var jämförbar med den från en helljusstrålkastare, men trots det kunde föremålets form mycket tydligt urskiljas.

— När jag långsomt körde ut på vägen började föremålet att följa efter och under de närmaste två kilometrarna längs raksträckan cirklade det långsamt runt bilen, alltmedan det steg och sjönk ganska hastigt. Rörelserna var mycket bestämda men under den lodråta rörelsen vippade det ibland till så att föremålet vände sidan mot mig. Diskusprofilen kunda då tydligt observeras, medan vid andra tillfällen den cirkelrunda undersidan vändes mot mig. Ett vinande ljud hördes trots att rutorna var stängda och motorn igång — min bror hade f. ö. hemifrån hört samma ljud, men trodde att det var ett reaplan som passerade.

— Storleken på föremålet var mycket svår att bedömma, men diametern torde ha varit minst 15 meter — det täckte med bestämdhet större synvinkel än en handflata med armen fullt utsträckt.

— Föremålet tycktes följa mig längs vägen, och jag började känna mig ganska kuslig till mods. I slutet av raksträckan över det öppna fältet, efter c:a 10-15 minuter, tappade det tydligen intresset för mig, gjorde en bestämd vändning och flög ifrån mig på rak kurs västerut. Det var stjärnklart väder utan moln eller dis med svag vind, och jag hade goda möjligheter att följa farkosten. Ingen annan trafik fanns på vägen.

Svävade fritt

Ann-Lis Danielsson kör ofta den aktuella vägsträckan och kan inte påminna sig att hon någonsin sett något som skulle kunna förklara fenomenet — reflexer i bilrutorna, strålkastarkäglor från andra bilar ell. dyl. Elektriska fenomen förefaller inte troliga — inga kraftledningar fanns längs den väg som farkosten tog; det föreföll sväva helt fritt i luften. Konturerna på föremålet kunde skarpt urskiljas, medan ytstrukturen på grund av det kraftiga grönna ljuset var svår att observera.

Ann-Lis Danielsson, som är dotter till förste poliskonstapel Thure Danielsson, Tjuvkil, var under helgen på besök i föräldrahemmet. Hon bor annars i Göteborg, där hon studerar vid universitetet. Tefatsnotiser har hon läst i tidningarna, säger hon, men aldrig fäst sig vid dem eller trott på tingesterna som sådana — hittills.

— Jag fick absolut intrycket att det föremål jag såg var intelligent manövrerat, säger hon. Ett redlöst föremål i luften, ballong ell. dyl. rör sig inte så bestämt.

Starfighters?

Tills vidare får väl föremålet inordnas under den officiella stämpeln: oidentifierat flygande föremål. Enligt en uppgift till G-P lär i förra veckan ett par danska Starfighterplan under övning ha förirrat sig in över svenskt territorium, såvitt

känt det enda ovanliga i flygväg som inträffat. De torde dock svårligen kunna förklara det aktuella fenomenet.

På F9, Säve, uppger man att man den aktuella dagen inte haft väderleksballonger eller liknande föremål uppe. Å andra sidan har inga radar-observationer gjorts som skulle kunna styrka iakttagelsen. P-dal.

SCHALINS RAPPORT

Laborator Tage Eriksson
FOA, avd. 2
Stockholm

Med anledning av en s. k. »tefatsobservation« cirka 15 km väster om Kungävl får jag härmed, refererande till närsluten artikel ur Göteborgs-Posten den 28/3 meddela följande.

För att kontrollera tidnings-artikeln samt för att om möjligt få bättre klarhet på vissa punkter gjorde jag den 22/4 en personlig intervju med observatören, fröken Ann-Lis Danielsson (i hennes hem, adr. Björneborg, Tjuvkil). Resultatet av intervjun kan sammanställas som följer.

1. Artikeln återger i stort fröken Danielssons iakttagelser utomordentligt väl (för ovanlighetens skull!). Uppgifterna om det flygande objektets storlek och avstånd måste dock korrigeras.

Uppgiften »..uppskattningsvis 400 m. höjd och på ett avstånd av 150 m.« innebär givetvis en orimlighet. Siffrorna skulle ha bytt plats. Intervjun gav vid handen att objektet sågs under **cirka** 30 graders elevation och resulterande avstånd kunde **uppskattas** till omkr. 400 m. Den senare uppgiften är givetvis mycket osäker.

Skenbar storlek: Artikelns uppgift om »..handflata med armen fullt utsträckt« är troligen överdriven. Utan at först hänvisa till denna uppgift bad jag fr. Danielsson titta ut och jämföra med något föremål i terrängen. Hon tog god tid på sig och angav sedan ett hus uppe på ett berg. Detta resulterade i 6-7 cm skenbar storlek på utsträckt arm. — Antages objektets avstånd = 400 m skulle dess verkliga storlek ha varit cirka 40 m.

2. Med referens till artikeln kan vissa kompletteringar och förtydliganden göras.

Observationen gjordes den 22/3 (strax efter kl. 23) vid Gullbringa herrgård och pågick längs Marstrandsvägen omkr. 2 km västerut.

Objektets diskusprofil, som i vissa lägen var mycket tydligt och skarpt markerad, hade en relativ tjocklek av cirka 25 % (kontrollerades genom uppritning).

Det gröna ljuset, som hade en dragning åt blått, var mycket strakt och medgav observation s.a.s. en stund i taget. Varken ljusets färg eller styrka undergick några förändringar, ej heller tycktes detta ske när objektet avlägsnade sig.

Det visslande ljudet var lågt (dämpat, till stor del säkert på gr. av omslutande bilstruktur med upprullade rutor), men tonen var hög.

Några störningar på bilens elektriska system märktes ej — motor och lyse O.K. Inte heller några fysiologiska verkningar, t. ex. på gr. av värmestrålning från objektet.

När objektet slutligen gav sig iväg västerut var accelerationen oerhört snabb (ej jämförbar med jetfpl.). Objektet följdes hela tiden tills det försvann på natthimlen — vilket tog uppskattningsvis 20-30 sekunder från »starten«.

3. Fröken Danielsson, som studerar statistik vid Gøteborgs universitet, gav intryck av vakenhet, intelligens och stabilt psyke. Även om den relativt korta tiden för intervjun (1 tim.) inte tillåter alltför vittgående psykologiska slutsatser, vågar jag påstå att jag absolut inte hade med någon nervöst eller hysterisk lagd person att göra. Att fr. Danielsson skulle kunna tänkas ha gjort sina iakttagelser i »vettskrämt« tillstånd och inte riktigt vetat vad hon såg (vilket i sådana här sammanhang av viss psykologisk expertis användes som argument för ned- eller omvärdering av iakttagelserna) förnekades bestämt av henne själv och skulle dessutom vara mycket osannolikt. Det framgår ju också av det förhållande att hon tog 15 minuter på sig för att köra de 2 kilometrarna — för at hinna studera den konstiga tingesten. Hade hon blivit skrämd — då borde hon ha kört iväg omedelbart och varit hemma efter några minuter.

Någon vetenskapligt gångbar förklaring till vad detta kan ha varit för fenomen har jag inte själv. Den 20-åriga stämpeln UFO får väl duga tills vetenskapen hunnit kartlägga begreppet litet närmare.

Linköping den 3 maj 1967.

Sven Schalin
civilingenjör

Hver dag trænger mennesket længere frem i sin viden om materien — indtil det tror selv kun at være materie. (François Mauriac, fransk nobelpristager).

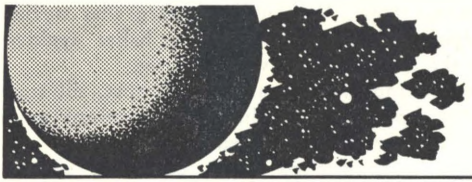

De små grønne mænd fra rummet... eksisterer de?

Af Don Alfredo Calfe.

Ingen, der beskæftiger sig med emnet Flyvende Tallerkener, har ikke på et eller andet tidspunkt fået stillet ovenstående spørgsmål; i virkeligheden har de måske i deres første undersøgelser stillet sig selv det samme gådefulde spørgsmål.

Naturligvis er grunden til al denne ståhej den fremstilling, som forfattere af science fiction giver (heldigvis kun nogle af dem), og som anvendes i den samme slags film for at skabe uhygge og rædsel.

Den alvorlige tallerkenskribent og -litteratur nærer ikke megen tiltro til den slags fidusudnyttelser, og bevis m. h. t. nogen form for små mænd, hvad enten de er fra Mars eller andet sted, forekommer i rapporter, som er afgivet af folk, som påstår at have set disse små fremmede væsener, så sjældent, at man har meget lidt at støtte sin tro på. Selv de mest underbyggede beviser fra gennemsnitsmennesker taget i betragtning, så vil det alligevel være ærligst over for os selv at indrømme, at det er en sag, der bygger på teorier, skønt en del af tilfældene har en så stor troværdighed, at de må være meget nær ved den virkelige sandhed.

Lad os et øjeblik betragte de små brudstykker af bevis for »små mænd«. I dette tilfælde kommer vi ikke ind på fortiden — som f. eks. de små folk på Irland, nisserne, om de så har eksisteret eller ej; eller spredte beviser på små væsener af lignende art fra forskellige dele af verden. England og Kontinentet har mange optegnelser om disse i fortiden, og mens vi berører dette, har vi lige læst om et tilfælde i England med en lille »blå mand«, som viste sig for et antal skoledrenge i landsbyen Chilton, nær ved Whipsnalle Zoo, og som dukkede op en 4-5 gange og hver gang forsvandt i en slags støvboldrøg. (Mere kan læses om dette tilfælde i »Flying Saucer Review«, nr. 4 1967).

Nu er alt dette meget interessant og fascinerende læsning for dem, der kan lide den slags usædvanlige litteratur, men hverken i dette eller i mange af fortidens tilfælde er der nogen antydning af, at de kommer i nogen form for rumskibe, og bestemt da ikke i fl. tall., som vi kender dem.

Ikke desto mindre er der hist og her fra observatører dukket beretninger frem, som af undersøgerne er blevet erklæret som værende ærlige og troværdige, og som har omhandlet møde med små mænd. I de fleste tilfælde var det i forbindelse med rumfartøjer af forskellig slags i nærheden, hvortil væsenerne som regel flygtede tilbage efter mødet med den menneskelige observatør.

For det meste har gennemsnitshøjden af disse små rummænd været omkring 120 cm, svingende lidt fra beretning til beretning. Men aldrig er de nogensinde blevet beskrevet som værende grønne mænd eller noget i den retning. I virkeligheden er, i mine optegnelser, den første farvede lille mand ham, som er blevet omtalt ovenfor, og i dette tilfælde er der intet som helst bevis på rumskib.

Lad os antage, at vidneudsagnene, der er givet af forskellige iagttagere, er sande, og de ærlige undersøgere har sagt god for dem. Blandt de mange udsagn, der er givet af mennesker, der har observeret personer fra rumskibe, ser det ud til, at der ER en mindre procentdel med »små mænd«. Med dette for øje kan vi ikke bare feje det hele til side som sludder uden i det mindste at ofre det nogen overvejelse. Vi ville virkelig være tåbelige, hvis vi tillod os selv at blive så arrogante,

at vi troede, at vi vidste alt, hvad der var og er at vide — særligt da om rumfartøjer og -folk. I virkeligheden føler forfatteren, at vi ved alt for lidt, og at vi bør indtage en ydmyg holdning, når vi undersøger beviserne, før vi kaster noget til side — beviser, som måske kan give os bare et lille fingerpeg i retning af svaret på vor tids største gåde.

Uden at undersøge for eller imod m. h. t., hvordan de ser ud, og hvad de gør, lad os så først stille os selv spørgsmålet: Er det ulogisk og fornuftstridigt, at sådanne små mennesker kan komme fra en anden planet eller et andet solsystem? Før vi kan feje dette til side som en skør idé, lad os så betragte vor egen planet. Har vi ikke på vor egen hjemplanet en stor variation blandt mennesker, hvis højde når fra omkring 120 cm (pygmæer i Sydafrika, og i samme verdensdel mænd af Matusi-stammen, hvis højde er langt over gennemsnitsmenneskets, nogle når en højde på omkring 240 cm!)

Enhver, der studerer den menneskelige race, er vel vidende om de enorme forskelle, der findes mellem folk fra mange forskellige dele af verden — nok til at vide, at højden ikke er et kriterium for fastsættelsen af eksistensmuligheder.

Det samme kan siges om den fysiske side af sådanne væsener i de tilfælde, der er aflagt beretning om. Nogle er meget vævre personer, mens andre synes at være forkrøblede og undersætsige og bevæger sig med tilsyneladende vanskelighed i gangart. Vi er jo også forskellige i denne henseende, så hvorfor fremføre dette som grundlag for latterliggørelse af muligheden for sådanne væsener?

Det, som forfatteren mener for ofte er blevet overset i disse mærkelige bevisstumper om små mænd, er, hvad de i næsten alle tilfælde, hvor de er blevet observeret, har **gjort.**

Hvis man kikker beretningerne igennem, vil man i næsten alle tilfældene opdage, at de er blevet observeret under udførelse af en form for frit arbejde, d.v.s. samlende sten, malm, planter o. l., som om de var små skoledrenge på ekskursion i naturen. I intet tilfælde har rapporterne udtrykkeligt nævnt, at disse små mænd blev set styrende fartøjerne, som de i de fleste tilfælde hurtigt returnerede til, når de blev observeret.

Der er sikkert her et holdepunkt for påstanden om, at de måske i k k e var navigatørerne af fartøjerne, men at de blot var en slags arbejdskorps, udsendt af dem i n d e n i fartøjerne for at opsamle prøver, som de kunne ønske, af vor jord.

Selvfølgelig vil mange sige, at dette er en ren antagelse; selvfølgelig er det det! Vilde drømme? En skør idé? Måske; men glem så ikke, at de flyvende tallerkener for år tilbage blev omtalt på nøjagtig samme måde, og i dag akcepteres de fuldt ud, endog af videnskabsmænd.

De ovenfor nævnte idéer om små mænd er ikke ulogiske — de er i virkeligheden det mest sandsynlige svar på det gådefulde spørgsmål om, netop hvad eller hvem disse små mænd fra rummet er.

Forfatteren føler, at det virkelige svar ligger i den ovennævnte teori — hvis ikke fuldstændig, så meget nær den —, og måske vil vi snart finde ud af, om det er skøre idéer eller sandheden.

Små grønne mænd fra rummet? Nej! Små mænd, der intelligent udfører nogle planlagte hverv — sandsynligvis efter ordre? Ja!

Når alt kommer til alt, hvad vil De så selv foretrække at tro?

Panorama, okt. 1967 / K.S.

Anbefal UFO-NYT

til venner og bekendte, så støtter De samtidig UFO-sagen.

— Jeg er ligeglad, om De ikke er her fra byen; De har parkeret for længe!!

Gæster fra rummet

Robert H. Chester.

Enhver, som gør sig den ulejlighed at beskæftige sig med at undersøge de mange rapporter om UFO'er, må nødvendigvis komme til det resultat, at disse maskiner ikke kan komme fra vor planet.

To hovedgrunde til at sige dette skulle være tilstrækkeligt her. For det første udfordrer disse fartøjers manøvredygtighed hele vor teknologiske udvikling, og for det andet, hvis sådanne fartøjer var i nogen nations eje, ville de givetvis blive brugt i dag — særlig i krigsøjemed. En mængde størrelser og former er blevet set, og dette kan antyde besøg af forskellige racer uden for vor jord, skønt ikke nødvendigvis, da vi jo her på Jorden har mange forskellige typer af flyvemaskiner, og dog alle er medlemmer af den samme race, homo sapiens. Imidlertid er der flere klare beviser end disse, af hvilke vi vil undersøge nogle få i denne artikel.

Det spørgsmål, der først falder os ind, er dette: Hvem er disse rumfolk, og hvad gør de her? Uheldigvis har vi ikke et afgjort svar på dette spørgsmål. Måske kunne nogle komme fra vort eget solsystem, hvilket modsiges af videnskabsmænd, der erklærer, at dyre- og menneskeliv, som vi kender det, ikke kan eksistere på nogen anden planet i vort solsystem end Jorden. Men hvorfor skulle vi begrænse tilstedeværelsen af liv til betingelser, som gælder her på Jorden? Det er at være snæversynet at begrænse intelligent liv til den samme fysiologiske form som vor. Andre må sikkert være fra planeter, der kredser om fjerne sole, mange lysår borte. Når man dømmer ud fra den fantastiske fart, med hvilken disse flyvende tallerkener er blevet set, ville det set ikke være usandsynligt at antage, at mange civilisationer langt ude i rummet har opnået lysets hastighed i deres rumfartøjer, og altså opdaget fremdrivningsmåder, som vi endnu ikke kender. Science fiction idéen om fjernstyring ved tankens kraft er måske ikke så fremmed endda. Hvordan metoden så end er, er det klart at se, at de kommer her.

Hvad grunden til deres besøg her på Jorden er, har vi heller intet afgjort kendskab til. Det ser ud til, at vi har haft besøgende fra rummet i tusinder af år, så alle disse besøg kan ikke blot være rekognosceringsture. Vidner, som har set disse rumvæsener, har bemærket, at nogle af dem synes at være mere interesserede i vort planteliv end i os. Andre synes at hjælpe os — både praktisk og i budskaber.

Jeg vil nu fortælle om nogle eksempler på observationer af og møder med væsener fra rummet. De vil nok ønske at drage Deres egne konklusioner med hensyn til, hvem de er, og hvor de kommer fra, men man kan ikke komme bort fra, at de er blevet set. Fordi vi ved så lidt om dem, kan vi kun henvise til dem som »væsener«, da vi ikke i sproget har andre ord, som passende kan beskrive dem. Jeg håber, at De vil huske på dette, hvis De synes, at ordet bliver brugt lidt rigeligt i de følgende rapporter.

Vore rumbesøgende synes at anvende robotter til nogle af deres undersøgelser, og ikke personligt at lande i hvert enkelt tilfælde. De følgende to rapporter er øjensynligt af den art. Den første hændelse i Premanon i Frankrig blev gengivet i »Ici Paris Hebdo« i nov. 1964:

Da unge Raymond gik ud ad døren, standsede han. Hvad han så, var virkelig »noget fra en anden verden«. Et mærkeligt objekt, rektangulært og af form som et opret parallelepipedum« (sekssidet legeme, hvis modstående sider parvis er parallelle), bevægede sig omkring i mørket med en lyd, der næppe var hørlig. Det var højt som en dør, og skinnede som glas, sagde Raymond senere. Dette parallelepipedum rykkede frem og fløj stille rundt om hans skuldre. Nær hen til drengens kind kom nu noget, der tjente som dets hoved, og som ikke kunne skelnes i mørket. Raymond Romand følte noget koldt. Han faldt om på jorden, men rejste sig igen og forsøgte at råbe. Raymond, der nu var blevet mere dristig, fordi hans lillesøster var kommet hen til ham, kastede nogle småsten i retning af objektet, han ramte det; og en af stenene frembragte en lyd som af en jernplade, der bliver ramt. Den mærkelige genstand flygtede så. Sikken en oplevelse!

Den 23/10 65 i Long Prairie, Minnesota, blev 3 meget små væsener set, og de blev beskrevet som »konservesdåser på treben«. Jeg tror, at vi sikkert kan sige, at også de var robotter.

Fra robotter går vi over til levende væsener, som er en mere interessant side af sagen. De er blevet set enten forlade rumfartøjer eller i nærheden af dem, og de er også set, når der ikke var nogle fartøjer inden for synsvidde. Når man dømmer ud fra de store forskelle i disse væseners ydre, må de være kommet fra forskellige planeter, hvis det ikke er fra vort eget solsystem, så fra andre. Adskillige observationer har vist, at deres højde varierer fra 80 cm til 3 meter, de fleste i menneskelig eller menneskelignende form, men med usædvanlige karakteristika: Væsener med kun ét øje, uden øjne eller mund, med spids hage eller et enormt hoved, endog små væsener kun nogle få centimeter høje. Nogle få rapporter rundt om fra verden kan tjene til at illustrere nogle forskelle.

19/1 65, Lynchburg, Virginia, USA. Observation af 3 menneskeagtige væsener, der var 90 cm høje, og som frembragte uforståelige lyde.

25/2 65, Brooksville, Florida, USA. Et væsen med gennemsigtig hjelm, øjne, der sad langt fra hinanden, og med en spids hage.

Omkring 13/8 65, Renton, Washington DC, USA. Tre væsener på 150 cm med gennemsigtige hjelme og udstående øjne.

19/9 65, Mexico. Nær National Polytechnic Institute, spor og væske på jorden, og observation af 2 væsener på 90 cm med »gasmasker«; et budskab efterladt på en lille metalplade.

1/8 65. På terrassen til et hus, der ligger midt i en forstad til Lima, sås et væsen på ca. en meter. Det var rynket og havde skinnende grønne pletter på huden. Der var spor på jorden.

10/5 64. Alberto Kalbermatter, en 23-årig chauffør fra Resistencia i provinsen Chaco, Argentina, erklærede, at mens han om natten kom kørende i sin lastbil, så han et »usædvanligt væsen« på omkring 3 meters højde, og det udstødte nogle strubelyde, idet det krydsede hans vej. Kalbermatter satte farten op og flygtede. Han sagde, at han nogle få aftener tidligere havde set et lysende objekt hænge mellem træerne.

Et af de bedste møder fandt sted i Valensole, Frankrig, den 1/7 65. Iagttageren, M. Maurice Masse, så 2 væsener på jorden ved siden af et rumfartøj. Det lykkedes ham at komme helt hen i 8 m's afstand af dem, men før han kunne komme nærmere, rettede en af dem et instrument mod ham, som lammede ham, indtil de forsvandt. Yderligere oplysninger kan findes i »Flying Saucer Review«, nov.-dec. 65, marts-april 66 og maj-juni 66. M. Masse tror, at disse besøgende er venligt stemte. Han sagde, at de havde meget intelligente øjne, og at deres udtryk, der var let spørgende, var uden fjendtlighed, ja, det var endog venligt, da de så på ham efter at have lammet ham.

Andre mennesker i den samme by har også set mærkelige væsener. F. eks. siger M. Masse, at mange indbyggere i Valensole en aften så et objekt ligesom det, han selv havde set, standse ved foden af en bakke ved siden af Greoux-les-Bains vejen nær nogle kastanietræer og en 4-5 m over jorden. Nogle små mænd steg ud af maskinen og gik op igen uden nogen synlig materiel hjælp. M. Masse siger: »Fuldstændig landing eller det at forblive nogle få meter over jorden — det gør ingen forskel for disse«.

Endnu et tilfælde i Valensole findes i »Phenoménes Spatiaux« fra sept. 1966:

En bonde, som bor i udkanten af Valensole, og som har en lille gård med et hønsehus, hørte sine høns kagle løs en aften. Han troede, at en ræv var kommet ind i hans hønsehus, og af frygt for, at hans dyr skulle blive taget, gik han ud for at se efter. Og hvad så han i sit hønsehus? Et meget mærkeligt lille væsen blandt de panikslagne dyr. Da den ubudne gæst så bonden, flygtede han fra hønsehuset, løb ind i et fartøj, og en rød kugle fløj af sted fra engen. Mærkeligt nok ville de skræmte dyr ikke gå ind i hønsehuset igen.

Det så ud til, at intet var blevet stjålet, men det var sikkert, fordi bonden kom, at den fremmede besøgende blev forhindret i at tage nogen af fuglene.

Et andet tilfælde, denne gang fra Argentina, er særlig interessant og taler for sig selv. Jeg citerer »Australian Flying Saucer Review« fra november 1966:

En af de rapporter, der gør mest indtryk, er fra Argentina i 1964, og fortæller om en landing af en flyvende diskos nær den internationale lufthavn i Papas? (det sidste ord er ulæseligt) i provinsen Cordoba. Den 5/6 kl. 4 om morgenen kom en kendt læge fra Buenos Aires og hans kone tilbage i bil fra Rio Ceballos, hvor de havde besøgt noget familie. Ca. 30 km fra lufthavnen så doktoren et flyvende objekt, der nærmede sig med stor fart. Det kom ud af syne, og han troede først, at det var et fly, der var ved at lande. Så kom det klart oplyste objekt atter til syne ved siden af vejen. Doktoren begyndte at køre langsommere, fordi lyset blændede ham, og idet han håbede, at »den anden chuffør ville blænde ned for sine lygter«, standsede han for at lade den anden køre forbi. Lysene kom så tæt som én meter fra bilen, og så skiftede de til violet. Doktoren bemærkede, at køretøjet var usædvanlig langt.

I lang tid rørte ingen sig, og lægens kone blev

meget nervøs, især fordi bilen nægtede at starte. Pludselig gik en mand hen til bilen, og lægen, som rakte ud efter sin revolver i handskerummet, hørte en behagelig stemme sige: »Hvad er der sket, ven?« Han svarede, at hans bil ikke ville starte. »Hvorfor prøver De ikke igen?« spurgte den fremmede. Lægen prøvede igen, og motoren startede. Med sine forlygter lysende på det andet køretøj så han et stort objekt, hvis lige han aldrig havde set før.

Den fremmede, der stadig stod tæt ved bilen, smilede og sagde: »Vær ikke bange. Jeg er jordboer og er kommet tilbage til Jorden på en mission. Fortæl menneskene om dette møde på Deres egen måde«. Han gik langsomt bort. To mænd, der var klædt i gråt, ventede på ham. Lægen og hans kone kørte af sted og så fartøjet forlade jorden hurtigt i en dis af violet lys.

Siden der er så mange UFO-observationer i Sydamerika, følger naturligt heraf, at der må være nogle tallerkenbaser på dette kontinent (??!! o.a.). Som De lige har læst, er jordiske mennesker iblandet i nogle af disse tallerkenrapporter. Øjensynligt arbejder de sammen med ikke-jordiske væsener på en eller anden form for projekt eller mission, hvis natur man kun kan gætte om. Måske vil vi få at vide, hvad der foregår, inden for en overskuelig fremtid. Endnu en rapport fra Sydamerika beviser, næsten uden tvivl, at vi får besøg af ikke-jordiske væsener. Om dette kan læses i »Australien Flying Saucer Review«, ligeledes fra nov. 1966:

Om aftenen den 26/7 65 gik Adison Batista Asevedo, 14 år, og hans venner, Nilson Vierita (14) og Joas Feresta (17) hen til biografen »Recrero«, nogle få husblokke væk. Da de havde gået et lille stykke, bemærkede de et intenst hvidt lys, der skinnede frem bag en sky, som så ud til at være ca. 500 m over dem. Skønt flyvemaskiner af og til passerer over denne nordlige by, Rio Grande do Sul, Carazinha, vidste de, at dette objekt var ganske specielt.

Idet objektet langsomt begyndte at dale ned, sendte det en lyskegle mod jorden og oplyste en cirkel på 10 m i diameter i græsset. Da det var nærmere ved jorden, kunne en summende lyd, som fra en bikube, høres strømme ud fra objektet.

Da de allerede var for sent på den til biografen, gik Nilson og Joas af sted og efterlod den temmelig nysgerrige Adison til at foretage videre undersøgelser. Skjult af mørket tumlede han, opfyldt af spænding, gennem buskene, indtil han var ca. 50 m fra, hvor objektet ville lande. Der så han en mørk, ægformet genstand, ca. 2½ m lang og 1½ m høj, dale ned og svæve ca. 1 m over jorden.

En gadelygte nærved oplyste objektets runde vinduer, en rektangulær dør blev synlig, og en lysstråle, der skinnede ud fra undersiden, oplyste hele den nederste del af det mærkelige fartøj og de nærmeste omgivelser. I tre min. skete der intet; kun en svag summende lyd kunne høres.

Så begyndte et andet, skinnende objekt, der udsendte en lignende lysstråle, at flyve ned og standse ca. 3,6 m fra det allerede landede fartøj. Skønt det var mindre end det første objekt, lignede det på alle måder dette, og det svævede også ca. 1 m over jorden.

To besætningsmedlemmer dukkede frem fra det store fartøj. Adison beskrev dem som værende ca. 150 cm høje. De havde lysende hjelme, der dækkede deres ansigter, og i deres bevægelser og tale, der indeholdt mange »s«- og »z«-lyde, var de meget menneskelige. Han lagde også mærke til et mørkt bånd, der løb fra deres næser ned til brystet, og som klart kunne skelnes mod deres mørke dragter.

Tre mænd, af hvilke den ene holdt en skinnende, fakkellignende genstand, kom nu til syne fra det andet objekt og talte med besætningen fra det første. Efter at have gået rundt om deres fartøj tre gange, gik de første besætningsmedlemmer om bord igen, nedefra, og efter 4-5 sek.s forløb startede fartøjet; det steg lodret op, og som det satte farten op, steg også den summende lyd.

I mellemtiden fortsatte den anden gruppe med at samtale nogle få minutter endnu, og de skænkede deres bortdragende kolleger nogen opmærksomhed. Så gennemgik de det samme ritual og fløj derefter hurtigt ud af syne.

I Bernina-passet i Alperne mellem Schweiz og Italien blev den 31/7 62 set en robot eller et væsen ved siden af et rumfartøj, og i USA i 1966 så en repræsentant, Woodrow Derenberger, et UFO lande, og han havde en »samtale« med manden i fartøjet. Det mærkelige var, at rummanden ikke åbnede sin mund, men talte med ham ad telepatisk vej.

I perioden 1964-65 blev 46 veldokumenterede landinger rapporteret, deraf 34 fra USA, og de 12 fordelt mellem Canada, Chile, Argentina, Peru, Brasilien, Venezuela, Frankrig, Italien og Australien. I 14 tilfælde blev små væsener på 105-140 cm set, heraf de 7 i USA. De bar rumdragter med »dykker«-hjelme, og syntes at være interesserede i at indsamle forskellige ting, så som vand, blomster, grøntsager, dyr, sand og sten. Disse væsener er forskellige fra dem, som hyppigst er blevet set de foregående år, og som sædvanligvis var omkring 1,8 m høje og ikke havde hjelme på.

Der er grund til at tro, at nogle af vore rum-

besøgende blander sig med jordiske folk, øjensynligt for at finde ud af mere om os og muligvis hjælpe os. Næste gang, De går ned ad en gade, går De måske forbi en gæst fra rummet, uden at vide det. Eller måske arbejder De sammen med én på Deres arbejdsplads. Der er dog ingen grund til panik. Hvis de folk var fjendtligsindede, kunne de have udslettet os for længe siden.

Hvilken betydning har alt dette for os? Spørgsmålet er en kilde til meget gætteri. For at være helt ærlig — jeg ved det heller ikke. Ingen har alle svarene — i virkeligheden har meget få nogle svar i det hele taget. Hvad vi ved på nuværende tidspunkt, er kun en meget lille del af det fuldstændige billede. Måske er tiden ikke inde for os til at vide mere. Engang vil vi få den hele historie at vide, men indtil da er alt, hvad vi kan gøre, at holde vort sind og vore øjne åbne for yderligere oplysninger.

Panorama nr. 5, okt. 1967 / K.S.

De små mænd - og damer

Forsøg på karakteristik af en ufonaut - race... III

Rymdbesök - eller vad?

Hvis vi skal tro nedenstående beretning, har også vort naboland, Sverige, haft besøg af de små mænd. Visse enkeltheder i signalementet kunne tyde på det, og vi iler derfor med at bringe historien. Hændelsen fandt sted om aftenen ,onsdag d. 23. august 1967, i udkanten af en by i Midt-Sverige. Vidner var to unge mennesker, begge ca. 15 år — en dreng, som her kaldes P, og hans veninde, F.

IOKj

Civilingeniør Sven Schalin har ordet:

Det inträffade är av sådan art att varken ungdomarnas identitet eller samhällets namn kan tillkännages. Vittnenas välbetänkta självbevarelsedrift torde vara en fullt acceptabel motivering för utelämnandet av dessa uppgifter.

Genom en bekant vars arbetskamrat är far till flickan (F) fick jag den 25 aug. tips om att något egendomligt inträffat — två ungdomar hade sett något och blivit chockade. Efter telefonkontakt med P:s mor besökte jag den 26. aug. P:s hem och träffade såväl dennes föräldrar som F och hennes far. Vid detta första besök var ungdomarna kanske något tystlåtna — vilket jag tolkade som naturlig försiktikhet — men jag fick en uppfatning om vad som hänt. Vid ett återbesök några dagar senare utfrågade jag P och F utförligt och noterade allt efter bästa förmåga.

Följande — i huvudsak baserat på P:s redogörelse — hände. P och F var ute och strövade och befann sig strax efter kl. 8 på kvällen på en liten väg intill en industritomt. Solen hade gått ner, det var skymning. De varseblev nu ett rödaktigt sken över skogen vilket syntes ha kommit ungefär från söder. »Skenet«, som ej var påfallande starkt, sänkte sig tämligen snabbt ned över skogen och syntes stanna vid marken invid skogsbrynet. P kunde intet tillskriva »skenet« någon viss form eller kontur, inte heller noterade han någon sorts flygkropp eller struktur som dolde sig bakom det röda ljuset (detta k a n dock ha varit fallet). Fenomenet var helt ljudlöst. P och F tyckte det kändes »ruggigt« och gav sig tämligen snabbt från platsen. De hade liksom en obehaglig känsla av att stå under observation, som om någon eller något bakom skenet iakttog dem. Den känslan blev de heller inte kvitt under några timmar framöver.

Med direkte kurs hemåt tog de genvägen över ett fält. Under tiden hade det röda skenet höjt sig och befann sig åter över skogen. Nästan hemma vände F om och gick fram till vägen, ty hon ville se om skenet var kvar. P kom efter. De beslöt nu att ta en promenad en bit bortåt längs vägen. Till en början såg de fortfarande skenet som nu rörde sig »av och an« över skogen. Det drog sig sedan bort från skogsområdet och försvann i ungefär ostlig riktning.

P och F så småningom fram till en stuga som

de visste var helt obebodd — det fanns till och med hänglås på dörren. Men inne i stugan och även utanför färde sig »ljusfenomen, vilka var mycket egenartade och svåra att beskriva. Gulaktiga ljus liksom svävande fritt inne i ett av rummen, och på den yttervägg som vetter mot vägen sågs en sorts juskägla röra sig uppåt från marken. Det hördes även ljud, det lät som »korta, stumma slag mot en plankbit«. Någon syntes dock ej till. P och F tyckte alltsammans hade en »onaturlig« och skrämmande karaktär.

Medan de mystiska fenomenen i stugan ännu höll på, blev det röda skenet åter synligt. Det verkade komma ungefär från väster, närmade sig sedan i en båge och tog mera nordlig kurs. Det gick rätt lågt så att det snart delvis skymdes av träddungen mot öster från stugan. Skenet växlade nu från rött till vitt, fortsatt förbi träddungen och svängde i en båge (avvek åt V.) över den större vägen och gick ner på sädesfältet på andra sidan häcken. Sedan slocknade skenet ganska snabbt efter »landningen«. Hela denna manöver ägde rum medan ungdomarna ännu var kvar vid stugan.

Efter dessa ganska skrämmande upplevelser hade P och F knappast någon lust att vistas ute längre, varför de genast begav sig hemat — föga anande var som väntade dem där. De gick fram till det hus där P bor med sina föräldrar, ocr ringde på.

Då ingen tycktes vara hemma, fortsatte ungdomarna till ett närliggande hus, som bebos av P:s bägge systrar. Just som de kommit fram dit, uppenbarade sig något lysande — det hängde framför dem uppe i luften, och de visste inte varifrån det kommit. P uppskattade att det befann sig c:a 3 m framför honom och lika långt från marken. Det var runt med någon sorts central ljuskälla — det var som om en stor (och horisontellt riktad) »ficklampa« plötsligt hängde däruppe. Knappt hade detta hänt förrän en sorts »visslingar« genljöd nere från bäcken (vilken just där ligger nersänkt i en liten »ravin« som är ganska tätbevuxen). Varken P eller F kunde närmare beskriva dessa ljud annat än att de var mycket genomträngande och att de möjligen kunde jämföras med de skarpa läten man kan få fram genom att »spela« på ett i händerna sträckt grässtrå.

Nästan omedelbart i samband med »visslingarna« hördes liksom snabba, lätta steg nerifrån bäcken. Stegen kom i serier med uppehåll då och då, och de närmade sig. P och F gick några steg framåt och ut på en liten vägstump som leder fram till »ravinen« — de kunde trots allt inte hålla tillbaka en viss nyfikenhet. Plötsligt hoppade »någon« fram bakom buskar som finns nära huset, och det var ett hopp som gjordes med stor lätthet — P tyckte att figuren nästan »flög« fram. I nästa ögonblick stod figuren helt stilla. Den var inte längre bort från ungdomarna än cirka 10 m. Figuren var rätt liten, omkring 130 cm. Den tycktes stå med armarna vid sidorna och med huvudet nedsänkt så att ansiktet skymdes. Klädseln såg ganska mörk ut. Närmare detaljer var till en början svåra att urskilja i kvällsmörkret — ljuset från gatubelysningen intill är här rätt sparsamt (klockan var då omkr. 10).

F hadde nu fått för sig att figuren kunde vara en flickbekant som bodde i närheten och som kanske ville träffa henne. Hon tog därför några steg mot figuren. I samma ögonblick började den senare dock att resa huvudet och samtidigt armarna. Detta skedde med liksom knyckiga, osäkra och »skälvande« rörelser. J, som följde tätt efter F, fick nu emellertid blixtsnabbt klart för sig att här stod det intet rätt till, ty han hade hunnit få se tillräckligt av varelsens huvud och ansikte. »Akta dig, han är inte mänsklig!« skrek P till, samtidigt som han grep tag i F och hejdade henne.

När varelsen höjde armarna blev något mörkt föremål som den höll i vänster »hand« synligt. Det syntes bestå av en utskjutande del — som ett kort rör — vilken bakåt övergick i en sorts lådformad utvidgning. Under den senare befann sig varelsens »hand« (P och F hann aldrig se hur »händerna« såg ut, bara att de hade ungefär normal hurfärg). Möjligen var detta föremål tungt, ty når det restes stöttade varelsen under med högra armen. Föremålet, som var relativt stort, riktades mot ungdomarna. (Att det var fråga om ett vapen är inte otänkbart, men P och F slapp lyckligtvis få bevis för den saken — ingenting avfyrades mot dem.) P noterade även att det fanns någon sorts ljus eller glimmande »båge« längs översidan av den utskjutande delen.

Panikslagna stod P och F en kort stund och betraktade varelsen innan de snabbt retirerade. På den stunden hann de dock uppfatta mera än det hittills beskrivna.

Varelsen hade oproportionerligt stort huvud i förhållande till kroppen. Huvudet var på sin övre del beklätt med något mörkt som kunde ha varit hår, men som också kunde tänkas ha varit en huva av något slag. Denna »huva« var tämligen skarpt avgränsad mot ansiktet och gick ner i en spets mitt ovanför ögonen. De senare var ganska stora och mörka, dock svåra att beskriva. Men ett definitivt intryck hade P: det fanns en genomträngande, intensiv och otäck blick bakom

dessa ögon. — Ansiktsfärgen uppfattades som »normal«.

På munnen-näsans plats såg det ut som ett »X« — även här är tolkningen ett frågetecken, detaljerna hann aldrig tydligt uppfattas. (Man kan dock tänka sig att en spetsig näsa och en tätt därunder liggande mun, den senare liten och formad som ett upp- och nedvänt V, kan stämma med bilden).

Armar och ben var mycket smala. Beträffande benställningen var hjulbentheten påfallande. Hur fötter med eventuell beklädnad såg ut kunde ej uppfattas.

Klädseln var även oviss. Men troligen hade varelsen något som påminde om en overall i mörkt — kanske blåsvart — material. Detta tycktes dock vara olika på över- och underkropp. Möjligen fanns någon sorts bälte vid midjan. En märklig detalj var denna: ungefär vid fotlederna fanns något liknande en tunn »ledning«, tjockleken grovt uppskattad till omkr. 2 mm, vilket omslöt varje fotled och som bara ett kort ögonblick lyste intensivt vitt. Detta hände medan varelsen stod framför ungdomarna med höjt »vapen«. (Jag har med P:s hjälp sökt illustrera varelsen så som visas på bild.)

Varelsen verkade »tuff«, där den stod framför P och F, men samtidigt på något sätt osäker, den liksom darrade eller »skälvde«. (Man kan tänka sig att den blivit överraskad och kände sig hotad, vilket i så fall ger stöd för antagandet att föremålet i vänsterhanden verkligen var någon sorts vapen.)

Efter denna korta men skakande konfrontation hade ungdomarna bara en tanke: att komma inomhus fortast möjligt. De återvände skyndsamt till P:s systrars hus, där de knackade på och släpptes in. P och F var chockade vilket såväl systrarna som P:s moder (som kort därefter träffade de bägge ungdomarna) kunde betyga.

*

Så långt är redogörelsen för det huvudsakliga händelseförloppet klar. Men det hela var ändå inte över, det blev ett visst efterspel under några dygn framöver som i väsentliga delar bör ägnas uppmärksomhet.

Det fanns en del äppelträd nära buskarna vid P:s systrars hus — just varifrån varelsen sågs hoppa fram. Dagen efter händelsen (den 24. aug.) fann P vid dessa fruktträd några äpplen som utsatts för en något ovanlig behandling (och som P överlämnade till mig). De var uppkluvna men utan att någon kniv eller dylikt använts, vilket man direkte kunde se på snittytorna. På en av äpplehalvorna fanns tydliga små, halvmånformiga märken, 5 st placerade efter varandra och med omkring 6 mm inbördes avstånd (det är praktiskt omöjligt att dessa märken skulle kunna härröra från naglarna på en mänsklig hand — då borde märkena legat »bredvid« verandra, inte .ovanför« varandra). Vidare fanns, särskilt på en av äpplehalvorna, liksom tjocka band eller strängar av något som liknade slem och som låg kors och tvärs över snittytan. P sade att slemmet hade en »rovdjursliknande« lukt.

Den 24 aug. konstaterade P och F egendomliga fotspår som fanns både hemma i trädgården och ute på fältet mellan hemmet och industritomten. Fotspåren i senare fallet, som underligt nog fanns i närheten av den väg som ungdomarna tagit över fältet kvällen innan, var tydligast. Bland dessa underliga fotspår fanns även en sorts mindre spår som helt skilde sig från de förra. (Bägge typerna av spår uppritades med P:s hjälp och är illustrerade på bild. Spåren fannes ej kvar vid mitt besök den 26 aug.) P och F hade ute på fältet kunnat jämföra de främmande fotspåren med sina egna och därvid funnit att de förra var mycket djupare.

Till sist kan även noteras att en av P:s systrar natten mellan den 24 och 25 aug. hörde ljud utanför huset; desuutom såg hon genom fönstret ljussken som såg ut att komma från någon sorts »ficklampa« (Jämför händelsen på kvällen den 23 aug.). Ljuden var dels fotsteg som ljöd sakta, 4 à 5 i taget, dels hördes en sorts knäppningar och skrapande ljud. På morgonen konstaterades att två luckor brutits loss från ett av fönstren. Ljus- och

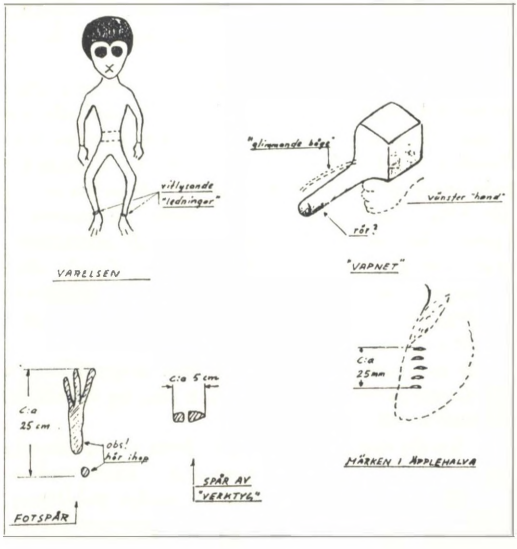

ljudfenomenen inträffade vid 2-tiden på natten och ljuset var då tänt inne i huset, vilket torde ha varit synligt utifrån. (Om någon person smugit omkring utanför huset och i så fall även gjort åverkan på fönsterluckorna är det ganska egendomligt att han vågat ta risken trots att det lyste i fönstren!)

Mina egna kommentarer och noteringar i övrigt:

Vad skall man nu tro om allt detta? — Har inte ungdomarna hittat på hela historien eller kanske rentav »inbillat« sig alltihop? Har de inte misstolkat vad de varit med om? Eller har någon arrangerat ett skämt?

Man bör ju vara kritiskt inställd och med fantasins hjälp söka konventionella förklaringar där dessa eventuellt kan passa in. Och man kanske på vissa punkter i den här redogörelsen kan tänka sig sådana förklaringar. Man kan då naturligtvis utnyttja den omständigheten att redogörelsen ovan på en del punkter saknar tillräckligt med detaljer, och så erstätter man dessa med vad man tycker kan passa in — varvid man får fram en naturlig förklaring. — Det bör kanske här framhållas att en grundigare undersökning skulle varit befogad i vissa avseenden, men dels har jag saknat resurser härför och dels skulle detta ha medfört en icke önskvärd uppmärksamhet. Dessutom har jag vid utfrågningen avstått från att försöka pressa fram fler detaljer ån vittnena kunnat stå för.

Visst kan man tänka sig t. ex. historien med äpplena arrangerad eller det kunde varit något djur som varit framme — och det som P:s syster hörde och såg utanför huset på natten den 25-26 aug. kan ju trots allt ha utförts av någon okynnig person. Men dessa detaljer har inkluderats då jag icke kunnat anse dem ovidkommande.

Vidare bör kanske nämnas att P tidigare följt en artikelserie i en veckotidning som handlade om ämnet »flygande tefat« — och det kan ju inte förnekas att de relaterade upplevelserna är orienterade inom nämnda gebit. Läsaren kanske hajar till och tror sig ha funnit lösningen: en påverkad hjärna i samspel med livlig fantasi och inbillningskraft skapade fram händelserna. — Men är den lösningen rimlig i det hår långa och komplicerade händelsesförloppet? Bleve det inte för många stötestenar t. o. m. för en psykologisk expert?

Det må vara hur som helst med konventionella förklaringar, men för egen del måste jag framhålla följande punkter:

1. Varför skulle ungdomarna hitta på en historia som denna? För att skapa sensation kring sig? — I så fall borde de varit ivriga att få det publicerat, de skulle vänt sig till t. ex. en tidningsredaktion. Men i stället har de bestämt avböjt all uppmärksamhet. Detta är också uppenbart klokt med tanke på alla »omöjliga« episoder — ingen skulle tro dem, de skulle sannolikt väcka löje, vilket särskilt i skolan vore outhärdligt.

2. Mitt intrcyk av P är att han verkar vara helt normal för sin ålder. Vid sin redogörelse märkte jag utvetydigt hans allvar och oppriktighet, dessutom en viss bakomliggande motvilja och rädsla vid återberättandet — attityder som knappast var spelade utan i stället bekräftar att den starka upplevelsen varit en realitet för honom. Detsamma kan sägas om F.

3. P:s moder bekräftade inte bara att ungdomarna var chockade på kvällen; hon kunde också konstatera att P flera kvällar efter mötet med varelsen höll sig inomhus så fort mörkret föll på — vilket tidigare inte varit fallet. Med tanke på händelserna efter den 23 aug. är det också förståeligt att P hade skäl att frukta ett nytt möte med varelsen. Samma var fallet med F.

4. På väsentliga punkter stämmer P:s och F:s iakttagelser. Endast i smärre detaljer finns skiljaktigheter — som ju normalt kan förväntes. Är det då inte underligt att två människor under cirka två timmar går och »inbillar« sig samma saker?

5. Vore det hela ett utifrån arrangerat »skämt« så måste arrangörerna sannerligen haft resurser! Hur t. ex. ordna det röda skenet som ljudlöst for omkring uppe i luften? Och varför hålla på borta över skogen? P förnekade för övrigt att han kände någon som skulle haft anledning att ställa till med ett liknande skämt.

6. Ljusfenomenen och varelsen så som de beskrivits stämmer i stort med liknande rapporter som i hundratal inströmmat från olika delar av världen sedan åtmonstone 20 år tillbaka. Även om de flesta människor inte känner till detta, och även om våra myndigheter inte officiellt vill kännas vid existensen av sådana rapporter, så styrker dessa i vilket fall sannolikheten för att det ligger realiteter bakom ungdomarnas berättelse.

Med den utgångspunkten bör man väl med enkel logik kunna förmoda att det röda skenet härrörde från någon sorts flygfarkost, ombord på vilken varelsen befonn sig, och vilken efter en tids rekognoscering landat på sädesfältet. Därefter har varelsen gett sig ut för att undersöka något — ta prov av vegetation (utländska exempel finns) eller dylikt.

Hur det sedan hänger ihop med övriga episoder, t. ex. fenomenen vid den obebodda stugan, vill jag inte här spekulera vidare över.

Linköping den 19. september 1967 Sven Schalin

To minearbejdere så fremmede fartøjer

Brian Skinner fra CHUM Radio; redaktøren af bladet Saucers, Space & Science, Willowdale, Ontario, Gene Duplantier; samt et hold, bestående af 5 mand, deriblandt en lydtekniker og en fotograf, aflagde besøg hos en af de to mænd, som d. 13/6 1967 så 2 fremmede fartøjer lande ved Caledonia i Ontario, Canada. Omkring kl. 2,30 om natten gik en lokal minearbejder ved navn Carmen Cuneo, lige udenfor et kort øjeblik, og han så da noget, han aldrig før havde set, og næppe heller vil komme til at opleve igen.

I nærheden af minens slaggeplads ved en lille dam så han 2 UFO'er. Det ene var ca. 11 m langt og cigarformet, med 4 vinduer i indbyrdes lige stor afstand langs den side, som vendte mod ham. Genstanden havde endvidere en bom-lignende antenne, der ragede ud i den ene ende. Det andet fartøj var diskosformet og omkring 4½ m i diameter. Begge fartøjer svævede ca. 3½ m over jorden. Omtrent samtidig lagde Carmen mærke til 3 små mænd, som bar hjelme, der lignede dem, minearbejderne anvender; og hjelmene havde 4 små gule (eller ravfarvede) lys (i en række) på skyggen. Mændene bevægede sig rundt på jorden under »antennen« på det store fartøj.

Efter at have iagttaget dem i ca. 10 min., tænkte Carmen, at han måtte se at finde nogen, som kunne bekræfte hans iagttagelse, og han kaldte på sin ven, Merv Hannigan. Klokken var nu ca. 02,45. Da de vendte tilbage, var mændene forsvundet ind i fartøjet(-erne), men både Carmen og Merv vedblev at iagttage fartøjerne i 20 min., d.v.s. til kl. 03,05, da begge fartøjer lettede uden en lyd, og med mange forskelligtfarvede lys fløj mod SV.

Senere hen på morgenen vendte Carmen tilbage for at undersøge stedet, og han så da en stor fordybning i jorden og olie på burreplanternes blade. Carmen mente, at fordybningen var forårsaget af en slags stor trappe fra skibet, som rummændene havde benyttet, og at olien måske var en eller anden slags udtømning fra det ene eller begge fartøjer. Carmen fortalte, at der syntes at være små metalsplinter i olien. Han fortalte også, at de 3 mænd havde bevæget sig på en menneskelig facon, og at de syntes at samle et eller andet op fra jorden, undersøge det og lægge det tilbage. De var alle ca. 120 cm høje.

Her er nogle flere enkeltheder, som fremkom under samtalen med Carmen: Det var en klar nat med fuldmåne. Lyset, som sås i fartøjets vinduer,

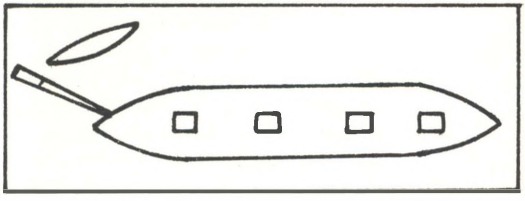

var rødgulligt, som når man ser ind i en kakkelovn. Carmen var ca. 140 m fra objekterne. Fordybningen i jorden var 60-90 cm i diameter og 12 cm dyb. Det tog fartøjerne en 2-3 min. at hæve sig fra jorden, og de kunne ses i 4 minutter efter, idet det mindre fulgte det større. Om torsdagen, få uger senere, fløj 5 lys rundt i samme område, og det blev bevidnet af Carmen og hans familie samt naboerne.

Saucers, Space & Science nr. 49, 1967 / K.S.

Bilist ser 1,2 m høje tallerkenmænd

Stanley Moxon fra Toronto kom tidligt en onsdag morgen kørende på hovedvej 15 nær ved Joyceville, Ontario, da han så et grønt lys inde på en mark. Han slukkede bilens lygter og svingede ind på en sidevej for at komme tættere på. Så tændte han lygterne igen. Han så da et meget stort fartøj, der lignede en diskos, og to 'folk' med hvide hjelme og uniformer; de var omkring 120 cm høje. Parret næsten fløj ind i tallerkenen, og fartøjet lettede lydløst, men med en vældig fart, indtil det var ude af syne.

En betjent, Steve Whitton, sagde, at der ikke var nogen grund til at betvivle hans historie. Moxon havde ikke drukket. OPP (en anden avis?) i Perth havde rapporteret lignende tilfælde.

(The Toronto Telegram; Kingston Whig-Standard, 24.8.1967).

Saucers, Space & Science nr. 49, 1967 / K.S.

Kontaktberetning

Gammel kontaktberetning

Som det er de fleste af vore læsere bekendt, forekommer der sjældent i UFO-NYT ret meget stof om kontaktberetninger. Det har ikke skortet på opfordringer, og der findes en hel del ældre beretninger, som aldrig har været omtalt.

Vi har tidligere redegjort for vore bevæggrunde, som vi selv finder må være akceptable for alle alvorligt tænkende ufologer.

»Kontaktberetninger« er ofte meget spændende beretninger, der let stimulerer fantasien. De kan let påvirke os psykologisk, fordi beretningernes indhold og konsekvenser forekommer at være en logisk følge af den erkendelse, vi på grundlag af andre vidnesbyrd er nået til, nemlig at UFO'erne er interplanetariske, fysiske fartøjer. På denne baggrund opstår blandt de sande kontaktberetninger en del falske, hvis forfattere kan have forskellige motiver til deres handling, hvilket ofte kan være svært at afgøre. Sikkert er derimod, at ufologerne står i det dilemma at skulle forsøge at afgøre, hvilke der er ægte og hvilke uægte. Det er en meget vanskelig sag, selvom der fra forskellig side gøres meget for at få gennemført pålidelige undersøgelser. Tiden spiller her ofte en vigtig rolle, forstået på den måde, at jo længere tid der går, desto flere oplysninger får vi fra andre hold, og dermed er det ofte lettere at vurdere, om en »kontaktberetning» passer ind i det samlede billede eller ikke. Flere »kontaktberetninger« er blevet afsløret, netop fordi de ikke kunne holde for fornyede undersøgelser iværksat på grundlag af ny viden.

Vi kan beklage denne tingenes tilstand og visse menneskers trang til ved uærlighed at gøre det vanskeligere for ufologer at trænge til bunds i fænomenet, men vi må se i øjnene, at dette er vilkårene.

Når vi nu har valgt at bringe et uddrag af en kontaktberetning, skyldes det:

1. *Det er 12 år siden, hændelse fandt sted, og så vidt det er redaktionen bekendt, findes der ingen beviser for, at beretningen ikke skulle være ægte.*
2. *Der var 11 vidner til observationen.*
3. *Blandt vidnerne var tre amerikanske politifolk, som skriftligt har bevidnet over for notaren i Cameron, at de var til stede og så det omtalte rumfartøj.*

Ray og Rex Stanfords bog findes ikke på dansk, men er oversat til svensk. »Kontakt med Rymdmänniskor« og udgivet af forlaget PARTHENON i Hälsingborg.

Frank Pedersen.

Ray og Rex Stanford

De to tvillingbrødre Ray og Rex Stanford havde i årene fra 1954-1965 en række mærkværdige oplevelser. Der er her tale om »telepatisk kontakt«, idet flere af de vigtigste observationer er sket efter forudgående telepatisk meddelelse om, hvornår og hvor observationerne ville finde sted. Både han og hans broder og adskillige andre medlemmer af deres ufo-gruppe modtog med mellemrum telepatiske meddelelser fra rumfolk, men så vidt vides oplevede de ikke nogen fysisk kontakt.

Det vil nok være svært at føre noget bevis for rigtigheden af de telepatiske meddelelsers ægthed, men til gengæld synes der ikke at være nogen tvivl om, at observationerne har fundet sted. Her skal ganske kort berettes om den »første kontakt«.

Ray Stanford tog den 6. november 1954 sammen med en ven John McCoy fra Corpus Christi i Texas sydpå til grænsebyen Brownsville ved Rio Grande flodens udmunding. De var taget dertil for at møde nogle brevvenner, med hvem de skulle diskutere oprettelsen af en forening, som de ville kalde »Selskabet til udforskning af de flyvende tallerkener«.

Midt under mødet, som startede samme eftermiddag kl. 13.30, og som omfattede syv personer, fik Ray pludselig den idé, at de samme aften skulle tage ud til Padre Island for at kikke efter rumskibe. Alle syntes, det var en god idé, og de aftalte at mødes igen samme aften kl. 18.30. Kl. 18.45 kørte de (8 personer ialt) fra Brownsville mod Padre Island. 8 km nord for den sydlige ende standsede de bilen og stod ud for at strække benene.

Eftersom de befandt sig på et øde sted, fandt de, at det ville være en god idé at forsøge ved telepati at lade rumfolkene vide, at de var dér. Hvis rumfolkene var åndeligt højt udviklede, måtte der være en chance. For bedre at kunne koncentrere sig om at opsende »tanker« uden uvedkommende afbrydelser, blev man enige om at dele sig i to grupper. John McCoy tog tre mand med sig til en plads 1,5 km syd for bilen, og Ray Stanford tog sammen med de sidste tre til et sted lige så langt mod nord og ud mod stranden.

Begge grupper koncentrerede sig om intens tankevirksomhed, idet man af og til holdt inde for at slappe lidt af og samtidig være modtagelig for eventuelle tanker fra rummet.

Under en sådan periode, da de forsøgte at åbne deres sind for tanker fra rumfolk, greb en meget stærk følelse flere af dem. Pludselig hændte der noget helt mærkværdigt. Ray Stanford siger selv:

»Et billede — tydeligt og levende — viste sig for mit øje; et tankebillede, som jeg opfattede næsten lige så klart som et virkeligt billede. Det var, som om en film blev vist for mit indre øje, jeg fik det bestemte sjælelige indtryk af at se en stor, hvid og stærkt lysende kugle bevæge sig over himlen. Jeg tænkte ved mig selv, at dette var en telepatisk meddelelse fra rummet, at de ville sende netop noget sådant, som jeg havde set for mit indre øje, så jeg vendte mig til de tre andre i min gruppe og fortalte, hvad jeg havde set. Men det var for meget for dem.

De troede på rumskibe, men de lo af mig, da jeg sagde, at det, jeg havde »set«, snart ville vise sig for os i virkeligheden.

Da skete det. En hvid kugle af vældig størrelse og med stor lysstyrke dukkede op og flyttede sig parallelt med horisonten. Den bevægede sig i zigzag over en lang strækning og sagtnede siden farten og forsvandt.

De tre andre i min gruppe blev overvældet, da det gik op for dem, at de netop med egne øjne havde set det, som jeg nogle minutter forinden havde beskrevet for dem. Vi var alle så oprørte, at vi knapt kunne tale, for hele gruppen forstod nu, at vi havde opnået telepatisk kontakt med de rumfolk, som var ansvarlig for »det hvide signal«.

Vi spekulerede på, om den anden gruppe havde set »signalet«, og løb tilbage til bilen. Vi vidste, at de ville vente os dér, hvis de havde set noget. De havde ikke bare set »signalet«, men en af dem havde på samme måde som jeg modtaget en telepatisk meddelelse om, at signalet ville vise sig, og beskrevet det for de andre.

Vi diskuterede meningen med signalet og kom til det slutning, at der næppe kunne være tvivl om, at formålet var at bekræfte, at de ville kontakte os telepatisk.

Medens vi stod dér og diskuterede, modtog vi alle samtidig den tanke, at et rumskib ville vise sig kl. 23.00. Men alligevel havde vi næsten opgivet håbet om, dette skulle kunne være rigtigt, da klokken nærmede sig 23.00; det virkede næsten for utroligt, at et rumskib fra en anden planet skulle lande i nærheden af os.

Kl. 22.55 sov alle i min gruppe. Vi befandt os nord for bilen, og jeg havde det største besvær med at holde mig vågen.

Jeg så ud over Mexico-golfen. Et orangefarvet objekt dukkede op der, hvor det »hvide signal« var forsvundet et par timer forinden. På nogle sekunder blev jeg klar over, at det var større, end det havde været for nogle øjeblikke forinden. Det kom nærmere. Jeg studerede det nærmere og fandt, at objektet ikke var rundt. Det havde flad bund og var oven over kuplet. Jeg forstod, at et længe næret ønske nu opfyldtes. Jeg råbte højt: »Et rumskib!«

På det tidspunkt var alle i min gruppe vågne, og alle ville låne kikkerten. Hverken David Piller eller jeg kunne holde kikkerten rolig, så ophidsede var vi; efter nogen tid, da rumskibet kom nærmere stranden, så vi, at det ikke styrede mod vor gruppe, men mod bilen, men inden vi nåede halvvejs derhen, så vi skibet forsvinde, og vi undrede os over, hvad der kunne være grunden til, at det

ikke landede. Snart blev vi klar over årsagen hertil, for næsten umiddelbart efter blev et par billygter synlige. Vort håb vaktes igen, for da billygterne fjernede sig, viste skibet sig igen. Dette gentog sig fem gange, hver gang en bil nærmede sig, forsvandt skibet.

Skibet nærmede sig igen, og næsten samtidig blev et par billygter synlige sønderude mod stranden. Denne gang forsvandt skibet ikke, men kom nærmere. Da bilen kom nærmere ligesom rumskibet, foreslog jeg, at vi skulle gemme os bag sandbankerne, så vi ikke blev opdaget af dem, der var i bilen, men inden nogen nåede at samtykke, var bilen tæt inde på os. Med lygterne tændte standsede den kun 20 m fra os. På taget var der to lygter, en på hver side, og i midten en stor sirene. Hjertet fløj op i halsen på os, da det gik op for os, at det var Staten Texas færdselspoliti.

John McCoy, David Piller og nogle af de andre gik frem til bilen med ansigterne vendt mod skibet, som nu svævede højt oppe i luften. »Der er ingen chance for«, tænkte jeg ved mig selv, »at

Flygande tefat var ett experimentplan

Har det svenske luftvåben nu fået lydløse flyvemaskiner?

HÄLLEFORS. Ett flertal personer i Hällefors gjorde på måndagsförmiddagen stora ögon åt någonting som liknade ett flygande tefat. Farkosten i fråga glck in över Hällefors ytterområden med låg fart och på låg höjd och när inget motorbuller av något slag hördes från farkosten så gick det med litet fantasi att dra slutsatsen att det rörde sig om en farkost från en annan planet.

Polisen i Hällefors kopplades in och tog i sin tur kontakt med militära myndigheter för att få klarlagt vad som i verkligheten rörde sig i luftrummet över Hällefors. Enligt vissa iakttagare hade man avläst initialerne USSR eller USSA på flygkroppen. Efter kontroll med flygstaben har det dock visat sig att tefanet var ett helt vanligt experiment-flygan från armén som var på provflygning i Hällefors.

KARLSKOGA-KURIREN, 10. jan. 68.

KOMMENTAR: Det var i sandhed en spændende afsløring! Tænk, at det svenske luftvåben er nået så vidt? Kære læser; næste gang, De ser et UFO, så trøst Dem — det er blot et lydløst svensk eksperimentalfly, der krænker dansk territorium. IOKj.

Der findes ingen anden opmuntring end glæden ved at arbejde — en pris er blot en slikpind. Det eneste, som hjælper mod mismod i livet, er at man fortsætter med at arbejde. Det er den eneste trøst. (Olof Lagercrantz, chefredaktør og litteraturprisvinder).

★

Jern ruster ved mangel på brug, stillestående vand mister sin renhed og fryser i kulde, netop sådan suger uvirksomhed kraften ud af sindet. (Leonardo da Vinci).

politibetjentene ikke skulle have set det, da de kom langs med stranden«.

Jeg gik frem til ratsiden af bilen; det var færdselsbetjent Dan Hoyd, som kørte. Ved siden af ham sad sheriffen Ray Hoyd, og på bagsædet sad en anden sheriff, Steve Woods. Konstablen spurgte, hvad vi foretog os herude på den tid af natten. Jeg antager, at vi så lidt underlige ud i vore lange overfrakker og uden fiskeredskaber. Jeg svarede: »Vi foretager et eksperiment«. »Hvilken slags eksperiment?« fortsatte han. Da jeg svarede: »Et videnskabeligt eksperiment«, antager jeg, at vi havde nået grænsen for konstablens tålmodighed.

Alle betjentene var nu kommet ud af bilen, og vi blev klar over, at vi ville blive arresterede, hvis vi ikke fortalte, hvad vi foretog os.

Da jeg nu havde mistet håbet om en landing uden at blive forstyrret af politiet, svarede jeg: »Vi er kommet herud for at få kontakt med en flyvende tallerken« — jeg tav for at se deres miner — de brast ikke i latter, og jeg forstod, at de enten troede på »fl. tall.« eller allerede havde set rumskibet svæve omkring i luften — »som vi ved kommer fra andre verdener«, fortsatte jeg, »og vi har allerede fået kontakt«. Og jeg pegede på rumskibet og sagde: »Og der er det«.

Først senere fik vi at vide, hvorfor politiet var kommet herud..

Konstabel Dan Hoyd støttede sig mod bilen i næsten 15 minutter og iagtog forbavset fartøjet i kikkerten. Pludselig begyndte han at råbe: »..den her tingest har en kuppel på taget.. den er flad i bunden«. En af sherifferne forsikrede ham om, at vi alle kunne se det.

Konstabel Dan Hoyd var meget oprørt. Ja, først var han målløs, men senere viste det sig at være frygt, thi han tiggede og bad de to andre om at stige ind i bilen og begive sig af sted så hurtigt som muligt. »Jeg har ikke tænkt mig at blive her, hvis den tingest kommer«.

Hans far, Ray Hoyd, holdt ikke med ham og forklarede, at han »ville give sin sidste dollar, hvis den landede«.

Dette var stort set beretningen om den »første kontakt«, som altså faktisk var en observation, eftersom der ikke fandt nogen landing sted. Der skete lidt senere det, at rumfartøjet, som havde holdt sig svævende på samme sted, pludselig begyndte at manøvrere. Lidt senere forsvandt skibet, men det viste sig igen over Brownsville. Fartøjet lyste nu med en klar grøn farve, da det i lav højde kl. 3 om morgenen passerede over byen.

F. P.

☆

UFO-detektor

GEOS - 5, transportabel model, arbejder på 9 volt batteri. Har givet gode resultater, bl. a. i Frankrig.

Pris: $ 10,00 eller modsvarende - levering pr. luftpost.

M. Roger P. Perrin jaquet
GEOS - SW.
21, rue du Village
1214 VERNIER-GENEVA
SWITZERLAND

UFO - teknik

Er indre reaktionsmaskiner mulige?

Af J. R. Goodykoontz.

Den hurtigste måde at komme fra ét punkt til et andet på, er at accelerere på den første halvdel af turen og decelerere på den anden halvdel, idet summen af acceleration og deceleretion afhænger af fremdriftsevnen og antallet af g, som fartøjet og dets besætning kan modstå. På grund af dette er den almindelige forestilling om den rumrejsende, der flyder rundt i sin kabine i vægtløs tilstand, formentlig unøjagtig. Rumrejse ved at 'glide' (uden motorkraft) er altfor magelig (leisurely) til at foretage rejser i galaksen. Endog indenfor vort solsystem vil rejsetiderne blive tyngende, medmindre acceleration-deceleretion teknikken bruges. En fornemmelse af størrelsen i forskelle i involverede rejsetider kan fås af grafisk fremstilling 1. Her bliver en vilkårlig 'glidende' hastighed på 100.000 miles i timen (mph = miles per hour o.a.) sammenlignet med et acceleration-deceleration skema på én g. Fortrinet ved den sidstnævnte rejsemåde er åbenbar.

Er sådanne langvarige accelerationer teknisk gennemførlige? Kunne vi for eksempel accelerere et lille fartøj på ti tons ved en g i tusind timer, idet vi brugte en nu kendt teknik? Sandsynligvis ikke. Når vi fuldstændig har spændt den brinttermonucleære reaktion for, vil vor energioplagringsevne være tilstrækkelig. Imidlertid ville de højtryksmaskiner, der behøvedes for at producere den nødvendige acceleration, kræve reaktionsmasse for at kunne arbejde. Massen af den oplagrede reaktion er en maskine, der producerer tryk uden nytte for nogen reaktionsmasse. En sådan maskine kunne logisk kaldes en indre reaktionsmaskine, siden aktion-reaktion-bevægelsesfænomenet fuldstændig ville indeholdes i selve maskinen. Vores udforskning af rummet ville synes at være afhængig af en sådan maskine. Uden den ville vor rejse gennem rummet være tidsbegrænset til en lille region, der omgiver dette solsystem, i bedste tilfælde inclusive nogle få af de nærmeste nabostjerner.

Er en sådan maskine mulig? Umiddelbart ville en indre reaktionsmaskine synes lige så umulig som en evighedsmaskine. De følgende udkast synes imidlertid at give nogle løfter.

Maskine type I a (figur 1)

Et projektil (projectile mass) (1) affyres fra affyringsaggregat (gun) (2). I løbet af den tid, projektilet er i flugt, bevæger beholderen (3) sig til venstre med et aller andet moment. Hvis beholderen blev tømt for luft, ville projektilet støde sammen med den højre ende af kammeret og således ophæve hele momentet. Imidlertid er beholderen fyldt med gas; således taber projektilet et eller andet moment under flugt, så sammenstødet er noget mindre end den oprindelige affyring. Resultaterne: en nettoforøgelse af hastigheden af beholderen til venstre, og en forøgelse i temperatur og gassens tryk.

En praktisk maskine, der inddrager dette princip, ville sandsynligvis frembringe masse i form af partikler med høj hastighed ved elektroniske midler (means). Partiklernes bevægelsesenergi og partiklerne selv ville blive bjærget og returneret til affyringsaggregatet for genanvendelse. Varmen fra den decelererende gas kunne udstråles i rummet.

Maskine type I b (figur 2)

En lignende maskine ville udstøde en væskestråle (1) (f. eks. damp, lithium damp) fra en koger (2). Udstødningen rammer imidlertid ikke mod

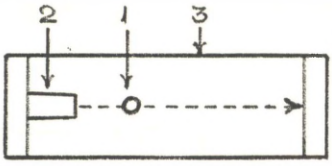

FIG. 1

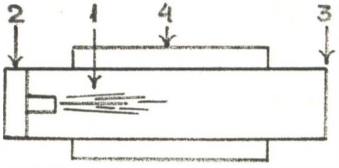

FIG. 2

bagenden (3) af beholderen. I stedet udslettes udstødningen væsentligt ved at blive afkølet og kondenseret af gassen, der holdes ved en lav temperatur af kølesystemet (4). Således vil stort set hele det ved udstødningen opnåede tryk blive overført til fartøjet. Kondenseret væske ville blive opsamlet og returneret til kogeren for genanvendelse.

Maskine type II a (figur 3)

Hvis partikler sættes i cirkulation i et lukket, lufttomt kammer, idet de bliver accelereret til nær lysets hastighed ved 1, og ved 2 decelereret til en lille hastighed sammenlignet med lysets, kan det påvises, at partiklernes moment i regionen A er større end i region B. Dette skyldes det faktum, at partiklernes moment i region A bliver signifikant påvirket af faktoren

$$\sqrt{1 \div \frac{V^2}{C^2}}$$

(om der i artiklen skal stå V^2 og C^2 eller CV kan være svært at sige ;jeg vil imidlertid mene, at den korrekte »tydning« er:

$$\frac{V^2}{C^2}\text{ , o.a.)}$$

hvorimod denne faktor i region B er uden betydning. Eftersom et uligevægtigt moment således bliver frembragt inde i kammeret, synes det plausibelt, at kammeret selv vil bevæge sig, i dette tilfælde til højre, med et moment lig med differencen.

Den energi, der ved 2 bliver fjernet fra partiklerne, ville returneres til 1 for genanvendelse ved et eller andet middel, der ikke involverer (noget) moment, som f. eks. en roterende aksel (3) med motor (4) og generator (5).

Maskine II b (figur 4)

Partikler accelereres til lysets hastighed i et lukket cirkulært kammer (1). Ved lysets hastighed er partiklernes inertielle masse uendelig. Enhver partikelaccelerator (2) ville, når den er i gang, af nødvendighed kun accelerere sig selv, da ekstra bevægelse ikke kunne tilføres partiklerne. Ved at have to sådanne kamre med partikler roterende i den modsatte retning, skulle det være muligt at opnå bevægelse i enhver retning ved at have acceleratorer i gang i de rette sektorer.

Maskine III (figur 5)

Gyroskoper har en bestemt mystisk affinitet til universet, der tillader dem at trodse gravitet under bestemte omstændigheder. Dette karakteristikum kunne bringes i anvendelse ved at installere mange gyroskoper (1) i et hjul (2). Når hjulet roteres (for eksempel i en (CW) retning), vil gyroerne holdes i en afdækket eller fri tilstand undtagen dem i vinkelen (3). Disse indespærres eller låses automatisk, efterhånden som de passerer gennem den lille vinkel. Eftersom gyroerne stræber

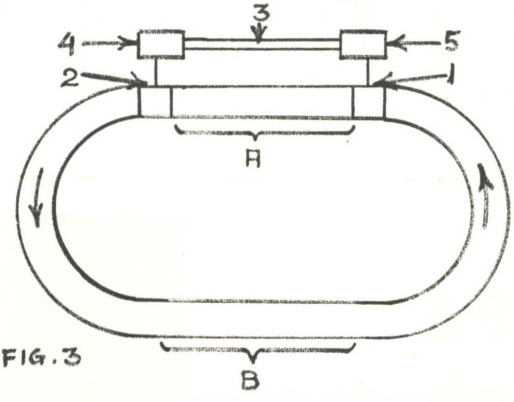

FIG. 3

mod at holde et konstant vinkelmæssig (angular) stilling i forhold til rummet, er det forventede resultat af fastlåsen af gyroerne i vinkelen 3, at hjulet drejer rundt i forhold til gyroerne, hvilket vil sige, at hjulets centrum ville stræbe mod at bevæge sig som indikeret af pilen 4. To sådanne hjul, der arbejder i modsatte retninger, skulle bruges til at udføre lineær bevægelse.

Disse maskiner er tankeeksperimenter. Fuldstændig analyse af maskinerne ville være svært og kunne i al fald vise sig at være resultatløs. Måske ville eksperimenteren være den bedste måde at demon-

strere anvendeligheden på. En påvisning af gennemførligheden af bare én af de foreslåede maskiner ville vise sig at være en spændende begivenhed, for sådan en demonstration kunne meget vel til slut føre til udviklingen af en maskine, i stand til at transportere mennesket gennem interstellart rum.

BEMÆRK: Afstanden til Alpha Centauri, det nærmeste stjernesystem, er omtrent 25×10^{12} miles. Galaksens diameter er omtrent 6×10^{17} miles.

For Alpha Centauri er T_1 4 år; T_2 er 300 århundreder.

Flying Saucers okt. 1967 / Mog.

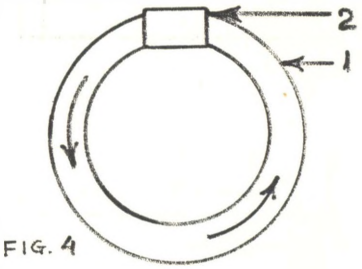

FIG. 4

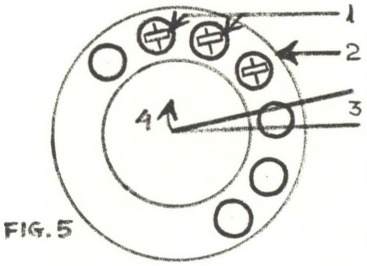

FIG. 5

Skema over flyvetider.

Afstand	Accelerering-decelering	Konstant hastighed
10^5 miles	2.26 timer	1 time
10^6 miles	7.15 timer	10 timer
10^7 miles	22.6 timer	100 timer
10^8 miles	71.5 timer	41.7 dage
10^9 miles	9.4 dage	13.7 mdr.
10^{10} miles	0.98 mdr.	11.4 år
10^{11} miles	3.1 mdr.	114 år.

$$T_1 = \sqrt{\frac{4D}{a}} \qquad T_2 = \frac{D}{V}$$

hvor V = 1000,000 miles i timen (mph)
a = 32 fod/sekund²

På ob-tur

Et af ob-holdene, omtalt i juni-nummeret. Med Walkie-talkie ses Ole Jacobsen fra D.P.R. (Dansk Privat Radio), sammen med Ida og Finn Th. Bachmann fra Nørrebro U.F.O. Kreds.

(Foto: Willy Olsen).

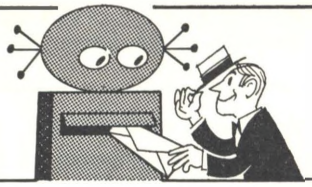

BREVKASSEN

løst og fast om UFO-sagen

Vore læsere er velkomne til at skrive til os, hvadenten de har synspunkter at fremføre — eller ønsker at stille spørgsmål i forbindelse med UFO-sagen. Skønner vi, at det forelagte kan have interesse for en videre kreds, bringer vi det her i BREVKASSEN. Ellers svarer vi direkte pr. brev. Hvis en indsender ønsker sit navn tilbageholdt, skal det blot meddeles os; — et pseudonym kan eventuelt foreslås. Anonyme breve besvares ikke. — Da redaktionen af UFO-nyt slutter ca. 30 dage, før bladet udkommer, bedes man ikke være utålmodig, hvis fremsendte indlæg eller spørgsmål ikke er med i førstkommende nummer. Hvis et spørgsmål bliver besvaret af et andet medlem af redaktionen, end det oprindelig er sendt til, er det et udtryk for vort ønske om at fremskaffe de bedst mulige svar til læserne. — UFO-sagen har mange sider, og vi kan jo ikke alle være lige godt inde i alting. REDAKTIONEN.

Til redaktionen!

Jeg har i flere år abonneret på bladet og dermed haft lejlighed til at konstatere, at der kun meget sjældent findes omtale af de såkaldte »kontaktberetninger«. Bladet har et par gange redegjort for sine motiver til denne tilbageholdenhed.

Da jeg ofte, når jeg diskuterer ufo-sagen med venner og bekendte, får stillet spørgsmål angående G. Adamski, Daniel Fry m. fl., ville jeg gerne have svar på følgende spørgsmål:

1. Hvordan er man egentlig i stand til at afgøre, om en kontaktberetning er rigtig eller forkert?
2. En del mennesker tror på en del af kontaktberetningerne uden at kunne forklare, hvorfor de gør det. Anser man dette for en rigtig holdning til problemet?

Med venlig hilsen.
E. Christiansen, Odder.

Svar:

Hr. E. Christiansen!

Tak for brevet. Det er ikke første gang, vi bliver stillet disse spørgsmål, og vi må med det samme bekende, at de svar, vi giver Dem, er subjektive i den forstand, at det er vor egen opfattelse af problemet, som ligger til grund for svarene. De vil kunne finde en del ufologer, som langt fra deler vor opfattelse, og som derfor vil beskylde os for at lide af overdreven mistænksomhed.

Lad os med det samme slå fast, at problemet kontaktberetninger ikke alene er vanskeligt set i relation til »bevisførelser«, men også er ømtåleligt som informationsmateriale, da en væsentlig årsag til modstanden mod ufo-sagen netop hidrører fra svindel på dette felt.

Når vi taler om undersøgelser af kontaktberetninger, må vi erkende, at vi her i Skandinavien stort set er henvist til at referere oplysninger, vi har fået fra udlandet, da vi kun har ganske få beretninger fra de nordiske lande. Redaktionens rolle er derfor stort set begrænset til at foretage en undersøgelse og vurdering af kilderne, hvorfra vi henter oplysningerne. Om undersøgelser og bevisførelser kan vi sige følgende:

1. *Man kan føre bevis for svindel, men i tilfælde af, at kontaktberetningen er virkelig, vil man ofte være i den situation, at undersøgelserne ikke fører til nogen konklusion, der kan accepteres som bevis. Man taler i stedet om sandsynligheden for, at beretningen er ægte. Sandsynligheden gradueres ofte i procenter.*
2. *Det første, man foretager sig, når en kontaktberetning foreligger, er at gå denne meget grundigt igennem for at se, om der i selve beretningen findes oplysninger, som er modstridende. Derefter noterer man sig alle detailler og sammenligner disse med den viden, man i forvejen mener at have på ufo-området.*
3. *Næste fase beskæftiger sig med en undersøgelse af den eller de personer, der er ophavsmænd til beretningen. Hvem og hvad er de? Hvordan karakteriseres de af deres omgivelser? Anses de*

normalt for at være pålidelige og troværdige personer, eller er de vidtløftige eller upålidelige?

4. *Man foretager en undersøgelse af stedet, hvor begivenheden har fundet sted. Man er bl. a. interesseret i at finde eventuelle spor, som i givet fald kan underbygge beretningen.*
5. *Så tager man interveiws med den eller de implicerede, idet man foretager en slags »krydsforhør«. Dette gør man dels for at konstatere, om beretningen er ægte, og hvad det egentlig er, de pågældende har oplevet. Det er meget vigtigt at få fastslået, at der ikke ved nedskrivningen er kommet unøjagtigheder med, men det er lige så vigtigt at få detailler med, som evt. er udeladt i beretningen. Man forsøger med andre ord at komplettere beretningen, hvis den ikke allerede på dette tidspunkt er faldet fra hinanden.*
6. *Dernæst sker der en kortlægning af, om »kontaktpersonerne« virkelig har været på det pågældende sted, og her er det vigtigt at få fat på vidner, som kan bekræfte dette. Det er også vigtigt at komme i forbindelse med personer, som måske har været vidne til hændelsen, eller som kan bekræfte en del af de oplysninger, der foreligger.*
7. *Er der taget fotografier, analyseres disse meget grundigt og kritisk.*

Dette er i grove træk mønsteret i en sådan undersøgelse, og når dette arbejde er tilendebragt, gennemgås og vurderes det indsamlede materiale. Det er klart, at jo flere vidner og jo flere bekræftede detailler, man har, desto større er sandsynligheden for, at beretningen er ægte.

Er der for mange uafklarede eller modstridende punkter, taler sandsynligheden for, at der er tale om en uægte beretning eller en mindre oplevelse, der er blevet lidt for stærkt krydret.

Med hensyn til Deres andet spørgsmål om »tro« på beretningerne, er det jo rigtigt, at mange tror på en eller flere af disse uden at skænke en eventuel bevisførelse nogen tanke. Vi kender vel egentlig alle dette fænomen. Når spørgsmålet drejer sig om, hvad vi rent personlig mener at kunne gå ind for, ja, så eksisterer der jo ikke andre grænser end dem, vi selv trækker.

Er der derimod tale om at benytte beretningerne som et led i foredrags- og informationsvirksomhed, ligger det straks helt anderledes. Tilhørere og læsere har krav på saglige og nøgterne oplysninger, hvorfor ufologer må være meget kritiske i valg af stof, også når det gælder kontaktberetninger. Man må derfor kun bruge beretninger, der kan stå for kritiske vurderinger.

Jeg håber, svarene er nogenlunde tilfredsstillende. For jeg tror ikke, vi kan komme det nærmere.

F. P.

Kritikk av Adamski og likesinnede.

Er det et navn nybegynneren på UFO-fronten legger merke til så må det bli Adamski. Hans meninger og påståtte opplevelser har vakt stor strid og splittelse innen ufologien, troende eller ikke troende. I begynnelsen visste jeg ikke vilken oppfattelse jeg skulle ta av hans fortellinger. Det er ikke noe alvårlig usannsynlig i det vesentlige du finner i hans første bok »Flyvende tallerkener er landet«, hvis man bare er klar over UFO'enes eksistens. For meg er det klart at disse farkostene må romme intelligens vesener. Hvorfor skulle det ikke sammentreffe slik at mennesket og intelligensen fra universet møttes? For eksempel ved en teknisk feil ved romfarkosten. Den som har satt seg inn i det stoff som omhandler flyvende tallerkener, vil bli slått av den uhyre sannhet. Vi er omgitt av intelligensstyrte maskiner, som opererer i alle luftterritorier, som daglig skaffer stoff til pressa og stadig provoserer myndigheter og enkeltpersoner.

Men også må man legge merke til at direkte bevis for deres eksistens, legges ikke fram for offentligheten. Vesenene ser ut til å være svært tilbakeholdne og beskjedene. Ellers ville det ikke ha vært all denne forvirringen. Mange ting skaper tvivl om de flyvende tallerkeners natur. Hvorfor kontakter de ikke vårt samfunn og vår kultur? Dette punkt blir anngrepet, forsvart og diskutert i etthvert møte mellom den vanlig oppfattelse og vår oppfattelse av problemet. Og midt oppe i alle disse mengder av tilfeldige forvirrende observasjoner, hever det seg røster som alene kan gi oss forklaringen på gåtene. Jo UFO'ene er som man skulle anta, utsendt av en høyere ikke jordisk kultur, og alle disse skremsels-affærer av svirrende objekter, er kommet hit til vår jord utelukkende for å finne det rette jordmennesket som kan opplyse vår insnevrede verden om all denne overkultur. Forvirringen omkring de fjerne objekter skal opphøre og objektene skal bli tydelige på nær avstand, ved deres kontakt med ett menneske, den utkårede. Han skal sammen med en mengde lysglimt på natthimmelen, slynge ut sannheten til verdens folk.

Jeg traff en gang en skrulling som tok disse lysglimt til fordel for sin forkynnelse av kristentroen.

Så kan jo skeptikerne holde på sitt. Hvorfor kan ikke disse vesenene Adamski tror på, lande foran Det Hvite Hus, oppsøke det norske storting og legge fram grunnstenen i deres kultur? Det er

jo den som skal formidles gjennom dette enkeltmennesket. Denne gang slutter jeg meg til skeptikerene. Når UFO'ene oppfører seg slik som de gjør, så er det ikke fordi de vil skaffe Adamski tillhengere. Det må være noe mer alvårlig.

Hva ville vi gjort for å forklare steinalderen vår kultur? Jo, først ville vi for hele offentligheten legge frem en rekke beviser på at en slik kultur eksisterte. En maskin, eller et dikt av Wergeland kanskje. Ville vi ikke mer enn å bevise dens eksistens, er dette nok. Selvfølgelig ikke bare et dikt, men det også. Skal man så forklare Adamskis stilling som forkynneren, må man ty til religion. Religion er forklaring på verden ut i fra tro. Det er bare troen igjen på Adamskis påstander, hvis man klart ser for seg disse to kulturer i en kontaktsituasjon. Hvorfor skulle disse skapningene leke gjemsel med oss når det egentlig er anerkjennelse de vil ha? De kunne ikke ha gjort affæren mer tvivlsom, enn ved nettopp en slik handlemåte. Få vil tro på slike skrøner, selv hvor mange undertegnelser og vitner han har fra slekt og venner. Verdens oppfattelse av det høyere kulturfolk skal altså være avhengig av hvor mange underskrifter Adamski hadde fra vitner der ute i Californiaørkenen!

Man kan gi seg til å forsvare sin tro med visse kjennsgjerninger. Hva med de klare bildene, sporavtrykkene, bilder med bakkekammer der det ligger en landet tallerken bak, forsvunne bilder av rom-menneskene, tegninger av dem, metallbiter og dette med gnistene som Adamski forklarer så nøye og som våre romfarere seinere oppdaget?

Dette er ikke hovedsaken. Det er nemlig den store mangel på virkelige kraftige beviser. De avgjørende bevis som kan ryste en hel verden, de mangler. For de må ryste dersom denne mannens forunderlige og merkelige historie skal ha noen som helst verdi for de ideer han kommer med. Det hele er ganske sørgelig slikt. For disse menneskene som gjerne ville være det de er overfor oss jordmennesker, tør aldri utlevere et bokverk skrevet på deres eget språk. - Aldri vil de la seg fotografere, for da kunne de bli gjennkjent i en mørk krok på en eller annen restaurant rundt i verden. For de er i blant oss, ikke som de mennesker de egentlig er, men forkledte jordmennesker. De vil ikke sjokkere verden med en plutselig opptredelse, hevder Adamski. Men kunne han bare grieye å overbevise verden, så ville nok sjokket være der like fullt. Denne reaksjon har foreløpig uteblitt. Dette burde de høyere vesener med mønster i skosålene, med de strålende bevis, ha tenkt på.

Ved kontakten med enkeltmennesket, vil det ikke bare gjelde en kontakt mellom to kulturer. Vi får denne personen inn i bildet. Adamski blir mellommann. På samme måte som verden må ta stilling til Kristus som mellommann for guddommen, må verden ta stilling til Adamski som budbringer. Som sagt er denne den mest utenkelige måte vesener fra universet ville velge for å oppnå dialog mellom de to skapelser, mennesket og romskikkelsen. Adamskis overjordiske menn er ute etter denne dialog.

Foruten dette har vi en god del detaljer ved hans fortellinger som virker til å gjøre det hele til et fantasifoster av de store. Mange av de vitenskapelige og enkle lover som gjelder i vår verden, synes ikke å finne seg til rette i Adamskis romverden. Tross alt er vi jo også på jorda omgitt av naturlover, så noen av de vitenskapen har funnet må også gjelde i det ytre rom. Verre blir usannsynlighetene, desto flere bøger av ham vi leser. For ikke å nevne alt som har støtt meg, kan vi for eksempel se på de teorier han legger fram for Jupiters varme klima. Han snakker om en linsevirkning i Jupiters atmosfære. Men på Jupiter som på jorda slippes det ikke mer lys ut av en linse enn det går inn. Strålene blir ved hjelp av linse konsentrert på et mindre areal — i forhold til linsearrealet. Hvis denne stråleteorien skal virke i praksis, så vil der bare bli en liten flekk på Jupiter som kan få varmere klima enn de omkringliggende områdene. Ettersom Jupiter roterer vil flekken stadig flytte seg rundt dens overflate. Dette kan alle skjønne må være galt. Selv unnskylder han seg med sin lille viten i forhold til rom-menneskene. Da sier han jo bare at de beviser han har, egentlig ikke er skikkelige beviser.

Her er bare plukket ut en liten vitenskapelig usannsynlighet, ved det Adamski påstår. Skal slike påstander ha krav på å bli oppfattet alvårlig, må det ikke finnes en eneste brist i hans lære.

Leif Erik Storø.

An nescis, mi fili, quantilla prodentia mundus regatur? (Ved du da ikke, min søn, med hvor liden klogskab verden regeres?)

Axel Oxenstierns's ord til sin søn.

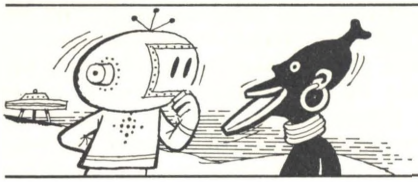

RAPPORT HJØRNET

I den sidste måned har SUFOI kun modtaget og registreret seks rapporter. Det er vist bundrekord for en enkelt måned, men der har tilsyneladende været ualmindelig stille rent ufo-mæssigt, idet vi heller ikke har modtaget mere end nogle få udklip vedrørende observationer.

Herunder en nærmere beskrivelse af de fire af rapporterne. De to øvrige var fra henholdsvis Ulbølle og Svendborg.

Den første observation fandt sted allerede i september sidste år. Det er endnu en sæbeboble-observation. Fru E. H., der bor på Falkonergårdsvej i København, stod op af sin seng en aften ved 23-tiden, idet hun ikke kunne sove. Det var en smuk, månelys nat, og fru E. H. så derfor ud gennem vinduet.

Pludselig kom der — med lynets hast — en ca. 30 centimeter stor »sæbeboble« ned fra himmelen og standsede op i observatørens have. Den stod stille ved — eller imellem — de store grene fra et stort, gammelt pæretræ og befandt sig omkring 8-9 meter fra vinduet, hvor fruen stod. »Sæbeboblen« virkede meget smuk, idet lyset fra gadelygterne på villavejen skinnede på den og gav den en gyden rand i kanten, en guldkant. Efter et par minutters forløb forsvandt boblen. Fruen syntes, at den blev en smule pæreformet lige idet den forsvandt, men hun kunne ikke sige nøjagtigt, om den bristede eller simpelthen fløj videre med samme store hastighed, hvormed den var kommet.

Objekt over Skovshoved.

Familien Andersen kommer kørende ad Vandstrandvejen ved Skovshoved den 19. november om eftermiddagen lige efter kl. 16. Da får de øje på en rund, rød og hvid genstand, der står stille over Skovshoved havn. Efter at have betragtet den nogle minutter, bevægede den sig med jævn fart og i konstant højde i retning af Pyrolyseværket på Amager. Da den var nået dertil, kunne den stadig ses tydeligt.

Vejret den pågældende eftermiddag var næsten klart med nogle enkelte cirrusskyer i stor højde. Der var en ganske svag vind fra ØSØ. Objektet gik altså skråt imod vinden.

Observatøren beskriver objektet som rundt og med en mørk, fast krans omkring midten.

Helt den samme beskrivelse giver herr Ovesen ikke, men det er uden tvivl det samme objekt, som blev observeret. Herr Ovesen ser objektet fra Skovshoved havn sammen med en del medlemmer fra KDY. Han beskriver objektet som en rund, forchromet stålkugle med noget rødt midt på den del af kroppen, som vendte tilbage i flyveretningen. Fra hver side af kroppen stak en antennelignende stang ud. Objektet roterede om sin egen akse. Størrelsen bedømmer herr Ovesen til ca. 1 meter i diameter og objektets højde til omkring 40 meter. Hastigheden var omkring 15 km/t. Da objektet var kommet et stykke væk, tog observatøren to billeder med sit Minolta kamera. Der blev benyttet farvefilm Agfa CT 18. Billederne er skarpe og fine, men det er ikke muligt at se det lille objekt på filmen. Filmen har været til undersøgelse hos Fotoafdelingen.

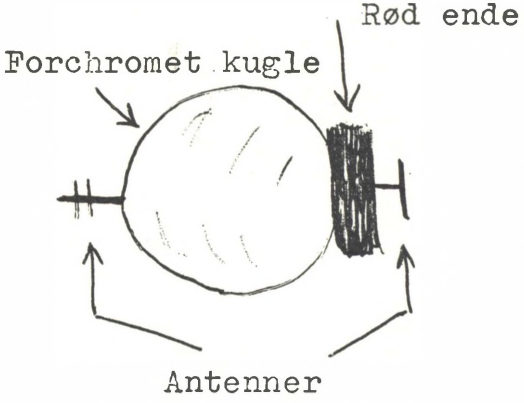

Objektet over Skovshoved.

3 UFO'er over København

Den følgende observation, der fandt sted den 25. maj, er indsendt af Willy Olsen, der beretter: »Klokken har været omkring 15 eller 20 minutter over 11 om aftenen, da min forlovede og jeg kom ud af Palladium-biografen. Fra Rådhuspladsen gik vi til højre ned langs Tivoli for derved at komme hen til vognen, som holdt parkeret ved Politigården. Da vi var midtvejs og stadig ud for Tivoli, ser jeg pludselig noget, som bevæger sig på himlen oppe over Rådhuset. Jeg peger og udbryder: »Se der!« Der var tre stjernelignende genstande, som med samme fart som et trafikfly — måske en anelse hurtigere — fløj næsten parallelt med H. C. Andersens Boulevard. De tre objekter krydsede ustandselig over hinanden og skiftede position indbyrdes, men holdt alligevel sammen og fulgtes ad mod SV. De var meget lyssvage, og min forlovede, som først troede, at jeg lavede sjov, nåede desværre ikke at se objekterne. Bevægelserne, som objekterne foretog, var meget tydelige og absolut ikke til at tage fejl af. Når objekterne var længst fra hinanden i deres indbyrdes bevægelser, var afstanden mellem dem ca. 2 cm i udstrakt arm. De gav indtryk af at befinde sig i stor højde. De forsvandt alle tre på én gang, og det virkede umiddelbart spøgelsesagtigt og unaturligt«, slutter observatøren.

ej

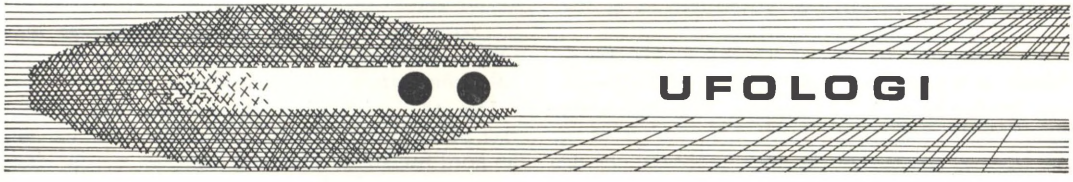

Undervands-UFO'er?

Indenfor de sidste 2 år har der været en gradvis stigning i antallet af rapporter om UFO'er, der er landet på floder, søer eller på havet. I nogle tilfælde siges objekterne at være dykket under vandet; i andre tilfælde er de blevet rapporteret kommende op fra vandet og derefter forsvundet.

Tanken om flyvende objekter, som opererer under vandet, er normalt blevet latterliggjort — endog af mange, som fuldstændig har akcepteret UFO'erne som en realitet. Når NICAP har afholdt sig fra en fuldstændig (større) diskussion, skyldes det hovedsagelig det sparsomme antal rapporter, specielt tilfælde med tilstrækkelige detailler til blot en indledende undersøgelse. Det er stadig småt med overbevisende kendsgerninger, men da det er vor politik at betragte alle UFO-problemets faser, præsenterer vi et udpluk af sådanne rapporter og diskuterer, hvilke andre forklaringer der kunne tænkes, forudsat rapporterne skulle vise sig at være ægte.

Faktisk (når alt kommer til alt) er det ikke urimeligt at tro, at UFO'er kan lande på vand. Flyvebåde og amfibiefartøjer har kunnet gøre dette i 50 år, og vore rumkapsler plejer jo at gå ned på havet. Det, at UFO'erne kan dykke under vandet, kan synes at være et større problem, men et tæt lukket (vandtæt) apparat (fartøj), sådan som de sædvanlige fl. tall. synes at være, kunne også være forsynet med udstyr til dykning og uddykning på samme måde som ubåde. Dette ikke for at påstå, at sådanne operationer virkelig har fundet sted, men ét ret nyt tilfælde, rapporteret af de canadiske myndigheder, synes at underbygge tanken.

Om aftenen den 4. okt. 1967 blev et ukendt flyvende objekt set af et stort antal indbyggere i Shag Harbor, Nova Scotia. Skønt UFO'ets nøjagtige form ikke kunne skelnes, blev dets bevægelser antydet af en serie (række) af klare lys, som skrånede ned mod havnen. Helt synlig for alle vidner, så man lysene glide ned under vandet og forsvinde.

Officiel undersøgelse.

På mindre end 20 minutter var der kommet flere konstabler fra The Royal Canadien Mounted Police til skuepladsen, hvor de forsøgte at finde stedet, hvor UFO'et syntes at være dykket ned. Et af kystvagtens fartøjer og otte fiskebåde deltog også i eftersøgningen.

En talsmand fra Royal Canadian Air Force, blev fundet ved hjælp af lyset fra de »søgende«; det lignede ikke noget, man tidligere havde set på dette sted. Dykkere fra flåden søgte i to dage, men ifølge presserapporterne fandt man ikke noget spor af UFO'et.

Denne hændelse førte til afsløringen af et specielt UFO-undersøgelses-departement.

En talsmand fra Royal Canadien Air Force, Squadron Leader Bain, bekræftede, at RCAF modtog hundreder af UFO-rapporter hver uge. »Men Shag Harbor tilfældet«, sagde han, »er et af de få, hvor vi måske kan få noget konkret om det (evt. at vide)«.

NICAP har bedt RCAF om detaillerne i denne sag, og flyvevåbnets konklusion, hvis den er tilgængelig. I mellemtiden har studiet af rapporten vist følgende muligheder, hvis et UFO virkelig har været involveret:

A. UFO'et ville lande på overfladen, men forulykkede og sank til bunds. I så tilfælde skulle det være muligt for flådens dykkere at lokalisere det.
B. UFO'et havde manøvrevanskeligheder og forulykkede og sank i forsøget på at nødlande. Dette forklarer stadig ikke, hvorfor dykkerne ikke fandt noget spor.
C. Dykningen var forsætlig, en kontrolleret manøvre. Under sådanne omstændigheder ville det troligt manøvrere under vandet til en position flere miles borte og dukke uset op.

Intet hemmeligt våben.

Det eneste sandsynlige alternativ er, at et eller andet hemmeligt »jordfremstillet - flyvende undervands apparatur« dykkede under vandet ved Shag Harbor, forsætlig eller ved et uheld. NICAP er af den formening, at alt for mange vidnesbyrd taler imod teorien om »det hemmelige jord-fartøj«, hvorfor man kan lade denne forklaring helt ude af betragtning.

Enten man nu akcepterer eller afviser dette tilfælde, er der andre rapporter at kikke på. NICAPs optegnelser går tilbage til begyndelsen af det 19. århundrede og op til slutningen af 1967, og omfatter landinger på have, floder, søer, bugter, ja, endog vandreservoirer. I nogle tilfælde siges observatørerne at være blevet slemt forskrækkede.

»The Diary of Andrew Bloxam« offentliggjort i 1925 af Bernice P. Bishop Museum, Honolulu, nævner et tilfælde (hundrede år tidligere) et mærkeligt objekt, som er steget op fra havet:

»Omkring klokken halv fire om morgenen (den 12. aug. 1825) blev vagtholdet på dækket forbavset over pludselig at finde alt omkring dem illumineret. Da de kikkede mod øst, fik de øje på et stort, rundt, lysende legeme, som i en vinkel på ca. syv grader tilsyneladende steg op fra havet mod skyerne, for igen at falde ned og ud af syne, og for anden gang at stige op og falde. Det havde en varm, rød farve og syntes på størrelse med solen.. Det udstrålede så meget lys, at en knappenål kunne samles op fra dækket«.

Den 18. juni 1845 lå den britiske brig »Viktoria« på et næsten vindstille Middelhav ca. 100 miles nord for Malta. Pludselig begyndte stærke vindstød at slå mod skibet. Lige så hurtigt som den kom, forsvandt vinden. Kort efter så kaptajnen og besætningen tre skinnende skiver stige op af havet. Efter at have sværet en kort tid en halv mil fra skibet, hævede de tre skiver sig lodret og forsvandt ud af syne. (Kilde: The Malta Times).

En aften i maj, 1880, blev to store lysende, roterende »hjul« observeret tæt ved British India Company damperen »Patna«. De mærkelige objekter befandt sig tilsyneladende lige under havoverfladen og viste sig enkeltvis eller sammen både på fartøjets bagbords og styrbords side. (Kilde: Særtryk af Charles Fort).

Da disse tidlige rapporter ikke kan efterkontrolleres, ved vi ikke, om disse beretninger er nøjagtige. Men et antal rapporter fra det 20. århundrede er blevet omhyggeligt undersøgt, omfattende bl. a. lange interviews med vidnerne og afprøvning (kontrol) af disses pålidelighed.

Det mest detaillerede tilfælde.

Det tilfælde, som indeholder flest detailler, omfatter et stort UFO set i 1945 af besætningsmedlemmer på U.S. Army transportskibet »Delarof«,

som transporterede ammunition og forsyninger til Alaska. Vidnet, som indgav rapport, og som for nylig er blevet interviewet, var Robert S. Crawford, der nu er geologisk konsulent ved Indiana Soil Testing Laboratory, Griffith, Ind. Crawford har taget eksamen fra The University of North Dakota, og medens han gik der, rapporterede han observationen til professor N. N. Kohanowski ved det geologiske institut. Professoren er rådgiver for NICAP. I 1967 blev Mr. Crawford interviewet af Dr. James E. McDonald, videnskabsmand ved University of Arizona. Dr. James E. McDonald er velkendt for sine UFO-undersøgelser. (Læs UFO'er — vor tids største videnskabelige problem.

Delarof-hændelsen fandt sted i sommeren 1945, da Crawford gjorde tjeneste på skibet som radiomand. Skibet, der var på vej tilbage til Seattle, befandt sig i åben sø efter at have passeret Adak. Det var omkring solnedgang, og Crawford befandt sig på bagbords side i nærheden af radiorummet, da han hørte råb fra nogen af besætningen. Han vendte sig og så et stort rundt objekt, som lige var dukket op fra havet. (Adskillige besætningsmedlemmer så UFO'et i det øjeblik, det kom op af vandet, ca. en mile (1,6 km) fra »Delarof«).

Det ukendte fartøj, der set imod den nedgående sol så mørkt ud, hævede sig en kort tid næsten lodret, derefter drejede det over i vandret flyvning og begyndte at cirkle omkring skibet. Alle observatørerne var overbevist om, at det var et stort objekt. Ved at sammenligne det med en fingerbredde i armslængdes afstand anslog Crawford UFO'et til 150-250 fod (ca. 46-76 m) i diameter.

Da det cirklede omkring Delarof, var det flyvende objekt inden for skibskanonernes rækkevidde. Kanonbesætningerne skød ikke, selv om de var på vagt overfor det mindste tegn på fjendtlighed.

UFO'et cirklede omkring fartøjet 2 eller 3 gange, idet det bevægede sig roligt og uden nogen hørlig lyd. Alle vidner følte sig overbeviste om, at det var udstyret med eget maskineri(self-propelled, egl. selvkørende), da de stærke vinde ellers synligt ville have påvirket dets bevægelser.

Efter nogle minutter forsvandt det flyvende objekt mod syd eller syd-sydvest. Pludselig så besætningen tre lysglimt fra det sted, hvor det var forsvundet. Kaptajnen på Delarof satte en ekstra vagt på, da skibet senere sejlede gennem denne sektor, men der var intet at se.

I Seattle underskrev 14 besætningsmedlemmer en kortfattet redegørelse for observationen. Der er gjort forsøg på at lokalisere (finde) rapporten, hovedsagelig for at kunne afhøre andre vidner og få flere detailler frem.

I det følgende bringes et antal rapporter fra tiden 1950 til 1967. Wanaque tilfældene er blevet undersøgt af NICAP. De øvrige — hovedsagelig udenlandske rapporter — findes i arkivet, men kan ikke fuldstændig vurderes, før mere detaillerede vidnesbyrd foreligger.

Efteråret 1950. Et rundt objekt strøg hen over et vandløb i Solway Firth, Skotland, ramte (vandspejlet) med et plask, derefter kom det skråt op og forsvandt ud af syne.

1955, 22. juli. Santa Maria, Cal.: vidner rapporterer, at et langt, sølvagtigt objekt dukkede op af vandet.

1962, 15. sept.: Oradely, N.J. Et ovaltformet UFO rapporteredes ramme vandet i et reservoir med et plask, hvorefter det hurtigt forsvandt opad. (Andre UFO'er er blevet rapporteret svævende over reservoiret i 1966, blandt vidnerne var borgmesteren og flere politiofficerer).

1965, 20. juli: Sidney, Australien. En glødende skive, 20 fod (ca. 6 m) i diameter blev af en forretningsmand rapporteret gående ned nær et vandløb: »Kanten.. glødede grøn-blå, medens den øverste og nederste halvdel var mat sølvgrå. Da det forsvandt, glødede det gult eller orange fra undersiden.

1966. (Datoen udeladt). En tjenstgørende AF pilot med kaptajnsrang (han er NICAPmedlem) kom til vort kontor og fortalte, at en gruppe tjenestgørende piloter havde set et stort skiveformet objekt, roterende under havoverfladen i Atlanter-

— Hvis også den er ubemandet, gider jeg altså ikke mere...

havet. Observationen fandt sted om natten, da piloterne var ude på en rutinemæssig opgave. UFO'et var klart synligt på grund af dets funklende blå-grønne glød. (Da både kaptajnen og piloterne var tjenstgørende, er navne og dato samt visse identifikationsdetailler udeladt).

1967, 3. juni. Ontario, Canada. Kort efter kl. 10 p.m. En bøjevagt ved Kipissing søen observerede grønne og hvide lys mellem to små øer. Idet opsynsbetjenten troede, at en anden bådfører var i vanskeligheder, satte han kursen mod lysene. Han var omtrent kommet 100 fod (30 m) fra stedet, da lysene steg op fra vandet med en susende lyd og med stigende hastighed forsvandt i natten.

Sydamerikanske tilfælde.

1967, 4. aug. Den dag fiskede Dr. Hugo Sierra Yepez fra sin båd nord for Arrecife. Pludselig mærkede han en vibration, og havet »begyndte at koge med store bobler, inden for et cirkulært område ca. 6 m i diameter«.

En gråblå, fladtrykt kugle dukkede derefter op, berettede Dr. Yepez. Mens det svævede tæt ved overfladen og vandet dryppede fra det, bemærkede han en sektion, udstyret med trekantede vinduer, som drejede rundt. Han sagde, at UFO'et steg i en kurve, hvorefter det skød op i rummet.

Aug. 25. Kl. 5 p.m. blev »tre store tallerkenformede skiver« rapporteret set af Ruben Norato, som befandt sig på stranden ved Catia La Mar, Venz. Norato fortalte, at han først så en »brat bevægelse af vandet«, fra hvilket skiverne kom til syne og som lyn forsvandt af syne.

Okt., 13. 9 dage efter, at canadiske dykkere ledte efter et UFO ved Shag Harbor, rapporterede forskrækkede indbyggere i Oympep, India, at et rundt UFO var landet i et vandløb. Objektet blev beskrevet som værende mellem 20-30 fod (6-9 m) i diameter, og ifølge vidnerne »dannede det sugninger og hvirvler på vandet« med kraftige eksplosioner, før det forsvandt over Lum Swer skoven. Konklusioner er ikke blevet offentliggjort af den undersøgelse, som det indiske luftvåben foretog.

Bemærkninger.

Skønt de nævnte tilfælde kun er en lille del blandt tusinder af andre UFO-rapporter, er der dog nok af velkvalificerede vidner, i det mindste i enkelte tilfælde, til at antyde, at UFO'er øjensynligt interesserer sig for vor klodes større eller mindre ansamlinger af vand (have, søer, floder m.m.).

At benytte havoverflader, søer og floder til landinger forekommer ikke usandsynligt. Størsteparten af denne planets overflade er dækket med vand, som giver langt større landingsområder end resten af kloden. Ønsket om at undgå observation vil også være lettere at sikre. Der findes enkelte rapporter — hvoraf dog kun én er bekræftet — som antyder, at havområder muligvis vælges som »mødesteder«.

Rapporterne om undervands-ufoer forvirrer. Hvis vi indtil videre antager, at disse rapporter er sande, hvilke motiver kan der da ligge bag det?

Det er indlysende, at neddykning (i vandet) giver et hurtigt og let skjul, hvis dé, der kontrollerer UFO'erne, af en eller anden grund ønsker at afbryde operationerne i luften. Hvis noget større antal UFO'er er involveret, synes det at være et logisk sted at søge skjul sammenlignet med enhver landing i større målestok på jorden. Selv golde ørkner vil ikke være undtaget fra militære observationer eller observationer fra trafikflyvere.

Men herfra og til, at der skulle være tale om store undersøiske UFO-baser — som nogle få vilde rygter vil påstå — er der for stort et spring uden noget virkeligt grundlag. Det sparsomme antal rapporter om undervands-aktivitet antyder end ikke tilstedeværelsen af mindre baser. Det er ikke helt udelukket; men uden tilstrækkelige og pålidelige beviser vil enhver, der alvorligt studerer UFO-erne, afvise alle sådanne historier som fiktion.

En anden mulighed — som et tankeeksperiment — er, at en avanceret race, som undersøger Jorden, vil studere alle former for liv, inklusive de mange former for liv, som findes i vore have, søer og floder.

Hvis UFO er virkelig opererer under vandet, som rapporterne antyder, kan forklaringen måske meget vel ligge udenfor vor fatteevne. Rapporterne i arkivet kan vise sig at være fejltagelser eller falske, eller have en anden forklaring end den ufologiske. Men vi vil fortsætte med at søge flere beviser — for eller imod — og vi vil offentliggøre tingene, efterhånden som de udvikler sig.

UFO Investigator, Mar. 1968. / F.P.

Mennesket ånder lettere, når det tier stille.

(Stanislaw Jerzy Lec, polsk forfatter).

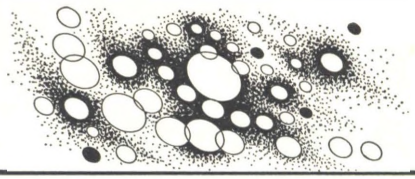

DIVERSE

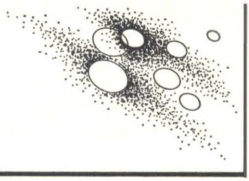

UFO-MØDER

Under denne rubrik meddeler vi møder, som afholdes af SUFOI eller SUFOI's medlemmer og grupper. Evt. korte referater af møder optages også. Send oplysninger og manuskripter for disse til *Iver O. Kjems, Vesterkærsvej 13, 2650 Hvidovre/ Avedøre.*

☆

Mødet i Ronæs

den 9. juni havde, trods det gode vejr, samlet 18 deltagere. — Det var samtidig det sidste i denne møderække.

Poul Frederiksen fra Fredericia fortalte om arbejdet med indsamling af rapporter i Jylland. — Han gennemgik især en stak rapporter, som alene var indkommet fra een nats observationer.

Dette omfangsrige rapportmateriale blev dog af forskellige grunde underkendt og nåede dermed aldrig rigtig ud til offentligheden.

Frederiksen sluttede med at fortælle om den stigende interesse for UFO-sagen indenfor skolearbejdet. Flere og flere af de større børn ønsker at behandle UFO-emner som eksamensopgaver. I det hele taget er forståelsen for UFO-arbejdet i lærerkredse blevet ganske betydelig. Det lover godt for fremtiden.

Til slut vil jeg sige tak til alle deltagere i disse møder og især tak til Poul Frederiksen og andre, som bidrog med foredrag og lign.

Frank Lerbæk.

Værd at eje!

MARS, den gådefulde planet.

G. V. Schiaparelli's originalberetning om Marskanalernes opdagelse - et astronomisk hovedværk. kr. 10,00

UFO Billedhæfte

Et repræsentativt udsnit af de væsentlige, tilgængelige UFO-fotos, samlet i et overskueligt hele. En fremragende visuel orientering. kr. 3,00

UFO Orientering

er udsolgt. En revideret og kraftigt udvidet udgave er under udarbejdelse og forventes udsendt i foråret 1968.

Dr. James E. McDonald:

UFOer - det største videnskabelige problem i vor tid?

En amerikansk professor med verdensry har analyseret UFO-situationen og fremlagt sin konklusion. Den stemmer opinionsledere til eftertanke. kr. 5,00

Dr. Olavo T. Fontes:

Trindade observationerne.

Den berømte UFO-forsker præsenterer alle oplysninger om de officielt anerkendte UFO-fotos og de velbevidnede observationer over den brasilianske ø. kr. 3,00

Bestilling:

SUFOI REGNSKABSKONTOR,
Irma Andersen, Borgmestervangen 8,
8900 Randers - Postgiro 11 77 25

Skandinavisk UFO-litteratur

Følgende liste bringes på opfordring af hr. Palle Madsen i Køge, men vi ved, at mange flere vil kunne have gavn af listen.

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra SUFOI's Regnskabskontor, Borgmestervangen 8, 8900 Randers (giro 11 77 25).

UFO-NYT (8 nr. årligt)	kr. 32,00
UFO'er, det største videnskabel. problem	kr. 5,00
Trinidade observationerne	kr. 3,00
UFO-billedhefte	kr. 3,00
Mars, den gådefulde planet	kr. 10,00
UFO-orientering	ikke udk.

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra IGAP Information Service, Bavnevolden 27, Måløv Sj.

Flyvende tallerkener, en alvorlig sag	kr. 13,00
Flyvende tallerkener er landet	kr. 13,00
Hvad sker der på Månen?	kr. 3,00
Rumskib fra en fremmed planet	kr. 16,50
Telepati	kr. 20,00
Livsvidenskab	kr. 30,00

Følgende litteratur-enheder kan skaffes fra: Parthenon, Hälsingborg 6, Sverige:

Fakta om de flygande tefat och deras drivmetoder	sv. kr. 17,50
Flygande tefat - fantasi eller verklighet?	kr. 18,50
Resa med flygande tefat	kr. 7,50
Budskapet från rymden	kr. 7,50
Vänner i Universum	kr. 17,50
Kontakt med rymdmänniskor	kr. 12,00
Flygande tefat har landat	kr. 22,50
Meddelande från George Adamski	kr. 5,50
I rymdskepp över Drakensberg	kr. 4,50
Rymdskeppens fria energi	kr. 2,75

Bogen: De flygande tefaten - Dokument och teori af K. Gösta Rehn (24,50 sv.kr.) kan muligvis også skaffes gennem Parthenon, men ellers gennem Deres amindelige boghandler med ca. 10 dages ventetid. Bogen er udgivet i 1966 på Zindermans forlag.

Mænd, der virkelig fortjener et mindesmærke, behøver ikke noget. (*Francois Mauriac*).

UFO CAMPING 68...

starter lørdag den 13. juli og slutter lørdag den 20. juli. Tilmelding kan endnu nås.

Vi har i år lejet et trætelt, hvor vi samles under hyggelige former. Vi kan her have vore materialer liggende fremme samt holde vore foredrag, uanset vejret.

Da vi havde tænkt os at afslutte aftenerne med fælles kaffebord, vil det være praktisk at medtage termokande eller ditto flasker.

Til oplysning for dem, som ikke har været i Ronæs før, skal jeg lige sige, at man i Udby, ca. 10 km fra Middelfart mod Assens, drejer af mod campingpladsen.

Vel mødt og på gensyn.

Frank Lerbæk.

SUFOI Foredragsafdeling

v/ G. Weichardt,
Oxford Alle 3 A,
2300 Kbh. S.

Alle henvendelser vedrørende foredrag bedes fremover rettet til foredragsafdelingen. Foredragsholdere kan stadig melde sig for at medvirke i arbejdet.

Til vore norske og svenske læsere!

Som en ekstra service har vi indkøbt rapportskemaer trykt på henholdsvis norsk og svensk.

Skemaerne kan rekvireres gennem Rapport-Centralen.

Kontaktadresser i Danmark
pr. 1. januar 1968.

København og omegn.

2800 LYNGBY: Finn Madsen, Lystoftevej 20 B.
2700 BRØNSHØJ: Henry Haugård, Bækkeskovvej 22.
2791 DRAGØR: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, tlf. (01) 53 10 35.
2770 KASTRUP: Inger Larsen, Soldugvej 17.
2200 NØRREBRO UFO-KREDS:
Willy Olsen, Jagtvej 121, 2200 N.
Kjeld Rasmussen, Valkyriegade 8, 2200 N.
2770 KASTRUP: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, tlf. (01) 51 11 41.
1313 KBH. K: S. Olsen, Skt. Paulsgade 14, tlf. MI 9407.

Sjælland og Lolland-Falster.

3460 BIRKERØD: Kirsten Benn, Stationsvej 3, tlf. (01) 81 33 92.
2640 HEDEHUSENE: Sv. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
4591 FØLLENSLEV: H. Olrik, Græsmarken.
2970 HØRSHOLM: X. P. Madsen, Bakkehave 8, tlf. (01) 86 16 77.
4220 KORSØR: Bent H. Wilsen, Motalavej 51.
4741 LOV: M. Larsen, »Vildbanehøj«, tlf. (03 740), Vesterborg 63.
4900 NAKSKOV: Ole Henningsen, Østre Boulevard 9, 1.
4700 NÆSTVED: Kristen Kristensen, Jørgen Jensensvej 57, tlf. (03) 72 12 53.
4000 ROSKILDE: Finn Nielsen, Knud d. Stores Vej 47 D, 2. mf.
4200 SLAGELSE: Wagn O. Jensen, Kierulffsvej 40, st. th., tlf. (03) 52 28 23.
4660 ST. HEDDINGE: Karl Hansen, »Kræmmergården«, tlf. (03 705) 551.
4370 ST. MERLØSE: Sv. Jensen, Stenlillevej, tlf. (03 601) 182.
4850 STUBBEKØBING: Fru Bende Øgendahl, Vestergade 6.
2950 VEDBÆK: Jørgen F. Jensen ,Stationsvej 13.

Jylland.

8230 ÅBYHØJ: E. Gundersen, H. C. Andersensvej 11, tlf. (061) 5 85 61.
6040 EGTVED: A. Hauser, Vork.
7371 FASTERHOLT ST.: Jens P. Hansen.
7000 FREDERICIA: P. M. Frederiksen, Chr. Richardtsvej 11 A, tlf. (059) 2 23 27.
8500 GRENÅ: Richard Olsen, Lillegade 42, tlf. (063) 2 13 47.
8500 GRENÅ: John Nielsen, Rimsø pr. Grenå, tlf. (063-20577) 255.
8700 HORSENS: Bent Sørensen, Haldrup, tlf. (066) 2 77 11.
6000 KOLDING: G. Th. Jensen, Åbenråvej 43, tlf. (055) 2 32 93.
9240 NIBE: N. Nielsen, Hovvej 8 (Box 3).
9400 NØRRESUNDBY: Willy B. Nielsen, Skansevej 52.
8900 RANDERS: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 B, tlf. (064) 2 92 98.
8600 SILKEBORG: Jørgen Andersen, Glentevej 37, tlf. 1322.
6520 TOFTLUND: Tage Lau, Stenderup.
7600 STRUER: S. P. Christensen, Søndergade 56.
6400 SØNDERBORG: Benny Ølbye, Sdr. Landevej 35.
7700 THISTED: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
8800 VIBORG: P. Reffskier, Vestergade 8, tlf. 221.

Fyn og øerne.

5300 KERTEMINDE: Poul Trier Rasmussen, Ahlefeldtsvej 21.
5000 ODENSE: Martin Thygesen, Møllervænget 12, tlf. (09) 12 14 84.
5574 RØRMOSEHUS: Jytte Pedersen, Vedtofte, tlf. Ørsted (09-45) 260.
5700 SVENDBORG: Frank Lerbæk, Sanddalsparken 6, 2. sal th., tlf. (09) 21 58 44.

Kontaktadresser i Norge
pr. 1. jan. 1968.

ALTA: Valther Esjeholm, postbox 265, Alta.
UFO-Bergen postbox 1155.
BODØ: Knut Rønning, Elias Blix vei 19.
EIDSVOLD: Knut Aasheim, postbox 142, Bön.
HARSTAD: Arild Vollan, Hans Egedesgt. 64.
KRISTIANSUND N.: Per Aresvik, Box 37, Vågos.
LOFOTEN: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i Lofoten.
OSLO: Nils Jacob Jacobsen, Disenveien 15, Oslo 5.
PORSGRUNN: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
SALHUS: Odd Nilsen, Salhus pr. Bergen.
SKIEN: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandvei 6.
STAVANGER: Robert Moklev, Musegt. 76 - Tlf. 29 1 49, Stavanger.
SØNDRE HØLAND: Kr. Ydersbond, Hemnes.
TRONDHEIM: Tronheim UFO-forening, Östersundsgt. 24.
TROMSØ: Arnold Lockertsen, Glavær, Ringvejen, Tromsø.
TROMS FORØVRIG: Asbjørn Hegge, Boks 347, Sætermoen.
TØNSBERG: Arne Foss, Utsiktsveien 3, Teie pr. Tønsberg.

Tallerken nær ved atomkraftværk

Port Elgin, Ontario. – Denne landsby har et tallerkenmysterium, men ingen bryder sig om at tale om det.

Mindst 17 personer har set et UFO over Lake Huron her i Bruce County (et amt ca. 290 km NV for Toronto. o.a.). En af observationerne er indskrevet i den officielle dagbog på Point Douglas, atomkraftværket ved Ontario Hydro.

Samuel Horton, inspektør for hydroværket, der ligger ca. 16 km syd for Port Elgin, sagde, at mellem 6 og 13 personer ved kraftværket så et tallerkenformet objekt d. 11. sept. 67. I dagbogen står at læse: »Mandag d. 11. sept. kl. 15,30 blev der set et UFO, som overfløj værket i østlig retning«.

Vidnerne sagde, at de troede, objektet var et trin fra en afskudt rumraket, indtil de så, at den tilsyneladende holdt sig svævende ca. 2½ km ude over Huron-søen, hvorefter den tabte noget i vandet. En af de ansatte ved stationen sagde, at han og flere andre to nætter senere så et lignende fartøj vende tilbage og i de næste fem nætter søge efter den genstand, der var tabt i søen. Selfridge Air Force Base foretog ingen undersøgelse og havde ikke haft nogen radarkontakt. Fra NORAD sagde man, at der ikke på det pågældende tidspunkt havde foregået nogen skydeøvelse. En mand på byens (Toronto's?) tennisbane var blevet opskræmt af en støj mandag d. 11. sept. om formiddagen.

(Toronto Telegram, 18. sept. 1967)
Saucers, Space & Sciense nr. 49,
1967 / K.S.